

ONS ZEELAND PANORAMA

14 OCTOBER 1937 - No. 41

LOSSE NUMMERS 15 CENT

Alles wat met „jazz” in verband staat, ligt den inboorlingen van natuur. Jazz-nummers ontbreken dan ook nimmer op een feestprogramma. De uitvoerenden zijn hierbij vaak op de meest potsierlijke manier uitgedost, wat op deze foto vooral opvalt bij de alleenstaande figuur, die tevens een Induna is of een onderopperhoofd van den stam die het nummer ten beste geeft.

EEN NEGERFEEST IN ZUID-AFRIKA

De werklui in de goudmijnen van Johannesburg in Zuid-Afrika bestaan voor het meerendeel uit negers van allerlei rassen en stammen met eigen nederzettingen en eigen opperhoofden. Ze worden, om elk conflict bij voorbaat te vermijden, zorgvuldig van elkaar gescheiden gehouden. Nu en dan geven deze negerstammen een openbare demonstratie van hun danskunst en hun acrobatisch kunnen en dan worden door de directie der mijnen tal van uitnodigingen gezonden aan allerlei vooraanstaande persoonlijkheden van het land, om deze demonstraties van negerfolklore bij te wonen.

Het is de taak van den clown om de pauze tusschen twee uitvoeringen met allerlei capriolen aan te vullen. De clown draagt hierbij natuurlijk de uniform van zijn corps en voert allerlei kleine tooneeltjes op, vaak beleefde straattooneeltjes, zooals b.v. een agent die een paardendief te pakken krijgt. Niet alleen tot groot vermaak van het publiek maar ook tot dat van de andere stamgenooten en concurrenten, die de prestaties met onverholen belangstelling gadeslaan.

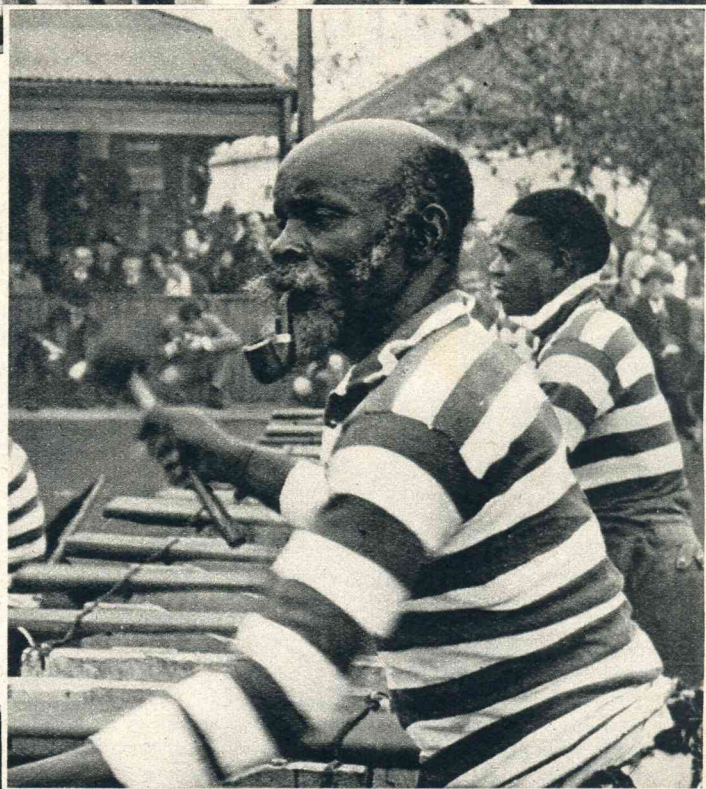

Het geldt als zeer onbehoorlijk om zich aan een blanke te vertoonen in de oude traditionele dracht van den stam en daarom nemen de uitvoerenden hun toevlucht tot een speciale gelegenheden-,uniform'', die in dit geval veel gelijkenis vertoont met de bovenpakjes uit Sing-Sing. Tot grotere aantrekkelijkheid wordt de uniform nog rijkelijk gegarneerd met allerlei versierselen, kettingen, struisvogelveren enz. In zoo'n feestdos brengt de stam hier 'n muzikaal nummer ten gehoor op z.g. „kafferpiano's'', een soort xylophoons die voor de weergave van jazz-muziek bijzonder geschikt lijkt.

Het programma der feestelijke bijeenkomsten is zoo gevarieerd mogelijk. Naast oude volksdansen krijgt ook alles wat tot den modernen tijd behoort een ruime beurt. Op een Zoeloe-feest in de mijnen van Johannesburg demonstreerde deze nar-inboorling een zeer geapprecieerde nabootsing van een radio-uitzending van het feest. De microfoon zoowel als de onnavolgbare mimiek van den „reporter'' getuigden van fantasie en humor.

Niet alleen de nummers als zoodanig zijn interessant, maar vaak treft men onder de uitvoerenden markante koppen aan, die reeds een attractie vormen op zichzelf, zooals deze klassieke-figuur-met-de-pijp, een overbekend type onder de leden van deze jazz-band.

De uitvoeringen geschieden niet zelden voor een uitgelezen publiek. Dit nummer b.v., waarin Zoeloe-dansen worden uitgevoerd, maakte deel uit van een feest-programma ter eere van bezoekers en afgevaardigden van de New Education Fellowship-conferentie in Zuid-Afrika.

GABRIEL'S TROMPET

Een Glencannon-verhaal

door Guy Gilpatric

De schoener Scorpèna, tweehonderdzeventig ton, is gemeenschappelijk bezit van talrijke leden der familie Costoli te Viareggio, een oude haven, midden tusschen den scheeven toren van Pisa en de marmerbergen van Carrara. Een blik naar het keurige scheepje, als het langs schiet, de staarten nazittend van zijn duikend dolfijnengeleide, is voldoende om u te verzekeren, dat het een echt zeemannschip is, bemand met zeelui, die de zoons zijn van zeelui; een geslacht, dat teruggaat tot den voorvader met woesten baard en oorringen, wiens christenijver de kat met twaalf staarten — voor iederen apostel één — gebruikte, om de Mohammedaanse kettinggangers van admiraal Andrea Doria tot vlijtig roeien aan te sporen; en zoo won hij voor zijn galei het blauwe lint der Genueesche vloot, en voor zichzelf den grondslag van het familiefortuin, dat nu in de Scorpèna belichaamd wordt.

Gezagvoerder op de Scorpèna is papa Costoli, wiens ronde buik zijn eenige waardigheidssteeken is. Hij rookt sigaren, zwart en knoestig als pijpen drop, en voert patriarchaal gezag over een bemanning van zoons, neven en diverse maatschappelijke dwalingen met namen als Tucci, Pucci en Mucci, allemaal uit te spreken met oetsj. Maar als u, gelijk verondersteld mag worden, geen mensch aan dek ziet, en opmerkt, dat het roer is vastgesnoerd, komt zulks, doordat al het volk beneden is, polenta etend, wijn drinkend, harmonica spelend en op St. Gabriel vertrouwend.

St. Gabriel zult u zeker zien. Hij is het boegbeeld van de Scorpèna — een antieke figuur van olifhout, de gouden oordeelstompel voerend met gestreken rechterarm. In ver verleden tijden is het weggevoerd uit de een of andere kathedraal van Calabrië of Sicilië. Zoo groot is het vertrouwen der Costoli's in zijn hulpe, dat zij hem menigmaal hebben overgebracht van een oud schip op een nieuw: dat hij boven de positie van erfstuk is uitgegroeid en een soort beschermheer van hun huis is geworden. Het is St. Gabriel, die de gezondheid geeft, het mooie weer en de mooie ladingen — kortom, *la buona fortuna*. Wat nood is er nog, met hem op den voorsteven, aan menschenlijken uitkijk, die waarschuwt tegen rotsen, ondiepten of het ondergedoken wrak? Nooit in al die eeuwen, sinds hij zijn taak aanvaardde, is er een schip der Costoli's vergaan, maar mocht er zooiets ooit gebeuren, nu, dan zal de trompet van den aartsengel schallen, de poorten van het paradijs zullen wijd openzwaaien, en de Costoli's zullen er binnentreden, met de petten in de handen. Iederen vierentwintigsten Maart, St. Gabriel's eigen dag, geven zij hem een nieuw kwastje verf: zijn gewaad rood, zijn vleugels lichtblauw en zijn langen baard zwart als de nacht. Zijn heiligenkrans en zijn trompet vergulden zij prachtig.

Aldus beveiligd tegen de veelvuldige gevaren der zee plegen de Costoli's onder zeil te gaan met blij gen oed, dartelen zang en een zekere hoeveelheid harmonica-muziek, gelijk zij ook de thuishaven verlieten op een zonnig-warmen ochtend verleden Mei. Hun schip was beladen met biezen van het soort, waartusschen eens de kleine Mozes gevonden werd, maar die in dezen meer praktischen tijd verwerkt worden tot saxofoonriet en zittingen van stoelen in mindere restaurants. Bestemming dier biezen was Bandol, in het Fransche departement Var, waar de Scorpèna ze verruilen zou voor een lading bauxiet en oud ijzer, naar Spezia en dan naar huis. Zij had dit karwei al menigmaal opgeknapt: had haar weg niet over de Ligurische Zee, maar over het land geleid, zij had haar eigen platgetreden pad kunnen begaan, als een melkkoe van schuur naar wei.

Nu is Mei in de Golf van Genua een maand van zwakke winden, dus de zonsoudergang van den tweeden dag zag het schip, onder vol zeil, traag voortglijden in de buurt van Kaap Mele, op een flauw tochtje van landzijde. Toen het lange snoer van kustlichten met één slag aanflinkerde, knoopte papa Costoli den bovenband van zijn pantalon

dicht en kwam hij zwaarwichtig aan dek ter vervulling van zijn avondtaak: de positie van het schip opnemen. Hij stoorde zich niet aan de vuurtorens — daar kon hij zich de tusschenpoozen van straling nooit van herinneren, en trouwens, hij betwijfelde tóch, of ze accuraat waren — maar vorschte met een boos gezicht den bloedrooden hemel en de zee en de purperen bergen langs, alsof hij ze uitdaagde, iets te probeeren. Dan, zijn wangen opbollend en zijn evenaar uitzettend tot wonderbaarlijke afmeting, spuwde hij de lucht in en taxeerde hij de windsnelheid naar de dalende bocht van het projectiel. Eindelijk boog hij het hoofd naar achter, tot het vet van zijn nek een reeks afzonderlijke ribbels vormde, gelijk de reserve-banden achter op een autobus, en snoof eenige malen de lucht diep in.

„Ah! Petroleum!” verkondigde hij den barrevoetschen zoons, neefs en ongetitelden bijhangers, eerbiedig bijeengeschaard om getuigen te zijn van de ceremonie. „Petroleum... fmm-ff... ruik je 't? Dat wil zeggen, dat we op de hoogte van Imperia zijn, waar je de olie-raffinaderijen hebt, stomme wijskniens! Dat St. Gabriel ons dezen nacht veilig langs hun vervloekte tank-schepen heen moge leiden!” Dan wendde hij zich naar Buccì — of misschien was het Lucci — die stond te suffen aan den helmstok. „Zelfden koers houden, zoolang je petroleum ruikt,” beval hij. „Dan een paar strepen vieren, tot je 't licht van de electrische treinen op de werven van Bordighera ziet verschijnen — als je er maar om denkt, dat je niet opzij kijkt. Dan wacht je, tot je de locomotieven in den tunnel van Ventimiglia, aan de Fransche grens, niet meer hoort fluiten, dan zet je je roer vast en je komt direct beneden om te eten. 't Is alweer mijn beurt om te koken, verdraaid nog-an-toe!”

Zijn bolheid intrekend om door de kombuisdeur te komen, merkte hij op, dat de wolken, van de bergspitsen losgeraakt, traag langs de hellingen zeewaarts dreven... misschien om neer te komen als mist. „Zucci,” vroeg hij, „heb je er om gedacht, dat je olie in de lantarens moest doen?”

„Olie?” mompelde Zucci, ontwakend en met zijn rug tegen den grooten mast schurkend. „O — hebt u er toch om gedacht olie te koopen, papa?”

„Mm eh... dat wil zeggen eh... Mucci, heb je me helpen onthouden, dat ik olie moest koopen?”

„Hoeftedoch niet? U had vergeten pitten te koopen.”

„Waar moet ik pitten voor koopen, als er geen olie is?” Papa Costoli wrong zijn middenrif langs den stijl en sloeg knorrig de deur dicht. Hij stak mopperend de kaars op, slokte een beker purperen wijn van Montecatini naar binnen om den kinderachtigen smaak uit zijn mond te jagen, slaakte de boeien van 't knoflook en begon de pasta te bereiden. Hij maakte er een degelijk, stevig geval van. Naderhand zaten zij allemaal in een kring en zongen, met begeleiding van spijverteringsgeluiden en Stucci's met paarlemoer ingelegde harmonica.

Het was een knus avondje onder elkaar. De lucht in de laaggezolderde kajuit werd al dikker en dikker door de geuren van sigaren, sigaretten, spijzen en Costoli's. Zij werd bijna even dicht als de mist, waar de waakzame St. Gabriel, eenzaam op den boeg, zijn gouden trompet in stak.

De heer Colin Glencannon, eerste machinist van den Britschen vrachtaarder Inchcliff Castle, lag in zijn kooi, slapend als een roos; en de klanken, voortvloeiend uit het gebied ten zuiden zijner adenoiden, geleken op het klagen van den wind door de ribben van een opgehangen geraamte. Om het effect te verhoogen, bracht hij van tijd tot tijd een krasserig geklok voort, als van raven, die een lijkenfeest vieren, en eenmaal plotseling „ksj!” alsof hij de raven weg wou hitsen.

Vroeger op den avond, in een lofwaardige poging om het tafelgesprek op gang te houden, had meneer Glencannon opgemerkt, dat meneer Montgomery, de

eerste stuurman, onbekwaam was, laf, onoprecht en onfrisch. Meneer Montgomery, toevallig mede aanwezig, toonde zich hevig geërgerd door die beweringen, en bood aan één miljoen ponden sterling te verwedden, dat de heer Glencannon een doortrapte gemeene leugenaar was. Snorkend zijn minachting betuigend voor zoo'n krenterigen inzet verklaarde de machinist zich bereid, vijftig miljoen pond tegen tien miljoen te zetten, ter handhaving van zijn oorspronkelijke verklaringen. Door die gunstige verhouding bewogen nam de stuurman de weddenschap aan; waarop het tweetal, weinig eensgezind over de wijze van afdoening, een nieuwen woordenstrijd begon, waarin de heer Glencannon, dank zij zijn grootere welsprekendheid, zijn tegenstander volkomen had verpletterd.

Achteraf bezien leek het debat hem volkomen bevredigend; bovendien was helder en stil de avond gevallen, en de zachte dauw, die hem na zijn avondgebeden had bevochtigd, was het terecht gerenommeerde brouwsel der heeren Mackenzie Duggan en Co. Ltd., te Kirkintilloch; dus sliep meneer Glencannon vrij van allen kommer in, gloeiend van innerlijk welbehagen, door de fabrikanten ten volle gegarandeerd. Op een gegeven moment echter kwam door zijn sluimer heengesiepeld het onaangename gevoel, dat het schip door een nevel voer. Meneer Glencannon kwam tot dit besef, niet door eenige gave van helderziendheid, maar doordat de machines op halve kracht draaiden. Hij had die oude versleten theepotten van de Inchcliff vertroeteld en befoeterd zoo'n moede reeks van jaren lang, dat hij wakend of slapend, of zelfs nuchter, gevoeliger was voor hunnen polsslag dan voor zijn eigenen. En nu, plotseling, sloegen zij met volle kracht achteruit!

Klaar wakker en van schrik verstijfd schoot meneer Glencannon overeind. Op hetzelfde moment stiet de fluit een orkaan van kreten uit, die hem aandeden als schoppen in de maagstreek. Hij hoorde geschreeuw, geschuif van voeten, het tandenknarsen van de stuurinrichting bij het woest omslaan van het wiel. Er bonkte iets aan stuurboord tegen den scheepswand, het schraapte scheurend voort zijn halve lengte over, en gleed na een smartelijke eenwigheid los. Met één flits schoot het tafelgesprek hem door den geest. „Bah!” hoorde hij.

„Montgomery! Nou heeft die ellendige pummel 't 'm gelapt!”

Hij gunde zich zelfs den tijd niet, om zijn kleedij geschikt te maken voor een optreden in 't publiek, griste naar een reddingsgordel en naar de flesch Duggan's Dauw, schoot aan dek en wierp zich in een sloep, waarbinnen hij bevend neerhurkte.

„O gruwel!” knarste hij. „Weinig kon ik droomen, toen ik 'm zei hoe ik over z'u zeemannschap oordeelde, dat ie ons zoo gauw den dood in zou jagen met z'n stommigheid! Je staat op 't punt af te dalen in een vochtig graf, Glencannon, dus maak je eigen waterdicht, jongen, maak je eigen waterdicht!”

Hij had zichzelf waterdicht gemaakt tot halverwege het bekende Dauw-etiket, voor hij gewaarwerd, dat kapitein Ball op de brug stond, en dat de Inchcliff Castle, in plaats van te zinken, haar koers voortzette onder een hemel, die nu helder was en met sterren hespikkeld.

„Niet één lichtje ad ze branden, meneer, zal ik stikken als 't wèl zoo was!” hoorde hij meneer Montgomery met schrille stem verklaren. „Heer ik er herg in ad zaten we er in den mist vlak bovenop! We hebben hun rotten boegspriet d'r af gebeukt en ze heb 'n eel stuk van d'r eigen topwant aan het fokkestag d'r af gemept, maar ik eh toch nog goed kunnen zien, dat ze net zoo min haverij van betekenis ad als wij, meneer.”

„Hmm ver... eh — ik bedoel, da's nog erger!” raasde kapitein Ball met wat dikke tong, want in den eersten schrik had hij zijn valsche gebit achterstevoren ingebracht en zichzelf in zijn gehemelte gebeten. „Had je 'm maar midscheeps geraakt en met huid en haar laten zinken, dan waren we gelijk overal af geweest. Nu hebben ze misschien onzen naam gezien en dan maken ze rapport, en dan kan ik stapels papieren in gaan zitten vullen. Vervloekte last... ahem! Maar ik snap niet, dat we ze niet gehoord hebben. Die smerige Fransche kustvaarders, waar 't hier in de buurt mee vol ligt op 't water — wat je hoorde te weten — luien de bel nog wel en toeteren, als 't mist — ahem... wat jij tusschen twee haakjes niét gedaan hebt — om nog maar te zwijgen over dat lawaai met potdeksels, dat ze gewoonlijk maken!”

„M-maar ze ebben gewoon geen geluid gegeven, meneer — niets niemendal! Vraagt u 't maar aan den roerganger en aan den huiltkijk!”

„Zoo, wou je dat ? Ik zal jou niet vragen om me te vragen om aan iemand iets te vragen, en onthou dat maar voortaan !” brulde kapitein Ball. „De roer-ganger is er voor 't roer, en de uitkijk om uit te kijken, maar jij bent hier de verantwoordelijke officier, en jij moet hooren en zien, of er niet zoo'n smerige Franschman bij ons aan boord klimt, die toevallig buiten zwerft vannacht ! 't Lijkt er veel op, dat u gedut hebt onder uw werk, meneer Montgomery, daar lijkt 't machtig veel op ! Enfin eh... ahum... we szullen die szaak morgenochtend wel verder bespreken !” Hij stiet zijn gebit uit op zijn handpalm, greep de slippers van zijn nachthemd bijeen en daalde de ladder af naar zijn kamer, tandvleeschachtig sputterend.

„Hôhohô !” grinnikte meneer Glencannon, terwijl hij zich met een zwaai over het dolboord op dek zette en den reddingsgordel om zich heen drapeerde. „Daar klopt precies mee wat ik die leelijke stadsmug in z'n gezicht gezegd heb !” Hij schreed voorwaarts en keek naar den chaos van versplinterd hout, gescheurd zeil en verward touw, die in de staggen aan stuurboord was blijven hangen. „As 't an hem had gelegen, had 't net zoo goed 'n verschrikkelijk drama kennen worden, waarbij... Hé wacht, wat hebben we dáár ?” Hij ijde naar het kuildek, raapte het voorwerp op dat zijn blik had getrokken en bekeek het verbaasd. Een sluwe lach verwrong zijn gelaat ; hij keerde zich om en klom op naar de brug. „Nou, meneer Montgomery,” groette hij den kribbigen stuurman, „ik zie dat de ernstige aanklachten, die ik gisteravond tegen je gelost heb, al meer dan royaal door de feiten bevestigd zijn.”

„Wat bedoel je ?” snauwde de aangesprokene. „En wat doe je ier, in je hondergoed, honbeschaamde Schotsche walrus ?”

„Nou, as je 't over mijn costuum wilt hebben — ik snapte natuurlijk zoo, dat jij je geen raad wist van den schrik in zoo'n kritiek oogenblik, dus ben ik maar gauw boven gekomen om de bemanning 'n voorbeeld van moed te geven. En wat ik bedoel over die aanklachten — weet je niet meer, dat ik je in 't publiek heb uitgemaakt voor een grooten prutser, en voor een grooten leugenaar ook ? 't Bewijs van 't eerste is de aanvaring — en hier heb je 't bewijs van 't tweede !” Van achter zijn rug haalde hij een lange vergulde trompet te voorschijn, zooiets als een postiljonshoorn, en die stak hij den stuurman triomfantelijk onder den neus.

„Hier heb je den misthoorn, waar jij tegen kapitein Ball over zwoer, dat ze d'r niet op geblazen hadden ! Die arme stakker van 'n mistkluiver, die d'r maar op stond te blazen op den boeg, en die 'n na je hoofd heb gesmeten in 'n laatste wanhopige poging om je wakker te krijgen ! Hij is vast en zeker verdronken ! Zijn bloed kleeft op je handen, dus waar blijf je nou met je walrus ?”

„Draaf toch niet zoo door !” protesteerde meneer Montgomery, al verbleekte hij lichtelijk. „Haangenomen dat dat werkelijk hun mist'oren is, dan is 't nog lang niet bewezen, dat ze er op geblazen ebben, net zoo min als ze licht op adden ! Ik eb geen licht gezien en ik eb geen oorn geoord en...”

„O, eb je geen licht gezien en geen oorn geoord — en waarom niet ? Dat zel ik je laten zien !” Hij schoof den stuurman voorbij naar den vleugel van de brug en griste van het dek weg : een pasgestopte pijp, drie afgebrande lucifers en een open lucifersdoosje. „Daar !” schreeuwde hij, „dáárom niet ! In plaats dat je je werk dee ben je daar onder die presenning gekropen om te probeeren, of je je pijp an kon krijgen ! En heb je d'r tusschendoor af en toe es vooruit gekeken, wat ik betwijfel, dan waren je oogen verblind door de vlammen van de lucifers — precies as je ooren verdoofd en onbruikbaar waren door 't bukken in 't luwtje en dan weer overend kommen in den wind. Je heb opzettelijk de voorschriften van normale voorzichtigheid overtreden, en de eenender-tig artikelen. En net onder die misdadige onoplettendheid is het vreeselijke gebeurd — en je kon er niks meer an doen !”

De mond van meneer Montgomery viel open en zijn knieën trilden. Zijn hand zocht steun aan een stang. „Oor nu eens, meneer Glencannon !” wist hij uit te brengen. „Ik... we zijn hallemaal menschen, is 't niet zoo ? Ik rook graag even op wacht, net als hiedereen. We begaan hallemaal wel eens een vergis-sinkje. Waar of niet ?”

„Jawel, maar we légen d'r níét allemaal over !” kreet de machinist. „Liegen is een duur pretje, meneer Montgomery !”

„Duur ? Oe bedoel je duur ?”

„Ik bedoel, dat je me die tien miljoen pond betaalt,

die je in 'n eerlijke en sportieve weddenschap an me verloren heb, of ik blaas op dien hoorn, ik maak den kapitein wakker en ik zet je voor schandaal, voor hem en voor 't heele schip !”

De stuurman glimlachte, blijkbaar hopen, en lachte toen luidop.

„Hallemachtig, ik dacht zoowaar dat je 't meende !” zei hij, zijn voorhoofd afvegend. „Tien miljoen pond ! 'n Prachtmop ! Ik bezit hamper tien pond, dus nu weet je 't wel van die tien miljoen !”

„Zoo,” zei meneer Glencannon gestreng. „Dan mag je wel hard op stap gaan morgenochtend in Nieu, om de rest bij mekaar te zien te krijgen. Misschien haal je 't er meteen mee bovenop ! Maar één ding weet ik zeker : 'n officieele weddenschap is 'n bindend contract, dus je bent me de heele voornoemde som schuldig. En nou ken je me meteen 'n plezier doen, as je me twee pond betaalt bij wijze van nominale afbetaling.”

De lach kwijnde weg van Montgomery's gezicht. „O, dus je meent 't !” smaalde hij. „Nou, bloedzuiger, als je denkt, dat ik je 'n rooien cent betaal op zoo'n krankzinnige weddenschap, die we halleen voor de haardigheid... Stop ! St ! Niet blazen ! Toe, Glencannon...”

Meneer Glencannon bracht de trompet naar om-laag en zijn schouders omhoog. „De verschuldigde termijn is gestegen tot drie pond,” sprak hij onbe-wogen. „Over tien seconden wordt 't...”

Meneer Montgomery keek gejaagd achterom naar de brugladder. „Goed, goed — ier, pak aan !” fluisterde hij schor, en hij stopte het geld in de hand van den machinist.

„Merci,” zei meneer Glencannon. „Je schuld is dus gedaald tot 't kleinigheidje van negen miljoen, negenhonderdnegeennegentig duizend, negenhon-derdzevenennegentig pond. Verzoeken dezelve af te doen zoodra 't uedele convenieert.”

Hij nam de trompet onder zijn arm en vertrok, de ladder af, en de kurken platen van den reddings-gordel trommelden dof tegen zijn knieën. In de eenzaamheid van zijn eigen hut sloot hij 't geld in zijn kist en toen begon hij het eigen-aardig vergulde instru-ment te bekijken.

„Wat eenig !” peinsde hij. „Zoo heb ik er nog geen tweede ge-zien. En 't zit heel-maal onder de verf, 'n kwart duim dik, be-halve hier in 't mid-den, net rondom.” Hij bracht het mondstuk aan zijn lippen en blies er een ademtucht in. De ademtucht was toereikend, om gewa-pend beton te door-dringen, maar door de trompet kwam hij niet heen. „Verstopt — niks mee te beginnen ! Nou begrijp ik, dat die Franzosen 'r wegge-gooid hebben — en da's natuurlijk de heele reden, dat die knul van Montgomery d'r niks van gehoord heb. Maar — hôhohô — 't zal 'n aardig tijdje duren, voor ik d'r over uit ben gepraat !”

Buiten den ingang tot de haven van Bandol lag een kleine vloot van Italiaansche schoeners en tartanas voor anker, terwijl er nog drie of vier, waar-onder de Scorpena, gemeerd lagen langs het havenhoofd van

grijze steen. Die ongewone opeenhooping van vaar-tuigen werd veroorzaakt door een tekort aan bauxiet of aluminium-erts ; wel lag er een roodstoffige bergketen van dat goedje op de kade, maar dat was allemaal telegrafisch opgekocht ter verscheeping naar Engeland. Het eerste Britsche vrachtschip, de Inchliffe Castle, uit Londen, was gearriveerd en begon dien morgen te laden ; de Italiaansche booten moesten wachten, tot de treinen nieuw erts uit de mijnen hadden aangevoerd, en de bemanningen brachten hun tijd zoek met slapen, zingen en het luidruchtige mora-spel.

Gezagvoerder en manschappen van de Scorpena echter waren de prooi van een knagende misère. Met hun ellebogen op de reeling hangend praatten zij met gedempte stemmen, of spuwden zij somber zwijgend in het havenwater van Bandol. Want de bitterste aller rampen was hun overkomen. Zij hadden hun geluk verloren.

Negen dagen waren voorbijgegaan sinds hun mid-dernachtelijken tegenslag — vier dagen hadden zij gezwogd op zee en vijf dagen hadden zij zich moe verveeld met wachten op bauxiet. Papa Costoli was voorzichtig geweest. Hij wist, dat de aanvaring had plaats gegrepen in de Fransche wateren, en vreesde, dat hij een mail-boot Nice-Ajaccio geramd had, en hij stond te beven in zijn pantoffels als hij dacht aan de zeven soorten onheil, die op zijn hoofd zouden neer-komen, als hij de schuld kreeg van het ongeval ; dus had hij met timmerwerk en kunst- en vliegwerk alle sporen van de ramp laten camoufleren, voor hij de haven binnenvoer.

Alle sporen — op één na. St. Gabriel miste nog steeds zijn trompet. Zijn versplinterde vingers waren bijgewerkt met stopverf en opgekleurd met verf, zoo-dat hij den tegenstrijdigen aanblik opleverde van een aartsengel, die zijn vuist schudt tegen de wereld — een gebaar, dat nooit veel geluk kon beduiden voor het schip, zijn lading en zijn bemanning.

Slot op blz. 12

EVEN SNOEPEN

Aan boord van het keizerlijke jacht. Van links naar rechts: kroonprins Alexei, een ziekelijk jongetje, de Czaar, grootvorstin Maria, grootvorstin Olga.

Grootvorstin Maria en grootvorstin Anastasia, de beide jongste dochtertjes van Czaar Nicolaas II.

Czaar Nicolaas II van Rusland

**Een allerzeldzaamste fotoserie, opgenomen
in besloten keizerlijken kring, thans
voor het eerst gepubliceerd!**

Men heeft Czaar Nicolaas II Alexandrowitsj, keizer van Rusland, verweten, dat hij zwak en wantrouwig van karakter was, dat hij door zijn weifelende houding het tijdstip der Russische revolutie naderbij heeft geroepen en daardoor zijn eigen, rampzalig einde in den vunzigen kelder te Jekaterinenburg, waar hij des nachts in het geheim met zijn heele gezin werd vermoord.

Het wordt den laatsten Russischen Czaar als zijn grootste fout aangewreven, dat hij zich door de Czarina, Alexandra Feodorowna, al te zeer liet beheerschen, zoodat de duistere, fanatieke Raspoetin

door middel van de keizerin zeggenschap kreeg in de meest belangrijke staatsaangelegenheden, hetgeen in breedten kring bittere ergernis verwekte.

Maar allen, die over Czaar Nicolaas getuigden, zijn diep ontroerd, als zij den keizer beschrijven als echtgenoot en vader.

Slechts weinigen was het vergund den Czaar van meer nabij te leeren kennen. Nicolaas II leidde met zijn gezin een zeer teruggetrokken leven. Van tijd tot tijd straalde door een bijzonder voorval iets van het hartelijke gezinsleven naar buiten. Dan sloeg een golf van warm geluk door de harten van 't eenvoudige Russische volk, dat zijn Czaar diep beminde, maar zich van hem gescheiden voelde door een muur van regeringsambtenaren, ieder voor zich hakend naargeld en macht, ernaar strevend, dat de Czaar zoo min mogelijk contact had met zijn onderdanen.

Twintig jaren zijn voorbij sinds den dag, waarop de Czaar met zijn gezin te Tsarskoje Selo werd gevangen gezet. Hun lichamen werden door de

Een aardige foto van den troonopvolger Alexei, wiens zwakke gezondheid het keizerlijk gezin zoo veel zorgen baarde.

Een foto, genomen tijdens een picknick in het bosch, waar de Czarenfamilie met leden van de hofhouding aan tafel is gezeten. Het prinsesje Maria is met haar stoel omgekanteld en wordt door den vleugeladjudant, generaal Nilow, weer op de been geholpen. Het is een tafereeltje van ongedwongen vroolijkheid.

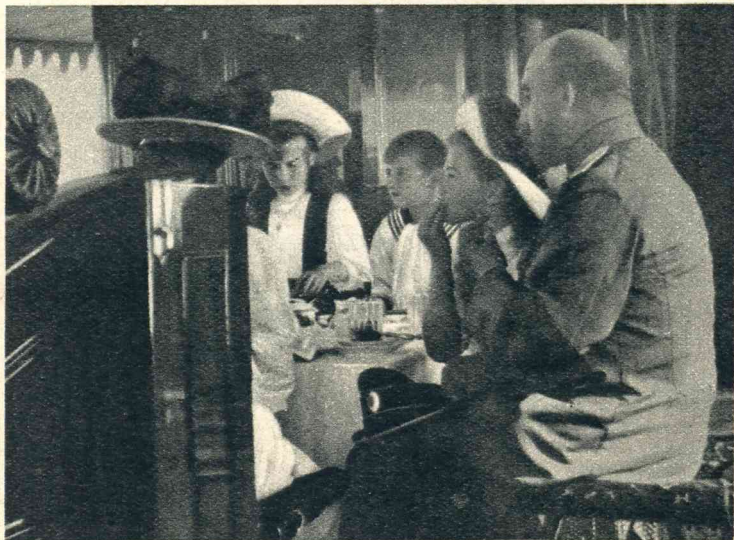

Aan boord van 't keizerlijke jacht. Links de Czarina Alexandra Feodorowna.

Tijdens een rijtoer. Van links naar rechts: grootvorstin Maria; hofdame mevrouw von B., in wier nalatenschap deze zeldzame foto's uit den intiemsten keizerlijken kring werden gevonden; de vleugeldijadant Tschagin.

Het keizerlijk gezin tijdens 't ontbijt aan boord van het jacht.

sinistere moordenaars verbrand, de asch van hun gebeente door den wind verstrooid. Een ring, een gouden kruisje duiden des morgens de plaats aan van het lugubere misdrijf.

Twintig jaren zijn voorbij. De felle aanklachten

zijn verstomd..., thans rijst de figuur van Czaar Nicolaas II uit de geschiedenis opnieuw naar boven. Menschen uit zijn onmiddellijke omgeving, de hel van 't vaderland ontvlucht, hebben over hem getuigd in woord en beeld: er klinkt weemoed in hun stem, ontroering en trillende liefde.

Wij zijn erin geslaagd voor onze lezers de hand te leggen op een serie zeldzame foto's. Een toeval heeft ze eigenlijk aan 't licht gebracht. Zij werden gevonden in de nalatenschap van mevrouw von B., hofdame der Czarina, onlangs in een Duitsch ziekenhuis overleden. De foto's werden door de hofdame gemaakt: zij

geven wel een treffend en... voor velen een zeer pijnlijk-treffend beeld van de Czarenfamilie en vooral van den tevreden, gelukkigen vader Czaar Nicolaas II Alexandrowitsj van Rusland.

De Czaar in gezelschap van zijn lijfarts, dr. Botkin, die tegelijk met het keizerlijk gezin vermoord werd.

Links: De Czaar en kroonprins Alexei, in een kano, genietend van de watersport.

EEN BELANGRIJKE MEDEDEELING

In aansluiting op deze waardevolle fotoserie kunnen wij onzen lezers de zeer belangrijke mededeeling doen, dat als no. 3 van de nu reeds befaamde Kennemer Serie zal verschijnen het zeer onderhoudend geschreven levensverhaal van Czaar Nicolaas II van Rusland door den bekenden Russischen publicist Essad Bey. Een boek, dat iedereen zal boeien. Nadere bijzonderheden hierover in het nummer van volgende week!

Hier is
GEURIGE Thee!

Douwe Egberts thee! Welk een geur, welk een verkwikking in het kleine pakje D.E.-thee! D.E.-thee is zuivere thee. Zij is bijzonder waterhoudend en zij schenkt buitengewoon gelijkmatig af. Dit wil zeggen: het

laatste kopje uit den theepot is precies even frisch van smaak als het allereerste. Houdt U dus aan D.E.! Dan is U zeker van altijd even geurige, even verkwikkende thee, élk kopje volkomen frisch van smaak!

DOUWE EGBERTS THEE

KATTENDIJK

zooals we 't aan den Oosterscheldedijk in de Zuid-Bevelandsche polders zien liggen.

Vier politieboten van de Imperial Airways, welke moeten dienst doen om 't landingsgebied der groote water-vliegtuigen vrij van obstakels te houden, hebben vorige week in de haven van Southampton proef gevaren.

„Bob”, de scherpzinnige hond van een zekeren heer Sandoni te Londen, wordt als een genie onder z'n rasgenooten beschouwd. De prestaties van Bob zijn zóó bekend geworden, dat z'n eigenaar een contract met een filmmaatschappij heeft afgesloten, hetwelk hem £ 20.— per week oplevert.

LAATSTE NIEUWS

Ex-koning Alphons van Spanje gefotografeerd in de tram te Lausanne (Zwitserland), terwijl hij van den conducteur een kaartje koopt.

De bekende modeleur Otto Kratschmar te Meissen is er na jarenlangen arbeid in geslaagd het kleinste porseleinen servies ter wereld te vervaardigen.

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Middelburg, dat voor het eerst in de geschiedenis der stad de vorige week de vroedschap in 'n half uur de raadsagenda had verwerkt.

Verwijten voor die woordkarigheid duchten de leden niet, want heel de stad is na dit feit gewoonweg sprakeloos!

In dezelfde raadzitting heeft een der heeren de opzienbarende vraag gedaan of het politiekorps gedurende de wintermaanden wel sterk genoeg is om voor de veiligheid van de burgerij te waken.

De een denkt nu, dat sommige Middelburgsche agenten des winters zooveel last van verkleumde vingers hebben, dat zij er geen misdadigers mee kunnen vatten en 'n ander meent, dat de geachte spreker verval van krachten vreest door het uitblijven van zomerzonkoestering; in het laatste geval zou men onder het korps iederen avond — zoo lang de „r” in de maand is — een flesch levertraan kunnen distribueeren!

Met 'n stem, waarin de gloeiende verontwaardiging nog natrilde, telefoneerde ons een kunstminnende Zeeuw, dat de 's-Gravenpoldersche mondorgelclub „Bravo” op 't concert dat zij te Ellewoutsdijk in het Van Hattumhuis gaf, goeddeels voor leege stoelen speelde. Niets dan chauvinisme! De Ellewoutsdijkers geven de voorkeur aan Eigenheimers!

Een koopman te Goes is door den gestrengen rechter zwaar gestraft wegens het zonder aarzelen aannemen van koekjes, die van misdrijf afkomstig waren.

Een goede leer voor al die roekeloze lieden die, wanneer hun een koekje gepresenteerd wordt, dit accepteren, zonder eerst aan de gastvrouw te vragen of zij den banketbakker vermoordde voor zij hem van zijn lekkers beroofde!

Uit Heikant in Zeeuwsch-Vlaanderen bericht onze correspondent ons het heuglijke feit, dat een feestcomité tot welslagen van zijn program van de burgerij vele prachtige prijzen ontving, waarvan wij slechts noemen een biggetje, twaalf hanen en diverse eenden, konijnen en witte muizen.

Of er ook nog insecten geoffreerd zijn, konden we niet tijdig genoeg achterhalen zonder stofkam!

B. en W. van Domburg vroegen dezer dagen een volontair, die als bijzondere gunst een bijdrage in zijn reiskosten kon krijgen.

De bevordering van het vreemdelingenverkeer neemt vaak grillige vormen aan!

Uit Tholen schreef ons een ingezetene op 'n bezorgden toon, dat de prijs van de uien den laatsten tijd zoo schromelijk stijgt.

Troost u, brave lieden, 'n goede grap is niet gauw te duur.

Uit Wolfaartsdijk kwam de tijding, dat bij een ingezetene de kachel niet wilde trekken omdat, naar later bleek, een bijenzwerm haar fabriek en woonstee in het topje van den schoorsteen gebouwd had.

Terecht schreef onlangs een imkers-organ : „De productie van honing gaat meer en meer omhoog.”

Hier is nu niets meer aanwezig, waarom wij sluiten tot de volgende week, dames en heeren!

De eerste week al, dat er met de bietenlevering begonnen is, heerschte er op Noord-Beveland, peenland bij uitstek, de typische drukte, die de najaarsmaanden hier kenmerkt. En de eerste aanvoer gaf in Kamperland al dadelijk handen vol werk.

BIETENTIJD op Noord-Beveland

Aan de haven van Kamperland worden de bieten van den aangevoerden hoop de schepen op gekruid. En dan naar de fabriek!

Voor menschen en dier is bietentijd een periode van hard werk en van veel viezigheid.

Eer al die akkers 'ns leeg gerooid zijn!

Als de bietencampagne nog pas begonnen en 't nieuwtje er nog niet af is, dan is de jeugd niet van de wagens af te houden: en valt er eens 'n exemplaar af, dan wordt dat buit verklaard.

't Is maar een weet!

Door de nieuwste ervaringen op cosmetisch gebied hebben onze deskundigen een Vanishing Cream en een Cold Cream van bijzondere hoedanigheid samengesteld. Deze preparaten zijn door duizenden vrouwen een tijdlang beproefd en allen vertellen ons: „Dit is wat wij reeds jaren hebben verlangd!”

Vinolia Vanishing Cream, door zijn speciale samenstelling en extra fijne emulgering zonder enige scherpe werking, is uiterst geschikt voor de gevoeligste huid en maakt ook een glimmende huid onmiddellijk voor lange tijd mat. Vinolia Vanishing Cream beschermt tegen weer en wind, ook bij langer verblijf in de buitenlucht, trekt direct in, wrijft gemakkelijk en dun uit en vormt hierdoor een ideale basis voor poeder.

Vinolia Cold Cream werkt tot diep in de epidermis, verstopt door haar speciale bereidingswijze - zelfs de fijnste gelaatsporiën nooit en wekt de huidcellen op tot verhoogde activiteit, waardoor de zo gevreesde rimpelvorming wordt voorkomen. Deze twee Vinolia Creams bieden U meer dan U ooit van gelaatscreams heeft durven verwachten.

Vinolia

VANISHING CREAM - COLD CREAM

GEWONE TUBE 35 CENT - GROTE TUBE 60 CENT - LUXE POT 90 CENT

Staatsvijand No. 1 gegrepen!

„Staatsvijand no. 1”. Inderdaad, want de tandbederver is een groot gevaar voor de volksgezondheid.

Hij verbergt zich in de voedselresten, die tusschen de tanden achterblijven en nestelt zich in de kleinste hoekjes en gaatjes van Uw gebit.

Tegen zijn geniepige aanvallen is slechts één methode:

Poetst Uw tanden met de rijk schuimende Odol tandpasta, die de voedselresten verwijderd en daardoor den tandbederver van zijn voedsel berooft.

Spoelt Uw mond met Odol mondwater, dat den tandbederver tot in zijn kleinste schuilplaatsen vernietigt.

• Door zijn sterk antiseptische eigenschappen vernietigt Odol niet alleen de bacteriën, die de tanden aantasten, maar beveiligd door zijn desinfecterende werking ook mond- en keelholte. Odol geeft een zuiveren adem en 'n opwekkenden, frissen smaak in den mond.

Odol tandpasta 0.35 - 0.60 per tube.
Odol mondwater 1.25 - 1.75 per flacon.

NEDERLANDSCH FABRIKAAT - N.V. ODOL COMPANY AMSTERDAM

GABRIEL'S TROMPET

Slot van blz. 5

En inderdaad, het geluk — het spreekwoordelijk geluk der Costoli's — was mét de trompet verdwenen. St. Gabriel had het schip gered; maar zonder zijn hoorn, het instrument, dat hij zoo veel eeuwen had getorst, was hij eenvoudig St. Gabriel niet meer! Onmiddellijk na aankomst van de Scorpena te Bandol waren de douaniers een boord gekomen, en zij hadden beslag gelegd op een waarde van achtduizend lire aan Gorgonzolaansche kaas en fijne Parmezaansche hammen, die papa Costoli Frankrijk trachtte binnen te smokkelen, volgens een gebruik, door Italiaansche schippers in Garibaldi's tijd ingesteld. Die inbeslagneming was een groot ongeluk, maar er was nog bijgekomen, dat Zucci de douaniers gelaakt had en één hunner een schop tegen de schenen had gegeven, hetgeen hemzelf op een pak ransel en het schip op een boete van vijfhonderd francs was komen te staan. En nu nog dat wachten, dat ergerlijk, dure wachten, dat iedere minuut kon eindigen, meende papa Costoli, met zijn arrestatie en gevangenhouding en degradatie wegens varen in mist zonder lichten en het rammen van een gouvernementsvaartuig. Hij rilde, spuwde naar een grooten grijzen poon, die vlak onder den waterspiegel zwom, en wendde zijn blik weer naar de blakerende stad.

Een gestalte in uniform kwam met vaste schreden de kade langs! Was het een assurantie-inspecteur van het Bureau Veritas? Een ambtenaar van de Administration Maritime? Een politie-agent met een bevel tot inhechtenisneming? Als een zeeschildpad trok papa Costoli zijn hoofd terug in het vet van zijn nek; zijn neusgaten zetten uit en hij kreeg het koud om zijn maag. Hij stiet Bucci aan, Bucci stiet Tucci aan, Tucci stiet Lucci aan, en zoo ging het alarm-sigitaal verder de reeling langs. Zij zagen den uniformdrager recht naar hun schip toe komen. Zij hielden hun adem in, toen zij er hem naar zagen kijken. Zij slaakten een diepen zucht van verlichting, toen zij op zijn mouwen de strepen herkenden van den eersten machinist der Britsche handelsmarine.

De machinist leek, nu hij stilstond, minder vast op zijn beenen, dan hij onder 't loopen was geweest. Ook scheen hij minder belang te stellen in de Scorpena dan in de verscheidene tonnen oud metaal, die op de kade bij haar lagen, om ingeladen te worden. Met de handen in zijn jaszakken, op zijn hakken heen en weer zwaaiend, riep hij verrukt: „Oei! Wat een prachthoepie rommel! Daar ga ik eens heerlijk in grasduinen!”

Daarna aanschouwden de Italianen geruimen tijd met verblufte gezichten, hoe hij op den hoop afval klauterde, struikelde en neerstortte, hoe hij er gebroken tramwielen uit opsjordde en worstelde met een ineengeknepen auto-chassis en met klikkende tong smulde aan een stel putdeksels, die blijkens de opschriften deel uitmaakten van een zeer beperkte uitgave. Eindelijk echter scheen hij iets te voelen van de zorgen der rijken; onwillig legde hij het grootste deel van zijn wiegedrukken opzij en wijdde hij zijn attentie aan zeldzamer en lichter te vervoeren kleinoodiën. Deze bestonden uit een afgesleten remschoen van een locomotief, het beslag van een haan, een Louis XV kandelaar, en een hollen koperen bal, zooals die gebruikt worden om den vloed te temmen der wateren, die onze beschaving verzienebeelden.

Hij had zijn buit verzameld en wou zich terug begeven naar de Inchcliffe

Castle, toen papa Costoli, de kans aangrijpend om zijn dalend gemoedspeil op te vijzelen met wat geblaf, en tegelijkertijd ten aanhooren van zijn stam zijn Engelsch te luchten, een kreet van protest deed galmen.

„Hédaar jij!” schreeuwde hij. „Wat moet jij met dien rommel, hè?”

Schuldbewust bleef de machinist staan, waar hij stond, en hij kreeg een kleur. „Wablief? Pardon,” zei hij met een schaapachtig lachje. „Ik eh... om u de waarheid te zeggen heb ik 'n onschuldige liefhebberijtje, meneer — ik knutsel en pruts graag zoo'n beetje in m'n vrije tijd. Ik maak allerlei dingetjes... dingetjes, meneer!” Zijn hand maakte een breed vloeiend gebaar. „Prachtige artistieke dingetjes! Boksijzers... loopers... allerlei aardige kleinigheidjes.”

Hij keek naar zijn bijeengezochte schatten met een teederen glans in zijn oogen. „Misschien ben ik 'n beetje erg gevoelig voor schoonheid, maar die kakkerlakkenval, die ik voor mezelf gemaakt heb laatst in Nice, was echt 'n snoesje — nog nooit zoo'n mooi gedichie in 'n boom zien klimmen, of hoe die woorden zijn, maar ik ken 't op den doezak heel lief spelen. Afijn, as mijn goeie gesternte me naar zoo'n hoop afval leidt, zooas die, kan ik nooit de gellegen...”

„Leg terug!” beval papa Costoli streng. „Leg dadelijk terug! Stelen ies verbied! Ik verbied je mijn afval te stelen!”

„Jawel maar meneer!” betoogde meneer Glencannon ontgoocheld. „U wil toch niet zeggen, dat u die paar stukjes dit en dat nog wat waard vindt? Wat doet u d'r mee, as u ze heb?”

„Watte we doen?” schreeuwde papa Costoli, op de reeling beukend. „Watte we doen! We maken er bommen van, en kanons, en granaten! Om al die suffe Ingelse schapen op te blazen, ploef!”

„Blaas maar raak, wat kan mij 't schelen!” zei meneer Glencannon. „'t Beste schapenvleesch komt trouwens uit Schotland, dus ploef jij zelf! En ik hoop niet, dat je 't me kwalijk neemt, maar je praat krom, en je ben onbeschaamd, en je verspreidt een onaangename geur! In één woord, waarde heer, je bent 'n smerige nikker.”

Papa Costoli werd paars; zijn buik trilde als een stratosfeer-ballon die op springen staat. Hij foeterde radeloos.

„En je bent nog niet eens 'n echte nikker,” overstelpde hem de machinist. „Je bent maar namaak, en je bent 'n bolsjewiek, dat zie ik an je schegbeeld! Bah, foei, schande! Wie heb er nou ooit gehoord van 'n trouwen Iteljaan, die 'n beeldje van Lenin met ze baard op z'n boeg zette, met 'n rood nachthemd aan! Kijk, hij balt zijn vuist — de communistische groet!”

„No! No! No Communista!” brulde papa Costoli, en hij trachtte op zijn borst te kloppen, maar gaf Bucci in zijn woede een stoot in het oog.

„Lieg niet! Weet je wat ik zal doen? Ik maak rapport van je bij Ben Mussolini!” verklaarde Glencannon deugdzaam. „Ik maak 'n nota over dit heele internationale incident, en dan mot jij er kijken, wat er gebeurt, as je weer in Italië komt met je Moskouse schuit!”

Met opschrijfboekje en potlood in de hand liep hij de kade langs en hij keek op naar het boord van het schip. „Scorpena, Viareggio,” las hij luidop, dreigend. „Zoo, leelijke bolsjewieken! Wacht maar tot die meneer Mussolini hoort,

hoe jullie je in 't buitenland gedragen, dan laat ie spaghetti van jullie maken."

Terwijl hij het elastiekje om zijn zakboekje knipte viel zijn woedende blik op een vierkante koperen plaat, die achter op 't dekhuis van de Scorpena geschroefd zat. Er stond in gegrift: „San Gabriele, Fateci la Grazia di Salvarci (St. Gabriel, wees ons genadig en red ons).” „San Gabriele!” mompelde hij. „San Gabriele? Dat zal St. Gabriel beteken, den aartsengel, die op den dag des oordeels op de trompet zal blazen. Wacht es... trompet...? Maar... o, maar... ja natuurlijk!” Onverschillig voor het koor van scheldwoorden, hem toegeslingerd door het heele geslacht Costoli, stapte hij weg naar de Inchcliffe Castle, heimelijk constateerend, toen hij 't boegbeeld der Scorpena passeerde, dat de pas opgeschilderde vuist inderdaad de juiste houding innam, om de geheimzinnige gouden trompet vast te houden.

Aan boord van de Inchcliffe Castle gekomen repte meneer Glencannon zich naar zijn hut, waarna hij, met de keurig schoongemaakte en gladgewreven trompet in een krant, meneer Montgomery op ging zoeken. Hij vond den stuurman in zijn kooi, met een bedrukt gezicht lezend in een afschaffersblad.

„Wat is er nu weer?” vroeg de stuurman, toen zijn bezoeker behoeftzaam de deur achter zich dichtdeed. Toen zag hij de trompet. „O, weer chantage zeker è?” kreunde hij. „Kun jij 'n mensch nou nòoit eens met rust laten? Kapitein Ball is 't eele hongeluk vergeten, geloof ik, maar als je op dat ding gaat blazen, kan 't me mijn baan kosten — en misschien mijn diploma er bij!”

„Dat weet ik heel goed,” zei meneer Glencannon. „Maar die insinuaties over chantage zel je wel willen intrekken, hoop ik. As je die kleinigheidjes bedoelt, die je me afbetaald heb op de weddenschap...”

„Kleinigheidjes?” galmde meneer Montgomery hem na. „Durf jij dat kleinigheidjes te noemen? Drie pond op zee, twee pond toen we in Nice waren, gisteren op zee weer drie, en nu...”

„En nu, beste vrind,” zei meneer Glencannon, met een glans en een trilling van menschenliefde op zijn gelaat en in zijn stem, „nu komt er voorgoed een einde aan je narigheid! Je dacht toch zeker niet, dat dat geld me wat schelen kon — bah, geld! Nee, meneer Montgomery, ik wou je maar es een lesje geven, dat je nooit mot slapen onder je werk. Ik dee mijn best, om 'n beter mensch van je te maken!”

„Zeg, oor eens, sta niet te kletsen!” snauwde de stuurman. „Draai d'r niet omheen en zeg op wat je wil! Ik eh je direct al gezegd, dat ik nog maar tien pond ad, en je ebt me ze hallemaal hagetroggeld op twee na.”

„Twee?” herhaalde Glencannon, minzaam lachend. „Wel, wel, da's nou es aardig van je! Ik had je dat misthoortje willen verkopen voor één pond, maar as je d'r met alle geweld twee voor wil geven, zal ik...”

„Je... wil je 'n me echt verkopen?” riep de stuurman uit. „Je bedoelt, ik koop hem en jij oudt je mond over... hover. Ier, ier eh je twee pond — pak aan!”

„Ik zal er nooit over spreken, zelfs niet als ik dronken ben,” beloofde Glencannon, het geld wegstoppend en de trompet uitleverend. „En dat weddenschapje... nou je tòch geen geld meer heb wil ik je wel vertellen, dat 't niks dan 'n grapje geweest is van me... hohhòhò!”

„Grapje? Mooi grapje!” snauwde Montgomery. Hij kwam van zijn kooi, stiet een grof woord uit en wou de trom-

pet door de open patrijspoort schuiven; maar meneer Glencannon greep zijn arm.

„Wacht, man! Niet zoo haastig!” ried hij. „Weet je niet, dat die toeter geld waard is?”

„Geld waard voor wien?”

Glencannon trok zijn schouders op. „Voor jezelf natuurlijk! As ik zoo rut was as jij, ging ik de haven es rond en probeerde ik 't te verkopen an 'n Fransch schip, wat je d'r voor kreeg. kréég je d'r voor... of an dien Iteljaanschen schoener die achter ons ligt. Op de zeilschepen hier in de buurt hebben ze allemáál dat model misthoorn.”

„O ja? Hm, dan is 't misschien 'n idee!” gaf meneer Montgomery toe. „'n Alve kroon zou al 'n eel kapitaal voor me zijn op 't oogenblik! Ja, ik zal maar eens bij die zwartkoppen gaan probeeren.”

Meneer Glencannon ging met hem mee aan dek en bleef staan kijken, toen hij de kade langs liep naar de Scorpena.

„Kerel, kerel, wat 'n schouwspel!” genoot hij. „Ik mot er niet an denken, wat die nikkers 'm doen zullen — spijt me alleen, dat ik er niet bij ken zijn! Dank zij mijn jongste bescheiden prestaties zijn ze waarschijnlijk 'n tikje anti-Engelsch op 't oogenblik. En as ze merken, dat hun eigen hoorn ze te koop wordt aangeboden door 'n Engelsch zee-officier, snappen ze zóó, dat die van 't schip is, dat ze zoowat na de haaien heb gestuurd, en dan... dan... o poe... hohhòhò!”

Twintig minuten stond hij daar, nu en dan schokkend van den lach, en zijn hals Scorpena-waarts rekkend, om de slachting te zien beginnen. Maar vreemd... zij begon niét. Integendeel: verbluft zag hij, hoe de dikke Italiaan meneer Montgomery naar de ladder leidde, hem hartelijk omhelsde en de hand drukte...

Er kwam spanning in meneer Glencannon. „Hoe is 't gegaan? Heb je 'm verkocht?” vroeg hij, toen de stuurman stralend de Inchcliffe Castle beklom.

„Verkocht? Ja, ik heb hem verkocht!” Meneer Montgomery scheen in een toestand van zoete verdooving te verkeeren. „Ik kan 't me nóg niet goed hindenken! Toen ik pas aan boord kwam waren ze reusachtig atelijk en lastig, maar amper ad ik den mist'oorn uitgekapt of ze waren doodsbenauwd voor me, leek 't. De schipper vroeg zoowaar, of ik 'm kwam harresteren! Ik zei natuurlijk van niet — ik wou alleen dat ooratie maar aan ze verkopen. Toen vroeg hij me, geweldig hachterdochtig, hoe ik er aankwam, en toen werd ik benauwd! Maar toen zei ik, dat ik 't in Nice van 'n dronken Franschen matroos af ad genomen, en toen gaf hij me dat geld, en toen... lach nou niet... toen vielen ze me allemaal om mijn nek en zoenden ze me! Kijk!”

Meneer Glencannon keek, en zag twee bankbiljetten; van beide zag de beeltenis van Il Duce hem boos aan. Meneer Glencannon keek boos terug. „Tweeduizend lire!” riep hij. „Twee — duizend — lire! Maar da's over de twintig pond!”

Hij stond te wankelen op zijn beenen en moest zich aan de reeling vastgrijpen.

„Lachen!” herhaalde hij dof. „Zei u lachen? Nee, meneer Montgomery, ik zal niet lachen. Ik kan u verzekeren, meneer Montgomery, dat ik heelemáál niet van plan ben om te lachen! Ik heb zelfs... ik moet... ik zal...”

De ontroering werd hem te machtig. Hij tastte in zijn zak naar een kurketrekker en wankelde naar zijn hut. Ergens in de nabijheid klonken stemmen, die zongen bij het vroolijk gedeun van een harmonica.

Vasenol-

Wond- en Kinder-Poeder Baby-Creme

voorzien de teerste huid van een vethoudende, uiterst dunne beschermingslaag, die smetten voorkomt, pijnlijke huiddeelen verzacht en geneest

Prijs per strooibus Fl. 0,50. Navullingen Fl. 0,35

WAT ZOU PIETJE GEZEGD KUNNEN HEBBEN?

Eerst zei Vader iets, toen Moeder, maar wat zei nu Pietje? Bedenk een zinnetje, 't mag grappig of serieus zijn, net wat U verkiest. Maar „V.S. pepermunt” moet er in voorkomen.

En toen zei Pietje: “.....”

V.S. pepermunt... Zuiver als goud!

Waarom smaakt V.S. pepermunt zoo heerlijk? Omdat ze zoo zuiver is! Omdat ze van a tot z wordt bereid uit de fijnste en kostbaarste pepermunt-oliën en de beste kristalsuiker! Voor ieder mensch is V.S. pepermunt de gezondste en lekkerste versnapering. Speciaal aanbevolen het 10 cents luxe-doozje V.S. maagpepermunt. Overheerlijk! In elk doosje een origineele Luchtvaartfoto om te verzamelen. Spaar deze prachtige, actuele foto's. Tegen inzending van 5 postzegels à 5 ct. ontvangt U het daarbij behorende fraaie luchtvaart-album!

N.V. VANSLOOTEN, LEEUWARDEN.

KNAL-PRIJZEN! voor het beste zinnetje!

Schrijf Pietje's gezegde op een velletje papier, vermeld duidelijk naam en adres. Uw brief frankeren met 5 cent en vóór 23 Oct. a.s. zenden aan N.V. Van Slooten, Afd. P.K., Leeuwarden. Ten teken dat U V.S.-verbruiker bent, insluiten 1 omslag van de 10 cents V.S.-rol of het cartonnetje dekseltje van het 10 cts. luxe-doozje V.S. maagpepermunt. Uitslag van de wekelijksche hoofdprijzen wordt 11 Nov. a.s. in dit blad bekend gemaakt. De overige bekroonden ontvangen een aanschrijving. Dingmee, maar vlug!

IEDERE WEEK:

1e PRIJS: Het nieuwste Philips Radiotoestel.

2e PRIJS: 1 Dames- of Heerenrijwiel of 1 Stofzuiger n. keuze. Verder 10 Electr. Rijwiellampen en vele Verrassingsprijzen! Totaal 250 prijzen per week.

V.S.

De Echte Medicinale PEPERMUNT

In het Engelsche stadje Hogton is een school opgericht voor verkeers-agenten. De leerlingen krijgen practisch onder-richt in de verkeers-voorschriften.

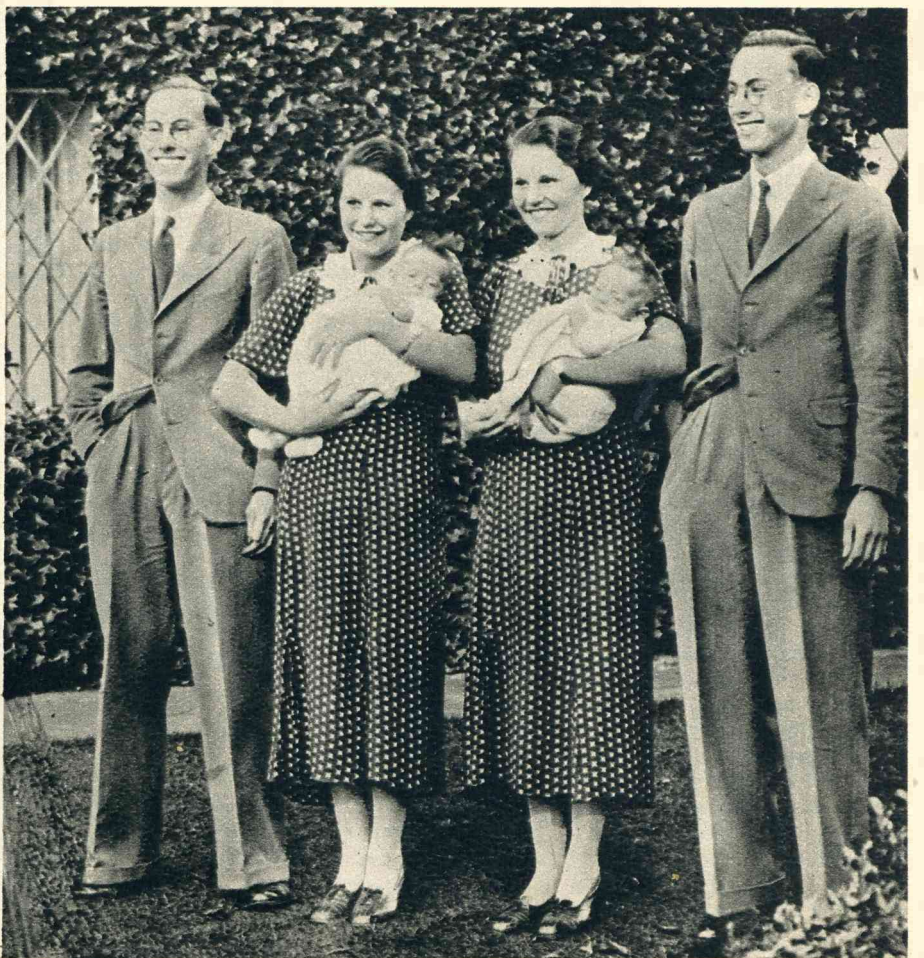
VAN HEINDE EN ★VERRE★

De bekende Duitsche filmactrice Renate Müller is te Berlijn op 31-jarigen leeftijd overleden.

Een kijkje in een Egyptischen kinderspeeltuin.

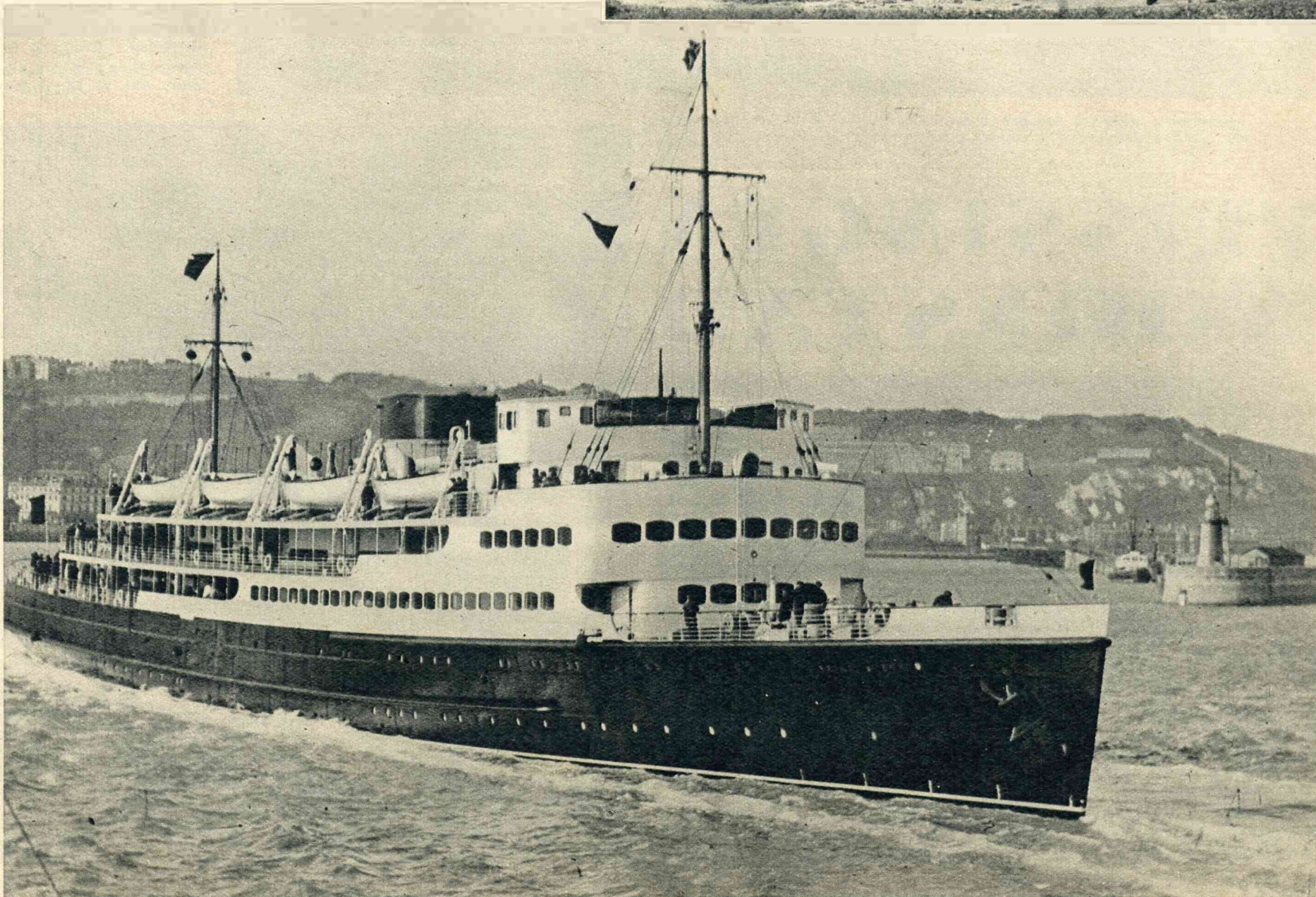
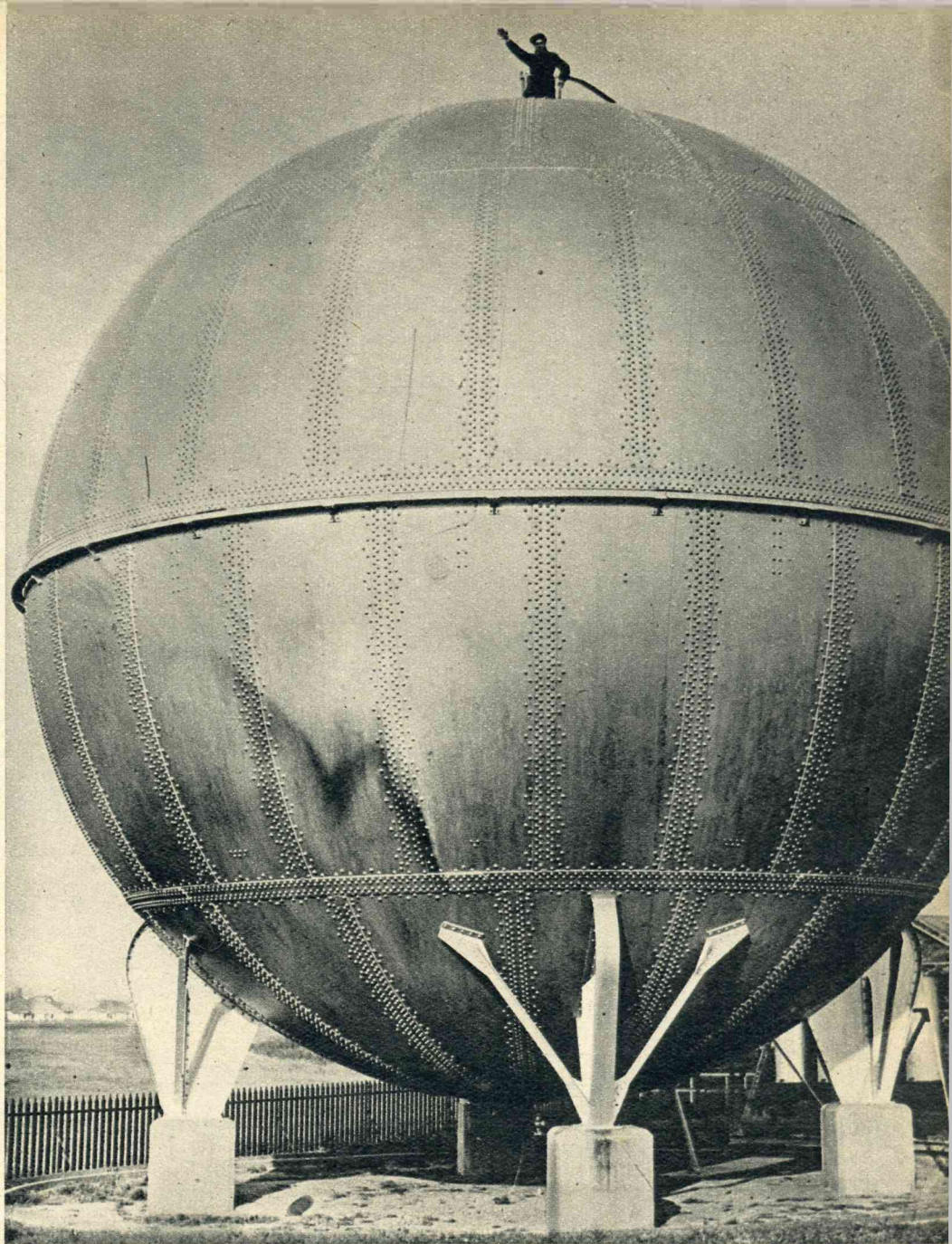
Dursley, een plaatsje in het graafschap Gloucester (Engeland), is trotsch op z'n tweelingen. Hier ziet u ze allen op de foto: de „Allen-tweelingen”, twee jonge meisjes, en de „Powell-tweelingen”, twee jonge mannen (die zich thans met de tweelingzusters verloofd hebben) en de vier maanden oude „Boucher-tweelingen”, die op den kroningsdag van koning George den zesden geboren werden. Ze hoeten naar de Engelsche prinsesjes Elizabeth en Margaret Rose.

De beren in de White Mountains van den Amerikaanschen staat New Hampshire zijn door het intense toeristenverkeer zoo met de menschen vertrouwd geraakt, dat ze zich op de groote wegen durven wagen en om versnaperingen b.delen. De eigenaar van een benzinepompstation krijgt dagelijks bezoek van Bruintje en heeft voor den vreemden gast altijd een flesch melk klaar staan.

Rechts: De kogelvormige gashouder op het eilandje Convey aan den mond der Theems (Engeland) ziet er in de verte uit als een enorme luchtballon, welke op het punt staat losgelaten te worden.

De nieuwe Belgische Kanaalboot „Prins Albert”, welke dezer dagen in gebruik is genomen. Het schip biedt plaats aan 1800 passagiers en kan een snelheid bereiken van 25½ knoop per uur.

't Heeft er met Vlissingen als woonstad wel 'ns anders voorgestaan dan nu in de laatste jaren. 't Was ermee als met zoovele van onze middelmatige steden: na een gestadigen groei in de rustige vorige-eeuwsche jaren was er een stilstand gekomen — er werd niet veel meer gebouwd, omdat er geen vestiging meer bijkwam, en er kwam geen vestiging meer omdat de woningen maar stonden te verouderen en niet de aantrekkingskracht van het nieuwe bezaten. Hoeveel is er niet in de binnenstad en in de vorige-eeuwsche wijken, dat nog heden ten dage daaraan luide herinnert!

Maar daarna is het ook weer in stijgende lijn gegaan. Daar kwam een belangrijke uitbreiding van den Vlissingschen scheepsbouw, onze haven verkreeg haar aandeel in het handelsverkeer en er kwam een gemeentebeheer, dat behalve voor het economisch nuttige ook een open oog had voor het aangename, en van Zeelands grootste stad er eene ging maken, waar goed geld verdiend, maar ook prettig geld verterd kon worden.

En kwam er vroeger niemand in Vlissingen wonen, die er niet te maken had, nu lokken de badplaats-attracties, de stadsverfraaiing, bosch, plantsoen, tuinwijken en woonparken ook een publiek, dat in zijn keuze

Zoo is 't Vlissingsche villapark aan den Koudekerkschen weg West, waar trouwens nog altijd de bebouwing te midden van het groen zich uitbreidt.

VLISSINGEN WOONSTAD

Een intiem, modern villaatje in 't zware lommer van den Koudekerkschen weg West, een der laatste, die in deze omgeving gebouwd werden.

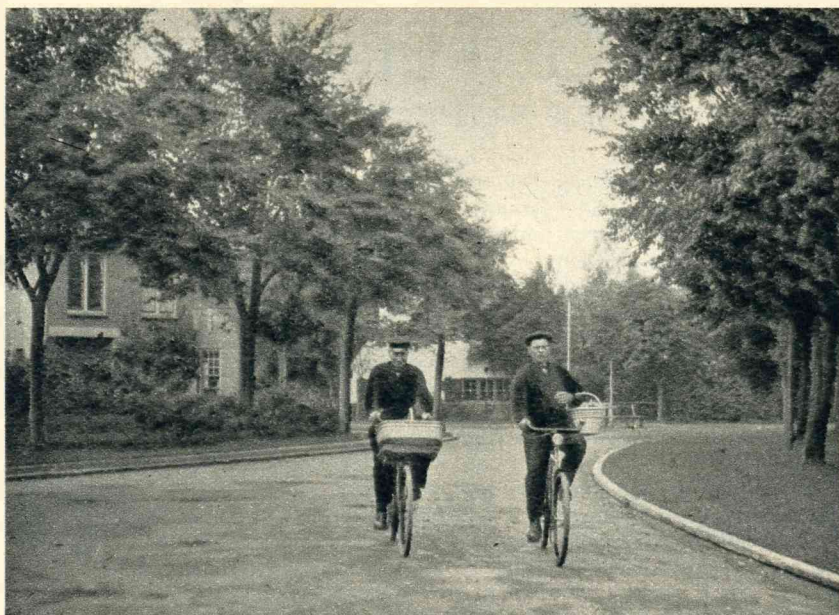
De prachtige hoofdweg, Koudekerksche weg Oost, geeft den nieuwen Vlissingschen wijken verbinding naar de omliggende Walchersche dorpen.

vrij en daarom in zijn eischen pretentieuzer kon zijn.

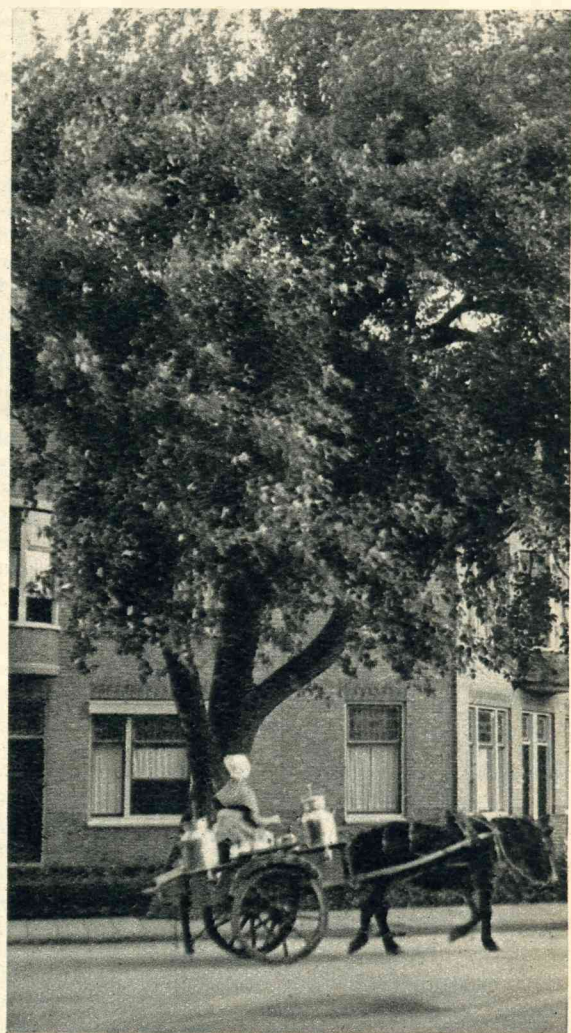
En zoo kan Vlissingen, terwijl de hoofdstad haar inwonertal iets slinken zag, nog altijd bogen op een gestadigen groei, zelfs in een mate, die het noodig maakte, het toch waarlijk niet benepen opgezette uitbreidingsplan dit jaar weer voor een nieuw en omvangrijker te verwisselen. Daarbij is bijvoorbeeld rekening gehouden met de klaarblijkelijke voorkeur voor de Singel-omgeving: had de grond aan het begin van den Singelweg ook oorspronkelijk al een andere bestemming, nu heeft men, om aan die voorkeur tege- moet te komen, ook dit complex als bouwgrond beschikbaar gesteld. Trouwens ook achter den Singel zijn in aansluiting daarbij reeds aanzienlijke huizenblokken verrezen.

En zie maar eens, hoe er rondom den Koudekerkschen weg 'n villapark ontstaan is, waarvan de Vlissingers een twintig jaar geleden niet hadden kunnen droomen! Het gemeentebestuur heeft dan ook door tijdigen grondaankoop en door boschaanleg tot in de verre toekomst mogelijkheid geschapen tot uitbreiding dezer villawijken, die zoo gelukkig aansluiten bij Boulevard en duinen.

Er zit gezonde groei in Vlissingen en die wordt op de juiste wijze geleid. En tevens benut om er stad en omgeving voor ons allen aantrekkelijker mee te maken.

De breede wegen geven den Vlissingischen villawijken een royaal aanzien.

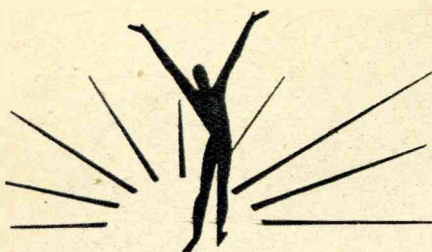

Al wordt er de bebouwing nog zoo modern, het Zeeuwsche melkvroutje blijft wel zorgen voor een Walchersche noot.

Het heeft maar weinig jaren gekost om langzamerhand den heelen Singel volgebouwd te krijgen.

De Schuitvaartgracht, een der nieuwe wijken achter den Singel, wordt thans met een vijftigtal nieuwe woningen uitgebreid.

PELMANISME

is voor meer dan een half miljoen mensen de weg geweest naar een meer succesvol leven. Honderdduizenden heeft het uit de geestdoovende sleur van het dagelijks leven gehaald en geplaatst in een wereld vol perspectieven en vooruitzichten. Ons boekje over de

VOLWAARDIGE MENSCH

geeft U alle inlichtingen over deze Persoonlijkheidstraining, die uit U haalt wat in U zit. Het Pelmanisme maakt Uw geest actief, vitaal, vol zelfvertrouwen en ontwikkelt waardevolle positieve eigenschappen, den volwaardigen mensch eigen, zooals:

Karakter, Concentratievermogen, Wilskracht, Organisatietalent, Originaliteit, Zelfcontrole, Tegenwoordigheid van Geest, enz.

De Pelman-training wijst ons den weg die voert tot Zelfvertrouwen en kracht om te Handelen, tot innerlijke winst en uiterlijke welvaart. Ik hoop daarom dat het Pelmanisme steeds meer veld wint.
Z. H. H. Prins Karel van Zweden.

De Pelman-training is niet voor de weinige uitverkorenen, maar voor allen. Zij is van de allergrootste waarde in het leven. Men krijgt voor goed de beschikking over een kracht die blijft.
Canon Hannay - G. A. Birmingham.

De wereld heeft een groote schuld van dankbaarheid aan de leiders van de Pelman-training, die in staat is een nieuwe wereld te scheppen. Men kan hier moeilijk met te veel lof spreken.
Prof. Dr. Sir Herbert Barker.

Ik weet dat geen enkele man of vrouw den Pelman-Cursus kan volgen zonder zijn haar waarde als mensch verhoogd te hebben, terwijl hij velen een weg zal wijzen naar 'n succesvollen werkkring.
Lt. Gen. Lord Baden Powell.

Zendt onderstaande bon in voor ons gratis boekje „De Volwaardige Mensch“.

PELMAN-INSTITUUT
DAMRAK 68 - AMSTERDAM
OPGERICHT 1900

MALANG - LONDEN - MELBOURNE
PARIS - NEW-YORK - DURBAN

Aan het Pelman-Instituut
Damrak 68 - Amsterdam

BON

M.H. Verzoeken mij Uw boekje „De Volwaardige Mensch“ gratis en zonder verplichting te zenden.

Naam:

Straat:

Plaats:

Beroep:

Te zenden in open briefomslag 14 cts. postzegel

DE WEG TERUG

DOOR PHILIP HILVERTON

Alles is betrekkelijk, ook het begrip tijd. Tien jaar is voor den één een eenwigheid, voor den ander slechts tien flinke stappen op den levensweg. Voor John Corbell was het een eenwigheid, doorgebracht in de hel. Het leven op de diamantvelden van Witwatersrand heeft wel iets van 'n hel.

Hij had er na tien jaar zijn toekomst van. Tien jaar geleden, toen hij zijn eerste zeereis maakte en in Kaapstad landde, was hij plotseling gegrepen door den onweerstaanbaren drang naar het groote avontuur. Hij liet zijn goed aan boord in den steek, droste en schreef Ellen Harvey een brief, dat hij voornemens was binnen een jaar schatrijk terug te keeren.

Vier maanden later vond hij in Kaapstad een brief van Ellen. Zij schreef hem dat zijn moeder gehuild had, toen zij haar z'n brief voorlas, en dat zij daarom van dat jaar maar een half jaar had gemaakt. Zij kon het veilig doen, want zijn moeder kon lezen noch schrijven. Hij schreef haar terug dat hij beslist niet langer wegbleef en dat was de laatste brief, dien hij naar Engeland zond. Twee maanden later zat hij aan Witwatersrand en bestond er niets meer op de wereld dan het doffe, onooglijke gesteente, waarvan zijn fortuin en zijn leven afhingen, naar hij zich inbeeldde.

De fortuin bleef evenwel uit en na tien jaar was hij afgezaakt naar 't enorme leger teleurgestelden, dat zich min of meer gehavend tracht staande te houden aan den zelfkant van het leven.

Toen greep het heimwee hem in de ziel. Het kwam niet langzaam, doch plotseling en het tastte hem aan als een overweldigend verlangen. Hij schaamde zich als hij aan zijn moeder dacht en op een morgen zei hij vastbesloten tot zichzelf, dat hij terugging. Bij 't verlangen naar de oude, eenzame vrouw daar in Somersetshire kwam zich een schrijnend gevoel mengen, als hij aan het aardige meisje dacht, dat hij bedrogen had. Zij had nu natuurlijk al lang een ander gevonden of misschien ook niet, maar in ieder geval viel er voor hem niets meer te hopen. In geen enkel opzicht viel er meer iets te hopen, dan alleen nog die kleine kans, dat zijn moeder in leven zou zijn. Met een wrang, bitter gevoel zei hij Witwatersrand vaarwel.

Het was op een mistigen avond, dat hij Somersetshire bereikte. Het was nog te vroeg om te slapen, zelfs voor een dorp, maar de dorpswegen lagen toch reeds verlaten. Bij een eenzaam huis in de bocht voor het dorp bleef hij staan. Hier had Ellen gewoond, of woonde zij nog. De mist verborg de vertrouwde plekjes, waar hij met haar gezeten en geloopt had, maar hij wist ze zelfs blinddoekt te vinden. Dáár was het tusschen hen in orde gekomen en hier had hij vier maanden later lang en ernstig afscheid van haar genomen, voor zij hem naar Londen vergezelde om hem uitgeleide te doen.

„Zal je me niet vergeten?“ had zij half lachend, half ernstig gevraagd. Nog klomk hem die vraag in de ooren.

„Nooit!“ had hij vurig geantwoord. „En jij mij niet?“

„Hoe kan dat nou — ik heb toch niets anders om aan te denken,“ had zij naïef opgemerkt.

Die woorden kregen thans hun bijzondere betekenis. Hij had er nooit over nagedacht, doch nu begreep hij ze.

Langzaam liep hij door. Thans dacht hij weer aan zijn moeder. En weer be-

sloop hem angst, dat hij te laat zou zijn gekomen. In den mist naderden voetstappen en voor hem dook een schimmige gedaante op.

„De weduwe Corbell?“ vroeg hij onvast en bevreesd voor het antwoord. Hij zag dat hij een oude vrouw had aangesproken; vaag herinnerde hij zich, dat zij ergens aan het einde van het dorp woonde.

„Links den hoek om,“ kreeg hij ten antwoord. „Het tweede huis. Je mag je wel haasten, anders is zij naar bed.“

Den hemel zij dank, zijn moeder leefde dus nog. Er klonk een zachte kreet van de lippen van de oude vrouw. „Nou zie ik wie je bent. John Corbell, hè? Ga maar gauw, wat zal ze blij zijn.“

Zij lachte en verlichte liep hij door. Maar dicht bij huis aarzelde hij opnieuw. Hij was vergeten wat hij zeggen moest en hij vroeg zich af, of hij er niet beter aan deed terug te gaan en haar door iemand voor te laten bereiden op zijn komst. Ellen...

Een schamper lachje trok om zijn lip, toen die naam hem inviel. Hij stond nu voor het huis en zag licht branden. Op zijn teenen sloop hij naar het venster. Hij hoorde stemmen daarbinnen, doch heel onduidelijk en zacht. Iemand scheen voor te lezen uit de krant, met een monotone, zachte stem, die zich niet liet herkennen. De stem zweeg, het bleef even stil en daarop hoorde hij spreken en het geluid van een stoel, die verschoven werd. Toen hoorde hij daar binnen een deur opengaan — zij piepte in haar hengsels als voor tien jaar geleden. Snel trok hij zich terug in den mist, de buitendeur ging open. Zij ging weer dicht en door den nevel heen zag hij een wazige schim den weg opgaan. De gestalte verdween om den hoek en thans lag de omtrek als uitgestorven.

John Corbell schepte plotseling moed. Hij liep op de deur toe en klopte aan. „Binnen,“ hoorde hij roepen. Hij opende de deur, deed een paar onvaste stappen in de gang en tastte naar den deurnop. Toen stond hij binnen.

„Daar ben ik, moeder,“ zei hij met een geforceerden lach. De berouwvolle woorden, waarop hij had lopen zinnen, bleven hem in de keel steken.

De oude vrouw aan tafel kwam half overeind. „Johnny... jongen... eindelijk,“ bracht zij stamelend uit. Zij was spierwit geworden en toch niet ouder, dacht John Corbell. Hij was met twee passen bij haar en gaf haar een kus. De oude vrouw snikte en hij stond daar met een zonderling gevoel van schaamte en zelfverwijt aan tafel.

„Dat heeft lang... lang geduurd,“ stotterde hij.

„Verschrikkelijk lang en als ik je brieven niet geregeld had gekregen, zou het niet te overkomen zijn geweest,“ zuchtte de oude vrouw.

„M'n brieven?“ stamelde John Corbell.

„Ja, dat was m'n eenige troost, jongen. Vanavond kreeg ik je laatsten pas. En toen heb ik ze allemaal weer te voorschijn gehaald. Dat deed ik vaak, als ik me zoo alleen voelde.“

John Corbell wierp een blik over de tafel. Er stonden vier stapeltjes brieven, met Engelsche postzegels. Ze waren geadresseerd aan Ellen Harvey en ook het schrift was van Ellen Harvey. Elke maand een brief en tien jaar lang...

Er werd driftig geklopt en tegelijk ging de deur achter hem open. „Ik hoorde net, dat je terug was,“ zong een schallende stem in de kamer...

VAPEX ZUIVERT KEEL & NEUS

Keel en neus zijn de toegangswegen tot het organisme voor tal van infecties. Van hieruit bereiken de bacillen de ademhalingsorganen, tenzij de besmetting door het inbaaleeren van den antiseptischen Vapex-geur in de kiem bestreden wordt.

EEN DRUPPEL OP UW ZAKDOEK
EEN DRUPPEL OP UW KUSSEN

U zult direct bemerken hoe verrassend snel de verfrissende Vapex-geur bij elke verkoudheid de neuskanalen opent, de ademhaling gemakkelijk en een eind maakt aan de benauwdheid. Vapex vernietigt de ziektekiemen vóór zij gelegenheid krijgen in de gecompliceerde keel- en neuskanalen voort te woekeren en geeft onmiddellijk opluchting.

Vapex is verkrijgbaar bij Apothekers en Dro-
gist in facons à f.1.25

H 1

In DRIE stappen naar Natuurlijke BEKOORLIJKHEID

• Accentueer de natuurlijke kleur van Uw lippen, wangen en huid, maar vermijd den schijn van „opgemaakt“ te zijn. Door het gebruik van Tangee lippenstift, rouge en poeder, verwerkt volgens The Color Change Principle, verkrijgt U een nieuwe, levendige aantrekkelijkheid, juist passend bij Uw type. U behoeft nooit te vrezen er onnatuurlijk „opgemaakt“ uit te zien.

Probeer de volgende 3 belangrijke preparaten.

• Tangee lippenstift: brengt de frische roze kleur op Uw lippen te voorschijn, welke de natuur daar verborgen heeft. Bovendien houdt de crème, welke in Tangee verwerkt is, Uw lippen zacht en gaaf.
• Tangee gelaatspoeder: past zich volkomen aan bij Uw teint. Uw huid wordt frischer, jonger — terwijl Tangee nimmer den indruk geeft van „gepoederd te zijn“.
• Tangee rouge: Uw wangen worden teer, blozend roze, zooals speciaal bij Uw type past. In vasten poedervorm en als crème verkrijgbaar. Beide bevatten zij het wonderbaarlijke „color principle“.

World's Most Famous Lipstick
TANGEE
ENDS THAT PAINTED LOOK

Alleen ECHT met TANGEE op de metalen bus.
Waar niet verkrijgbaar, schrijft aan den importeur
Jacq. Mot Jr., Sarphatistraat 115, Amsterdam

Het elftal van de Zeeuwen, den Vlissingschen tweede-
klasser, die steeds verrassende resultaten boekt en op
eigen terrein moeilijk te kloppen is.

De Middelburgsche tweede-
klasser Zeelandia is dit jaar
blijkbaar heel wat van plan
en Zondag had Middelburg,
die een thuiswedstrijd tegen
Zeelandia speelde, er een
zwaren dobber aan en de uit-
slag 1-0 voor Middelburg was
reden voor de kampioenen van
't vorige jaar om zeer tevreden
te zijn.

Zeeuwsche Sport

Elke week levert de tweede klasse A enkele belangrijke wedstrijden in plaatselijke of zoo goed als plaatselijke wedstrijden. In het centrum van Walcheren, Middelburg, Souburg, Vlissingen, huizen vijf tweede-klassers, in Breda drie, terwijl Goes en Roosendaal het tiental vol maken. Men kan vragen of een zuiver beeld van de krachtsverhouding verwacht kan worden bij zooveel plaatselijke ontmoetingen: derby's toch, zooals men ze zoo graag noemt, hebben het groote nadeel, dat ze beïnvloed worden door allerlei plaatselijke omstandigheden. De spelers gaven in den wedstrijd Zeelandia-Middelburg maar al te veel reden tot sensatie. De uitslag 1-0 in het voordeel van Middelburg is, gelooven we, wel de juiste krachtsverhouding, doch in een dergelijke wedstrijd kan men geen spel beoordeelen, omdat er te veel op den man gespeeld werd. Bij scheidsrechter Groffen zijn de scherpe kantjes er een beetje af. Men zal goed doen voor een sportiever return te zorgen. De voetbalsport zal er mee gebaat zijn.

Vlissingen heeft zich ternauwernood kunnen handhaven en moest tegen Goes alle zeilen bijzetten. De leiders waren niet ongelukkig en mogen tevreden zijn met het 2-1-resultaat. R.C.S. kreeg de eerste nederlaag met groote cijfers te incasseeren. Tegen Vlissingen was de uitslag draaglijk, doch nu heeft Breda de Souburgers beslist ingemaakt. Toch speelde R.C.S. niet slecht, maar het was een als gesmeerde Breda-aanval, welke zoo'n hooge score veroorzaakte. R.C.S. zij hierdoor niet ontmoedigd, want ook nu weer toonde het spel, dat R.C.S. technisch lang niet slecht speelt. De tweede Bredasche club De Baronie wilde voor Breda niet onderdoen en sloeg R.B.C. eveneens met reuzencijfers en daardoor is de Roosendaalsche ploeg stevig onderaan gekomen. En ten slotte wist ook de derde Bredasche te winnen en wel van De Zeeuwen met 4-3. Een goed resultaat van De Zeeuwen, maar de vreugde wordt ietwat getemperd, als men weet, dat aanvankelijk

Vlissingen-Goes 2-1. De voortdurend neerstroomende regen kon niet beletten, dat er enthousiast gespeeld werd in dezen wedstrijd, waarin Vlissingen slechts op het nippertje een overwinning wist te behalen. In het begin, toen Goes een 1-0-voorsprong had, zag het er nog niet naar uit, dat Vlissingen zou kunnen winnen, want Goes speelde zeer goed en oefende zwaren druk uit op de Vlissingsche veste, wiens verdediging evenwel pal stond. De Vlissingsche verdediging slaat 'n aanval af.

Een schermutseling voor het doel van Vlissingen.

de Vlissingsche ploeg een 3-0-voorsprong had en in het laatste deel van den wedstrijd totaal overspeeld werd.

Burgh, de Schouwensche en door overig Zeeland bijna vergeten derde-klasser, boekte de eerste overwinning en wel op Dintel. Boys met 6-2. Prachtig gedaan van de jongens van Bakker c.s. Zierikzee gaat warempel aanstalten maken om onder gega-

digden voor een kampioenschap gerangschikt te worden. En dan dacht men nogal, dat Zierikzee op apegapen lag. Of is er misschien een nieuwe geest in de aloude Zierikzee-ploeg gevaren? We hopen het voor het voetbal op het verlaten Zeeuwsche eiland. Vlissingen 2 kon tegen Hansweert gemakkelijk beslag op de twee puntjes leggen. De Terneuzen- en de Goes-reserves deelden de punten, een niet onverdienstelijk resultaat voor Goes 2. E.M.M. kon Middelburg 2 wel aan en sloeg de groen-witte-reserves met 3-4. De scheidsrechter staakte de match eenige tijd vanwege den regen; naar onze meening wel wat vlug. Over het algemeen is de watervrees bij onze voetballers in 't Zeeuwsche land niet zoo groot.

Eiland Boys ging voort op het pad der overwinning en sloeg Goessche Boys met 3-1. Een aardig wedstrijdje tusschen twee sympathieke ploegen. Oostburg zette de tanden eens wat beter op elkaar en kreeg weliswaar klop, doch Biervliet had slechts één puntje meer. IJzendijke kreeg een zwaardere jas en sneuvelde met 3-10 tegen Terneuzen. Hoofd plaat blijkt oude krachten heroverd te hebben, want Axel kreeg ook geen kans op de overwinning en 'n gelijk spel was het resultaat. Hulst heeft aan glorie verloren en Breskens bewees, dat het ernst is met de pogingen om bovenaan te komen. De ploeg van Bram van de Velde won met 4-5 in Hulst. Voor Corn Boys was het nog geen overwinning en met 5-2 moesten de Oranje-mannen de meerderheid van Sluiskil erkennen.

Een corner op het doel van Vlissingen wordt afgeslagen.

Grillig slingert de Chineesche muur, het meest indrukwekkende bouwwerk ter wereld, zich over de bergen en hoogvlakten van het Hemelsche Rijk.

Over een lengte van meer dan drieduizend kilometer slingert deze steenen walmuur, het nog altijd meest verba- zingwekkende bouwsel, ooit door menschenhanden opgetrokken,

zich over bergen en dalen, en vervolgt zijn een- zamen weg over de heuvels en bergen, over de winderige hoogvlakten en door de dorre zand- woestijnen van het Hemelsche Rijk. Bij honderden steken de zware, vierkante torens hun kanteelen in de lucht, en staan daar in plechtige stilte, in roer- looze afwachting, sinds twintig eeuwen, alsof ze ver- oordeeld waren den terugkeer te verbeiden van de honderdduizenden, wier bezige handen ze eens op- trokken. In hoofdzaak ongebroken, schijnt het, alsof deze gordel van steen om het eeuwenoude rijk door den tand des tijds niet kon worden aangetast en alsof nog in geen twintig andere eeuwen zijn grondvesten kunnen worden vernietigd. De geschiedenis verhaalt, dat driehonderdduizend manschappen van het Chineesche leger, geholpen door de krijgsgevangenen en alle misdadigers uit het onmetelijke land, geduren- de vijftien jaren bezig waren met het optrekken van deze wallen, die in den loop der eeuwen telkens weer opnieuw werden uitgebreid, versterkt en ver- fraaid.

Astronomen hebben beweerd, dat het eenige werk door menschenhanden gemaakt, zichtbaar voor het oog vanaf de oppervlakte der maan op onze aardse planeet, de Chineesche muur zou zijn. Men krijgt eenig idee van het formaat van dit enorme bouwwerk, wanneer men weet, dat er zooveel steenmateriaal in werd verwerkt, dat dit voldoende zou zijn, om over de denkbeeldige lijn van den equator, rond de aarde, een muur op te trekken van bijna twee en een halven meter hoogte bij een dikte van ruim een meter. Dit

Menigmaal moeten grotere hoogteverschillen door trappen worden overwonnen. Een aantal toeristen bestijgt zulk een ongelijk gedeelte.

Twee militairen voor een inspectie-wagon op een der stations in de nabijheid van den Chineeschen muur, het station Chajungchiao.

DE GROOTE MUUR

Op bepaalde plaatsen wordt de ommuring door den spoor- weg gekruist; zoo ziet men hier den spoorwegovergang van den Nankow-pa. boven Peking.

Twee militairen voor een inspectie-wagon op een der stations in de nabijheid van den Chineeschen muur, het station Chinglungchiao.

DE GROOTE MUUR

Op bepaalde plaatsen wordt de ommuring door den spoorweg gekruist; zoo ziet men hier den spoorwegovergang van den Nankow-pas boven Peking.

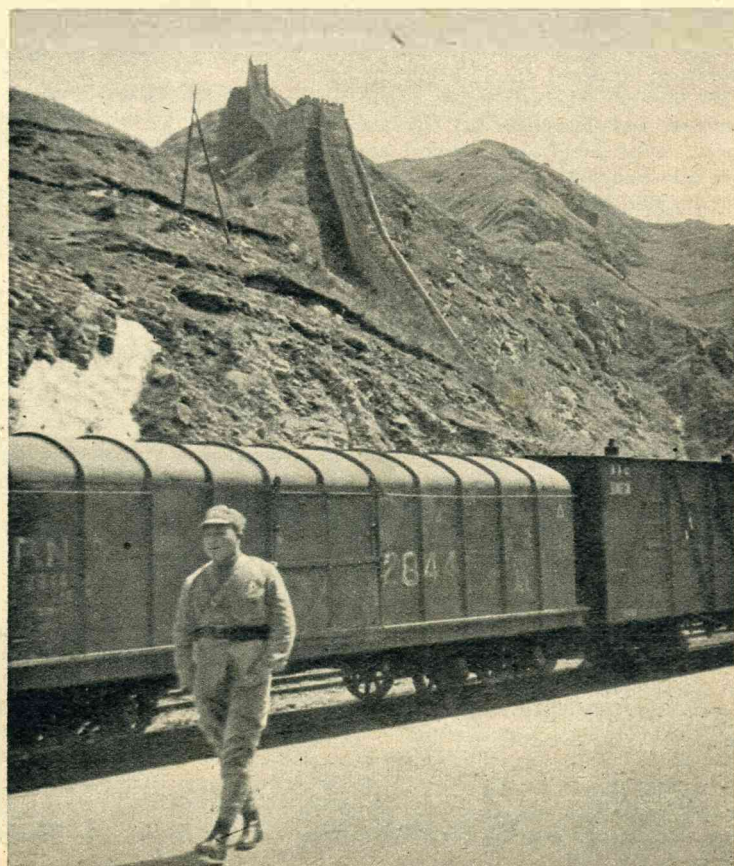

Over groote uitgestrektheden kan men nog den breeden, goed geplaveiden straatweg volgen, die tusschen den binnen- en den buitenmuur is aangelegd.

achtste wereldwonder is met de wereldberoemde piramide van Gizeh ten slotte het eenige wat van de wonderbouwwerken voor het nageslacht is bewaard gebleven.

Tal van legenden zijn aan het ontstaan van den Chineeschen muur en aan zijn eigenaardigen loop verbonden, waarvan de volgende misschien wel de merkwaardigste is. Chin Shih Huang Ti, de Chinese keizer, die door de historieschrijvers om zijn wandaden tegen de beschaving in den ban werd gedaan, had, ten tijde dat hij begonnen was, om zijn land tegen invallen van vreemde volken te beschermen door het bouwen van den grooten muur, een prachtig, wit paard. Dit dier mocht vrij overal rondloopen, en overal waar het ging, volgden de bouwers het over berg en dal, zelfs daar, waar geen enkel ander paard, of het moest dan een tooverpaard zijn, den voet kon zetten. Op een gegeven oogenblik echter, zoo verhaalt de legende, konden de bouwlieden het paard niet bijhouden, zoodat ze zich neerzetten om hun thee te drinken. Intusschen echter stak een van die in China veel voorkomende zandstormen op, zoodat ze noch het paard noch zijn voetsporen meer konden zien. Na de thee gingen ze echter nog gedurende tien mijlen door met bouwen. Toch werden ze ten slotte ongerust en zonden een verkenners naar een heuveltop om naar het paard uit te zien. Deze bemerkte het dier ver naar het zuidwesten, loopend en grazend in een geheel andere richting. Toen lieten de werkers hun bouwswel in den steek, keerden naar het kamp terug en bouwden een nieuw stuk aan van veertig li (ongeveer twaalf mijl), dat er nog altijd vreemd geïsoleerd ligt als een uitlooper zonder voortzetting, ten bewijze van de echtheid van het verhaal.

Een militaire pantser trein, die de soldaten in korten tijd naar bedreigde punten brengt.

DE MAN MET HET BLAUWE MASKER

door

ANTHONIE MORTON

**Winnaar van den Lippincott-
prijs van 7500 dollar**

Mannering knikte. Nu hij een redelijk bod had, deed hij weer onverschillig. Dat was een der dingen, die Grayson zoo prettig bij hem vond: hij kon een bod zoo vierkant accepteren of afwijzen.

„Klein papier,” bedong Mannering.

„Ik zal 't halen,” beloofde Grayson.

De heler had twintig minuten werk, om de briefjes machtig te worden. Mannering was aan wachten gewend, hij bracht zijn tijd zoek met uitkijken door het raam, over het oppervlak van modderig water. De Theems was één en al leven. Het was een boeiend schouwspel, waarbij Mannering vergat, dat hij een rol speelde.

Een geheel onverwachte gebeurtenis bracht hem tot dat besef terug.

Hij begon langzamerhand te wennen aan de noodzakelijkheid, voortdurend op zijn hoede te zijn.

TIENDE VERVOLG

Als er nog iets was, dat hem van zijn stuk kon brengen, dan was 't het onvoorziene, het noodgeval, dat als een bliksemstraal uitschoot. En een noodgeval kwam er nu.

Hij zag Grayson de werf opkomen, overhaast en hij wendde zich half naar het midden van de kamer. Met een hoekje van zijn oog zag hij den man, die achter Grayson aan kwam. . . .

Mannering kneep zijn oogen half dicht en zijn hart klopte snel.

Het was Tank — sergeant Jacob Tring — de rechterhand van inspecteur Bristow!

Mannering beseftte, dat er geen twijfel meer mogelijk was. Tank was in burgerkleeren gestoken, hij droeg ze goed: men zou hem niet voor een politie-beambte aanzien; zijn strakke trekken echter en de ietwat sombere blik verrieden hem.

Wist Grayson het? In de gelaatsuitdrukking van den heler, die zich naar het pakhuis toe rept, was nog aan het zwakste trekje niet te bespeuren, dat hij er zich bewust van was, gevolgd te worden — maar Grayson was een sluwe vogel. Heel waarschijnlijk kende hij het gevaar en richtte hij er zijn handwijze naar in.

Het begon er op te lijken, dat de politie Grayson in verhoor wou nemen. Een heler, zoo wist hij, leidde een hachelijk bestaan — als er maar het flauwste gerucht over hem tot de ooren der politie doordrong, trok zij onmiddellijk op hem af.

Die minuut behoorde tot de ergste, welke Mannering ooit had doorgemaakt. Hij bleef het raam uit kijken, maar hield zich zooveel achteruit, dat hij naar alle waarschijnlijkheid niet gezien zou worden. Wat hij zag, deed zijn bloed voortjagen en gaf hem een branderig gevoel in de oogen.

De sergeant was niet alleen!

Nog drie mannen traden langzaam toe op het pakhuis, waarbinnen Mannering stond te wachten. Hij zag Grayson verdwijnen en bleef toen letten op de rechercheurs, die den ingang van het pakhuis naderden. Hij dacht voortdurend aan de parels van Marie Overndon; als de politie die vond, was hij verloren. . . .

Mannering wendde zich snel van het raam af, nauwelijks had hij de tafel bereikt of Grayson kwam binnenstormen. De heler was wel degelijk op de hoogte, al stond zijn gezicht koel. Hij haalde snel adem en sloeg de deur achter zich dicht.

„Uit den weg!” snauwde hij. Mannering gehoorzaamde.

Grayson bewoog zich met verbazingwekkende snelheid; hij drukte een heel kleine verhoging in het bovenvlak van zijn schrijftafel neer. Het leek een gewoon kwastje in 't hout, maar door den druk van zijn dikke vingers ontstond er in het zijpaneel een snalle spleet. Grayson stopte er snel de parels in en hief den druk op. De spleet schoot dicht, en ondanks zijn spanning voelde Mannering respect voor de handige vinding. Die bergplaats was een-

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

John Mannering doet een huwelijksaanzoek aan de liefstallige Marie Overndon, maar wordt afgewezen, omdat zijn financiële omstandigheden niet bepaald gunstig zijn. Nu deze teleurstelling begeeft hij zich naar Londen, waar hij door spelen en fuiven vergetelheid tracht te zoeken. Het restant van zijn kapitaal smelt nu weg als sneeuw voor de zon. Lord Fawntley, die in de meening verkeert, dat John Mannering zeer rijk is, noodigt hem te zijnen huize en stelt zijn dochter Lorna, een kunstschilderes, aan hem voor. John toont warme belangstelling voor de ongeëvenaarde collectie edelstenen, welke lord Fawntley bezit, en die in een speciale kluis is opgeborgen. Hij slaagt erin het geheim van de safe te vernemen en langzaam rijpt het plan in hem de kostbare juweelen te stelen. Bij deze inbraak wordt hij op heeterdaad betrapt door Lorna. Hij neemt ijlings de vlucht en laat de sieraden achter. Mannering gelooft niet, dat zij hem herkend heeft. Alsof er niets gebeurd is, noodigt hij haar den volgende avond uit te gaan dansen. Inspecteur Bristow van Scotland Yard wordt belast met de opsporing van een Kenton-broche, welke op zonderlinge wijze in een dancing van een der gasten ontvreemd werd. Hij wendt zich tot een Londenschen opkoper, die het juweel inderdaad in zijn bezit heeft, en ontmoet daar toevallig John Mannering. Mannering weet zich uit de voeten te maken, door gebruik van een gas-revolver. Er doen zich steeds meer gevallen voor van berooving in de Londenschen society-kringen. Scotland Yard staat voor een raadsel. Toevallig komt Mannering te weten dat de beroemde Rosa-parels, die destijds in Amerika gestolen zijn, zich in 't bezit bevinden van den Londenschen geldschieder Septimus Lee. Hij biedt hem een hoog bedrag voor het snoer, doch steelt 't uit het huis van Lee een dag voor de overdracht zal geschieden. Mannering tracht de Rosa-parels te verkoopen, doch ontdekt tot zijn geluk, dat de pandjesbaas en heler Levy Schmidt dezelfde persoon is als Septimus Lee! Lee verdenkt Mannering en laat diens flat door z'n chauffeur onderzoeken. Mannering betrapt den onhandigen indringer en maakt op sluwe manier van den inbreker gebruik om Lee in den vaan te brengen, dat hij 'n gefortuneerd man is. Alle wantrouwen weet hij bij zijn bezoek aan Lee weg te nemen. De detective Bristow roept Mannering's hulp in bij het opsporen van den geheimzinnigen inbreker. John Mannering krijgt hierdoor alle gegevens van Scotland Yard in handen, waardoor hij zich nu volkomen veilig gaat voelen. Mannering is bij het huwelijk van Marie Overndon aanwezig. Hij ziet kans een van de geschenken, een kostbaar halssnoer, te stelen. Een der genoodigden, Gerry Long, wordt ervan verdacht, het snoer gestolen te hebben. Hij tracht zichzelf het leven te benemen, doch Mannering weet op 't laatste moment dit voornemen te verijdelen. De Baron schrijft in een brief aan Scotland Yard, dat hij het halssnoer uit 't huis van kolonel Belton gestolen heeft.

✱

voudig niet te vinden door iemand, die er niet van wist: de schrijftafel leek uit gave planken te bestaan, en aan het kwastje zou niemand zeggen, dat het een knop was.

Veel tijd om te denken was er echter niet.

De heler scheen niet eens meer te weten, dat er iemand bij hem in het vertrekje was; hij schoot naar een muur, trok de deur van een kleine brandkast open, wierp er het pakketje bankpapier, dat hij had meegebracht, in en sloeg de deur dicht.

„Ga in dien stoel zitten,” zei hij vlug. „Je bent om werk, snap je? De politie. . . .”

Mannering knikte en liet zich neervallen op den stoel tegenover Grayson. Deze nam zijn plaats achter het bureau in, legde zijn handen voor zich op het schrijfvak en lachte flauwtjes. Nog nooit, dacht Mannering, had hij iemand zoo snel en zoo zeker zien handelen. Zijn waardeering voor den heler ging met sprongen omhoog.

„Zoo, heb je op me gewacht?” zei Grayson en

zijn zware stem vulde het heele kantoor. „Hm. . . ik weet niet, of ik iets voor je heb, maat. Ik. . . Binnen!”

Hij zweeg en keek naar de deur. Die ging open na een zeer bescheiden klopje en sergeant Tank

Tring kwam het kamertje in, met een somber glimlachje om zijn mond en zijn handen diep in zijn zakken.

„Wel?” Grayson keek vragend en Mannering zette zijn tanden op elkaar.

„Vermors mijn tijd alsjeblieft niet,” protesteerde Tank, een beetje droefgeestig. „U kent me heel goed, meneer Grayson.”

Grayson trok zijn wenkbrauwen neer. Toen glimlachte hij. Het was prachtig gedaan — Mannering voelde zijn angst minderen.

„Tring, is 't niet?” zei hij. „Tring van de politie. Uw gezicht kwam me al zoo bekend voor.”

„Ik zal bij gelegenheid mijn haar rood laten verven,” zei Tank, „dan weet je direct, wien je voor hebt.” Hij scheen zich geheel op zijn gemak te voelen, toen hij op een hoek van 't bureau zat, niet veel meer dan een halven meter van Mannering af. Hij bekeek dien gespierden man met belangstelling.

Mannering's zenuwen waren tot het uiterste gespannen. Hij wist, dat hij zich door een heel klein kleinigheidje zou kunnen verraden, hij dorst er niet over te denken, wat er gebeuren zou, als Tank te veel op zijn oogen lette. De oogen kon je nooit vermommen — dat was de gevaarlijke plek.

De politiebeambte haalde zijn schouders op, teleurgesteld, scheen 't.

„Wat kom jij doen?” vroeg hij.

Mannering begreep, dat hij maar één houding kon aannemen, als hij zijn voorkomen niet wilde verloochenen en nog nooit van zijn leven was hij den heer Karl Seltzer zoo dankbaar geweest voor de scholing van zijn stem.

„Gaat je toch geen steek an?” bromde hij.

Even keek hij in de oogen van den politiemann, maar hij zag er geen zweem van herkenning in. Tank grinnikte en bewoog zijn schouders.

„Neem me niet kwalijk,” zei hij. „Maar je moet niet zoo'n grooten mond hebben, maat.” Hij wendde zich naar Grayson, die glimlachend achterover in zijn stoel zat.

„Spijt me dat ik u lastig moet vallen, meneer Grayson” — er klonk een weelde van sarcasme in die inleiding — „maar ik moet even rondkijken.”

„Rondkijken?” Grayson zette groote oogen op. „Ik begrijp niet. . . .”

„Er begrijpt nooit iemand wat ik bedoel,” zei Tank droevig.

Grayson hield zich bewonderenswaardig kalm, of tenminste, hij maakte dien indruk.

Tring keek hem bewonderend aan.

„Je gelooft 't misschien niet,” zei hij, „maar iemand heeft rondgestrooid, dat zoo'n meneer als u best een heler zou kunnen zijn. Vraag me maar niet, wat dat is. Ik snap best, dat je er nog nooit van gehoord hebt, dus ik zal 't je maar meteen vertellen. 't Is iemand, die gestolen goed opkoopt.”

Nu eerst scheen Grayson overstuur te raken en een beetje bang te worden.

„Praat nu geen onzin,” snauwde hij. „Als je me iets te vragen hebt, schiet dan op, Tring. Ik heb nog meer te doen vandaag.”

„Ik zal eens eventjes rondkijken,” zei Tring eenvoudig.

„Als je een papiertje hebt,” snauwde Grayson. Tring zwaaide zijn beenen om en grinnikte.

„Je denkt toch niet, dat ik zoo gek ben, om zonder bevel hier te komen?” vroeg hij. „Kom maar op met je sleutels, Grayson — als je tenminste geen last wilt hebben.”

„Als je werkelijk een bevel tot huiszoeking hebt, zou ik niet weten, waarom ik moeilijkheid maakte,” zei hij, „maar ik vind 't vervloekt onbeschaamd, Tring.”

„Je hoeft heusch niet te denken, dat ik je voor den gek houd,” zei Tank.

Hij haalde het papier uit zijn zak en duwde het Grayson voor zijn neus. De heler keek er in neer, trok zijn schouders op en maakte een welsprekend handgebaar.

„Goed,” zei hij, „ga je gang maar — alleen belooft ik je, dat je er nog van hooren zult.”

Tank klapte in zijn handen. Snel ging de deur open en twee der mannen, die Mannering op de werf had zien loopen, kwamen binnen. De sergeant droeg hun op, te beginnen en zij draalden niet.

Mannering bleef op zijn stoel zitten, verslagen en niet weinig bang. Als er maar het minste of geringste gebeurde, waaruit bleek, dat hij John Mannering was, bedacht hij, was het spelletje uit.

Toch keek hij geboeid toe bij de huiszoeking. De rechercheurs vorschten in iederen hoek, in iedere mogelijke bergplaats. Zij zochten stapels papier door, die dik onder het stof zaten, zij snuffelden in oude doozen, in de laden van het bureau, en trokken zelfs twee losse planken van den vloer omhoog. Het resultaat was nihil.

Het humeur van Tank werd er echter niet slechter op. Waarschijnlijk had hij niet veel succes verwacht.

„Nu de brandkast nog,” zei hij. „Mag ik den sleutel, Grayson?”

„Hij is niet op slot,” zei Grayson. „Ik was er net in geweest, vóór je kwam.”

„O ja? Da's eigenaardig,” zei de politiemann peinzend.

Zij liet zich van den hoek van het bureau afglijden en ging naar de brandkast. De deur ging makkelijk open, de pakjes biljetten van een pond — drie stuks, te zamen een bedrag van twaalfhonderd pond — kwamen te voorschijn.

De sergeant nam ze van de plank en wierp ze op in de lucht, terwijl hij naar het bureau terugliep. Hij ging er weer op zitten.

Mannering had een gevoel of zijn hart omdraaide. Tank zat maar een centimeter of twee drie van den knop af, die de spleet in het bureau afgesloten hield. . . . en de parels.

De Baron zat toe te kijken, voortdurend op heete kolen. Iederen keer, dat Tank een millimeter opschoof, was hij bang, dat de sluiting door den druk open zou springen. Er vormde zich een vochtige kring op zijn voorhoofd en achter in zijn nek. Hij had nog nooit van zijn leven zoo in angst gezeten.

Het gelukte hem echter, zijn gezicht strak en zijn handen stil te houden. Hij keek naar de pakjes banknoten en zijn gelaatsuitdrukking sprak van zóóveel begeerlijkheid, dat Tank, die hem even aanzag, in den lach schoot.

„Begeer nooit, wat het uwe niet is,” ried hij schertsend aan. Toen keek hij naar Grayson, zijn gelaatsuitdrukking werd harder. „Je hebt nogal veel geld in huis,” zei hij.

Grayson speelde prachtig comédie. Geen geknipper van een ooglid zelfs gaf blijk van den angst, dien hij zeer zeker voelen moest, nu Tank zoo dicht bij den knop in het bureau kwam. Met een glimlachje om zijn lippen antwoordde hij:

„Wat je véél noemt. Ik zou tienmaal zóóveel van de bank kunnen halen, dan bleef er nog aardig wat over,” zei hij. „Dat zijn loonen, Tring.”

„Dan betaal je nogal wat loon uit,” zei Tring peinzend.

Hierop kwam Grayson uit den hoek. „Dat is mijn zaak,” snauwde hij. „Ik zeg je dat ik dat geld hier heb om loon te betalen. Ik heb 't nog geen twintig minuten geleden van de bank gehaald. Ga maar vragen, als je me niet gelooft.”

Tring schudde het hoofd — hij trok zich van den uitval niets aan.

„Hoeft niet,” zei hij. „Ik heb je de

bank in zien gaan en je er uit zien komen. We houden elkaar maar voor niemendal op, Grayson — waar was dit geld voor bestemd?”

Even zag het er naar uit of Grayson heelemaal buiten zichzelf zou raken, maar hij spande zich in en beheerschte zich.

„Dat heb ik je al verteld,” zei hij. „Ik betaal loon bij de maand. . . .”

„Bootwerkers worden niet bij de maand betaald,” zei Tring.

„Dacht je, dat ik bootwerkers op mijn schepen heb varen?” riep Grayson.

De sergeant keek uit 't veld geslagen — aan die mogelijkheid had hij niet gedacht, begreep Mannering.

„Hm,” mompelde Tring. „Heb je schepen binnen?”

„Drie,” zei Grayson, en zijn gezicht zei er achter: „en als je me niet gelooft, ga je maar kijken.”

Tring knikte, zuchtte en gooide een zijner assistenten de pakjes bankbiljetten toe.

„Leg maar weg,” zei hij.

Terwijl hij ze opgooide, verschoof hij weer iets, en nu maakte hij den heelen knop onzichtbaar. Mannering kon zijn oogen haast niet van de gevaarlijke plek afhouden, en toen Tank weer een paar centimeter naar voren kwam, was de opluchting groot. Maar lang van duur was zij niet: de volgende seconde reeds kwam zijn angst drievoudig terug.

„Dat is dat,” zei Tring, en er glansde iets in zijn oogen. „Nu zal ik je even fouilleeren, Grayson — en je kameraad.”

Mannering voelde zijn oogleden trekken van den schrik, maar hij hield zich zoo kalm mogelijk. Hij schoof zijn stoel achteruit en kwam half overeind, hoofdzakelijk met het doel, zijn verwarring te verhelen.

„Dat dacht je!” gromde hij. „Je hebt geen bevel om me te fouilleeren, vader, dus je blijft van me af, verstaan?”

Tring keek hem bedaard aan.

„Ik heb een bevel tot huiszoeking in dit kantoor,” zei hij volkomen rustig, „en daar ben je in. Je bent een groote kerel — maar probeer geen kunstjes, anders logeer je vannacht in den bak, om bij te komen.”

Mannering keek woedend, hij hield zijn oogen zoo ver mogelijk dicht, in de vurige hoop, dat Tring er niet te scherp in zou kijken. Het was een zeer gespannen oogenblik; Mannering voelde een kou op zijn ruggegraat, want de sergeant had iets dreigends over zich.

„Nou?” blafte Tring.

„Laat 'm z'n gang toch gaan,” adviseerde Grayson snel.

Mannering haalde zijn schouders op en bromde. Voor 't eerst van zijn leven werd hij gefouilleerd. Het kostte hem groote moeite, zich te beheerschen, en de seconden schenen minuten te duren, maar er was één ding, dat hem weer moed gaf. Hij wist, dat hij niets bij zich had, dat op zijn persoonlijkheid als Mannering kon wijzen — het eenige ding in zijn zak, waar Tring belang in zou kunnen stellen, was het rubberzakje, waarin hij de parels had meegebracht.

Er zweefde een ironisch lachje om zijn lippen, toen Tring het zakje omhoog hield en van binnen bekeek. Een uur tevoren zou hij daar een der dingen hebben gevonden, waarnaar hij met wanhopigen ijver zocht — en dan was de carrière van den Baron opeens afgekapt geweest. Nu. . . .

„Waar is dat voor?” vroeg Tring, naar de onfrisse tanden van den zeeman kijkend. „Voor je tandenborstel?”

Mannering trok nijdig zijn mondhoeken op.

„Je bent geestig,” mopperde hij.

UW GEWICHT

blijft steeds gelijk dank zij

Hermesetas

Suiker zet vet aan, „Hermesetas”, kristal-saccharine tabletten, echter nooit. Zij zoeten spijzen en dranken zonder eenigen bijmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Absoluut onschadelijk.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes, à 43 cts., inhoudende 500 tabletten.

A. G. „Hermes” Zürich 2

ZWITSERSCH FABRIKAAT

Op Bezoek

Als U op bezoek gaat, let U natuurlijk op, dat Uw kleding smaakvol en elegant is en Uw haar keurig zit. Van goed verzorgd haar gaat altijd een bijzondere charme uit. Om Uw haar fraai en glanzend te houden moet U het geregeld wassen met de alkalivrije haarwasmiddelen Blondona of Brunetta. Eerst dan zult U het door U zo zeer gewenste resultaat verkrijgen. Want Blondona is het enige haarwasmiddel, dat Kamillioflor bevat, waardoor blond haar zo prachtig van tint blijft, terwijl alleen Brunetta het zuiver plantaardige preparaat Hequil bevat, dat donker haar een fraaie, diepe glans geeft.

BLONDONA-BRUNETTA

de moderne alkalivrije haarwasmiddelen voor een volmaakte haarverzorging

VH.71-0101A

Uw gelaat vraagt kleur!

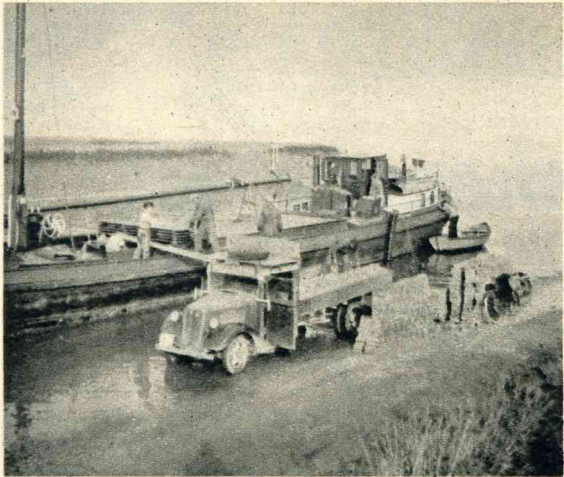
KHASANA

Lippenstift en Rouge

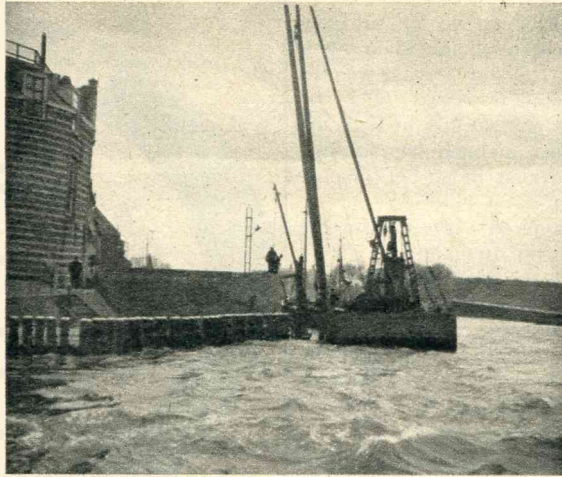
zorgen hiervoor onopvallend. Tegen weer en water bestand en kissproof!

Lippenstift: Fl. 1.25, -75 en -35.
Rouge: Fl. 1.-, -35.

Hoedekenskerke heeft zijn haven ook niet voor niets en eischt zijn deel van het Schelde-vervoer.

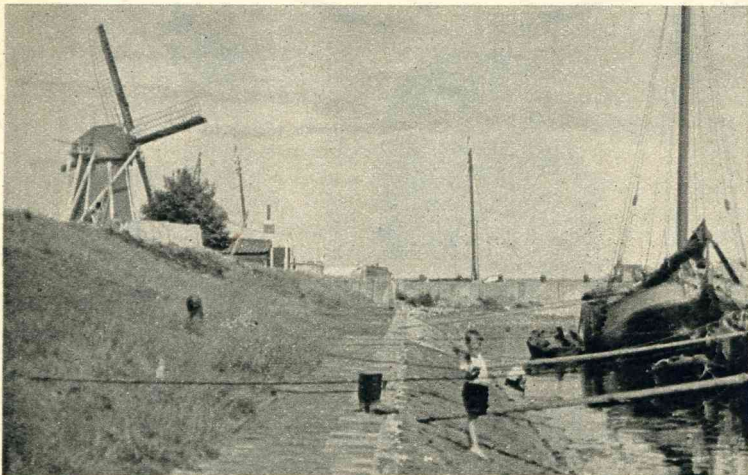

Er is genoeg van het oude Veere verdwenen, de laatste restjes moeten zuinig worden gespaard: de beschoeiing rondom den Camperveerschen toren wordt vernieuwd.

Najaars schoonmaak in Zeeland — dat is de kans, die de reizende koopman in Baarland benutten komt.

ZEEUWSCH NIEUWS

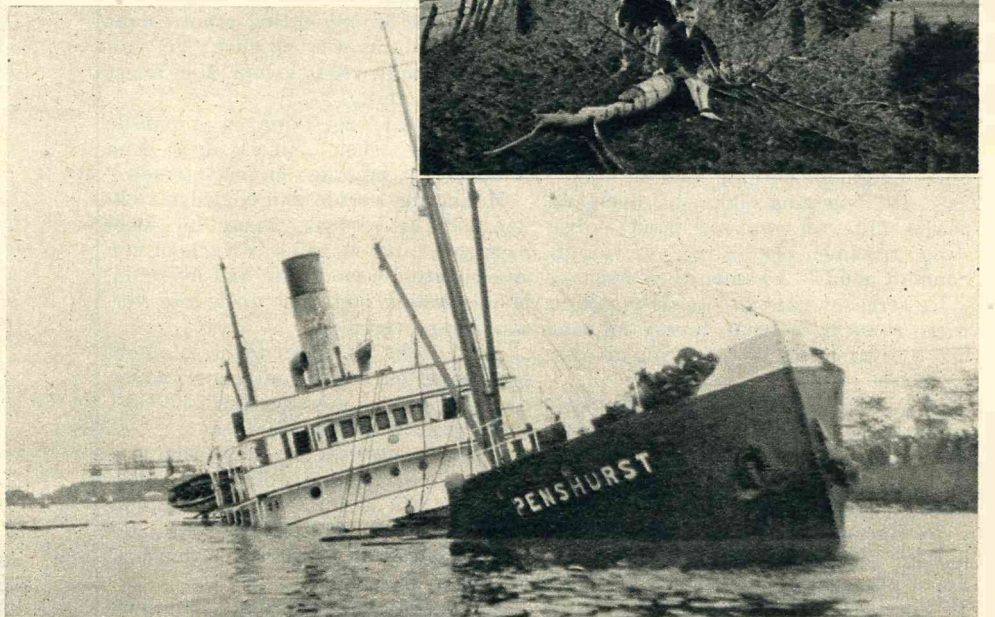
't Is er nog echt oud-Holland langs de Eendracht bij St. Philipsland, waar aan den voet van dijk en molen de schepen meren.

Ook Arnhemuiden betaalt zijn tol aan het snelverkeer: een wielrijder, die er den Rijksstraatweg overstak, werd er de vorige week aangereden en op slag gedood. De ambulance-auto kon slechts de stoffelijke resten vervoeren.

Het geboomte rondom Waterlandkerkje heeft het bij de stormvlagen van de afgelopen weken geducht moeten onigelden: de dijken zijn er zwaar gehavend.

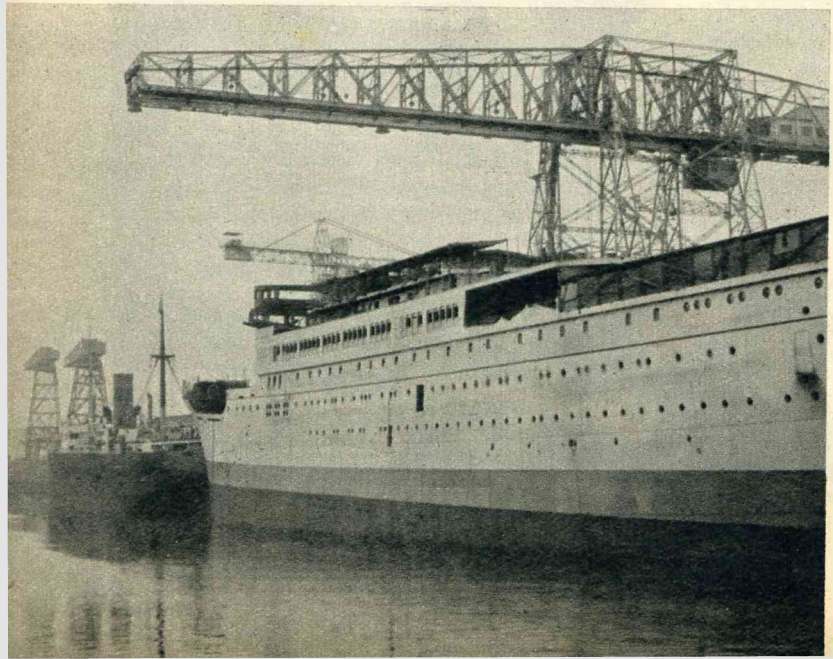
Kanaalramp bij Sluiskil: na een hevige aanvaring kwam er het Engelse stoomschip Penhurst tot zinken in het kanaal Gent-Terneuzen.

De regen deerde hun niet, dien konden de hengelaars van de Vlissingse hengelsport-vereeniging wel gebruiken: de vischjes beten best.

Je moet er wat voor over hebben om een goed vischwater te vinden.

Er is werk aan den winkel in Vlissingen: op de werf van De Schelde is achter het casco van het groote motorschip Ruys thans weer een Duitsch vrachtschip ter reparatie binnengesleept.

Zijn zilveren arts-jubileum heeft dokter A. J. de Weerd te Nieuw- en St. Joosland wel door een enthousiaste huldiging uit alle kringen duidelijk gemaakt, hoe zijn arbeid en zijn persoon er worden gewaardeerd.

Een honderdjarig Goese-naar: de heer Pieter Vermaas, te Heinkenszand geboren, wordt 19 October te Goes honderd jaar. De feesteling geniet nog een uitstekende gezondheid, scheert zich zelf, leest zonder bril, wandelt zonder hulp: een leven van hard werk heeft hem geen kwaad gedaan!

Het tooneelseizoen is aangevangen, ook in Lewedorp, waar de nieuwe tooneelzaal van den heer van den Dries door het plaatselijk gezelschap De Rozenknop in gebruik genomen is met het tooneelwerk „Als het bloed spreekt”, dat zeer gunstig ontvangen werd.

De dames van De Rozenknop bleken nog meer pijlen op haar boog te hebben: na het dramatische volgde een vroolijker stukje: Tooneeltriomfen, dat al evenzeer in den smaak viel.

Bij pastoor W. Verhoeven's 25-jarig jubilé was heel Ossenissee in feest: aan de pastorie kwam de jeugd hem toezingen.

mander

Keurig hè? 'k Heb het zelf gemaakt naar een model uit „Winterweelde” en met een patroon van een dubbeltje

In de nieuwe „Winterweelde” staan weer tal van die leuke modellen, voor jongens zoowel als meisjes. En dan voor Uzelf natuurlijk de meeste. Bij elkaar 319 stuks. Vele zijn gekleurd in de juiste modekleuren. Dat zal U helpen bij het kiezen van de stof, evenals verschillende artikelen U zullen helpen bij het maken van Uw kleding. Een artikel zooals „Hoe maakt men een mantel” zal zelfs voor de meest ervaren naaister van groote waarde zijn.

Een Panora-patroon is geknipt voor U!

De knippatronen zijn nog beter geworden. Ze hebben dat persoonlijke cachet gekregen, dat U zoo dikwijls tevergeefs in de confectiekleding zult hebben gezocht. Ge zult merken dat het nu met de extra-wenken, welke bij ieder patroon worden gevoegd, nog makkelijker zal zijn de kleding van U

en de kinderen te vervaardigen. We leveren de patronen in handige zakjes en, als steeds, binnen 24 uur. Prijzen 20, 35 en 50 cent.

Om U, als trouwe verbruikster, meteen in de gelegenheid te stellen met onze verbeterde patronen kennis te maken, hebben wij in „Winterweelde 1938”

een reductie-bon voor 40 tot 50% korting

aangebracht. Met dezen bon kunt U één patroon uit den geheelen voorraad verkrijgen tegen sterk gereduceerden prijs.

Een patroon van 50 cent kost dan 30 cent

Een patroon van 35 cent kost dan 20 cent

Een patroon van 20 cent kost dan 10 cent

U ziet, welk een bijzondere voordeelen aan dit boek verbonden zijn. Nochtans handhaven wij den geringen prijs. Bestelt daarom nog heden „Winterweelde 1938” met reductie-bon. Prijs **60 ct.**

PATRONENKANTOOR PANORA
Nassauplein 1 • Haarlem

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op no. 207631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 ct.) aan bovenstaand adres.

DEZE NIEUWE SHAMPOON

onthult de
WARE SCHOONHEID
van Uw haar!

Uw haar leeft. Het moet daar-
om ook verzorgd worden.

Verzorg het met de Nieuwe Silvikrin Liquid Shampoo, wasch het ermede, iedere week, of om de veertien dagen. Dat houdt Uw haar gezond en geeft het een geurige volheid, om welke velen U zullen benijden.

Silvikrin Liquid Shampoo reinigt het haar grondig. Het tast zelfs het teuerste haar niet aan, omdat het natuurlijke haarvoeding bevat, die de haarvormende weefsels in stand houdt en gezonden groei verzekert.

Breng den glans der jeugd opnieuw in Uw haar. Koop nog heden een flacon voor Uw haarwassing van deze week.

Een flacon is voldoende voor 10 wasschingen. Bij iederen flacon ontvangt U een proefflacon voor 2 wasschingen gratis.

DE MAN MET HET BLAUWE MASKER

Vervolg van blz. 23

Tring haalde zijn schouders op en gooide het zakje op het bureau, waar al een tiental andere voorwerpen bijeenlagen. Mannering's zakken waren nu geheel leeggehaald, en hij was nog nooit van zijn leven zoo dankbaar geweest, dat hij den raad van een ander had opgevolgd: Spat Leverson had hem den wenk gegeven, nooit spullen van Brown in zijn zakken te dragen, als hij beweerde dat hij Smith was. De ervaring van den wijsgeerigen heler was uitgebreid.

Tring maakte opeens een knorrend geluid, waardoor de spanning brak.

„Geef hem zijn boeltje maar terug,” zei hij. „Nu jij, Grayson.”

De uitslag was dezelfde, nadat Grayson zich onderworpen had. Tring haalde zijn schouders op, maar nu was de teleurstelling hem aan te zien.

„Ben je nu heelemaal klaar?” vroeg Grayson zacht.

Tring knikte.

„Zoo, laat ik je dan aanraden, je voortaan een beetje anders te gedragen. Als je hier nog ooit het kantoor binnenkomt en vergeet om „meneer” tegen me te zeggen, en als je hier niet binnenkomt of je wel weet, dat ik een bandiet ben, en als je de mensen, die me komen opzoeken, behandelt of je gevangenisboeven voorhebt, zal ik zorgen, dat je je baantje kwijtraakt. Er zijn dingen, die er door kunnen, en er zijn dingen, die er niet door kunnen. Je bent over de schreef gegaan. Doe 't maar geen tweeden keer.”

Een oogenblik was er 'n diepe stilte in het vertrek, en het gezicht van sergeant Tring werd vuurrood.

„Best,” zei hij eindelijk, en hij wenkte zijn mannen. „Maar dat speechje zal ik onthouden, Grayson.”

Grayson keek de drie rechercheurs na, toen zij de kamer verlieten. Op Mannering's gezicht was er een triomfantelijke grijns. Maar toen de deur dicht ging, hief Grayson nog waarschuwend de hand op. Mannering keek verwonderd, maar even daarop werd de reden hem duidelijk.

„Da's me nog nógit gebeurd, zoo'n beleediging!” bulderde Grayson, „en ze hoeven niet te denken, dat ik dat néém! Wat verbeeldt die Tring zich wel, dat brutale stuk eten? Wacht maar, hij zal nog wel eens spijt hebben...”

„Ik zou 'm dolgraag 'ns bij z'n strot nemen,” zei Mannering, zich vlug het spel inlevend, „zoo'n leelijke...”

Hij zweeg, toen de deur met een ruk openging. Sergeant Tring kwam het kantoor binnen, met een verontschuldigend gezicht, dat toch niet heelemaal vrij van den lach was.

„Ik heb mijn zakboekje vergeten,” zei hij, en hij nam het op van het bureau. „Merci. Tot ziens.”

Weer ging de deur achter hem dicht en Grayson begon weer te razen. Mannering liep naar het raam en keek naar buiten. Eerst toen de rechercheurs beneden over het erf liepen spraken de twee.

„Dat was op 't kantje af,” zei Mannering zacht.

Grayson knikte, maar hij glimlachte. „Die lui denken dat ze leep zijn, maar ze weten ook niet alles.” Hij tikte op het paneel van zijn bureau, waarachter zich de verborgen opening bevond, en zijn lach werd breder. „Hij zat er nota bene bovenop, en hij

kwam niet eens op 't idee, naar een knopje te zoeken. Die politielui...”

De heler zweeg, schouderophalend.

„In ieder geval, we zijn er doorheen gekomen. Maar ik zou je niet raden, 't geld mee te nemen — wie weet liggen ze op de loer. Ik zal 't wel over de post sturen. Wat is je adres?”

Mannering aarzelde, half bang, dat het een valstrik was. Maar de juistheid van den maatregel moest hij erkennen — hij knikte.

„Mayle,” zei hij, „poste-restante Strand.”

WINST EN VERLIES

Later op den dag zag Mannering in, dat hij een vergissing had begaan. Hij had Grayson verzocht, het geld aan het postkantoor in het Strand te adresseeren, 't was wijzer geweest, als hij 't naar Aldgate had laten sturen, waar hij het zonder bezwaar in zijn vermomming als Mayle had kunnen afhalen. Nu echter moest hij één van tweeën: of iemand anders sturen of op den dag den tocht wagen van Aldgate, waar Harry Pearce hem van zijn vermomming voorzag, naar het Strand; want de mogelijkheid bestond, dat Grayson er uit nieuwsgierigheid toe komen zou, het postkantoor in 't oog te houden; het moest Mayle zijn, die daar kwam, en niet Mannering.

Hij dacht er niet over, iemand anders te sturen, 'n kruier bijvoorbeeld, om twaalfhonderd pond te innen. Er zat niets anders op, dan het zelf te doen.

Toch zat hij op heete kolen den volgende morgen, toen hij met den bus uit Aldgate kwam en langs het Strand naar het postkantoor liep. De kans, dat hij kennissen tegenkwam, was niet gering: Toby Plender kon daar loopen, Jimmy Randall kwam vaak in een kunsthandel dicht bij het postkantoor en nog menige vriend van hem verkeerde voor zaken of vermaken daar in de buurt. Het was 'n nieuwe vuurproef, een nieuw feit, dat hem op zijn eigen zwakheden wees.

Hij voelde een krachtigen aandrang, om steeds rond te blijven kijken, op te letten of hij ook bekenden zag, maar hij weerstond die verleiding. Hij slenterde voort, naar zijn voeten kijkend, en het gaf hem een opluchting waar te nemen, dat hij lang niet de sjofelste voetganger in het Strand was. Hij constateerde zelfs, dat het gemiddelde nog beneden hem lag. Hij won aan zelfvertrouwen, maar voor hij het postkantoor binnenging kreeg hij een schrik.

Een zwaargebouwd man liep een paar meters voor hem uit, een man, dien hij méér gezien meende te hebben. Mannering probeerde zich, zooals hij hem nu zag, te bezinnen, wie 't was en hij ergerde zich, omdat het hem niet lukte. En toen, plotseling, keerde die zwaargebouwde man zich om en stond Mannering vlak tegenover hem.

Een seconde bekeken hem een paar scherpe oogen, van top tot teen...

Mannering's hart scheen stil te staan, toen hij den man herkende. Het was hoofdinspecteur Lynch.

De neiging, om iets te zeggen, om zich met den ander te bemoeien, verried hem bijna. Hij drong die neiging terug. Lynch gaf geen blijk van herkenning — hij stond te mopperen en zocht in zijn zakken. Blijkbaar had hij 't een of andere papier vergeten

Waarom is mijn kind TELKENS VERKOUDEN en dat van de burens NOOIT?

Vreemd verschil In de gezondheid van 2 kinderen.

„Waarom is mijn jongen zoo zwak en keer op keer verkouden?”, vraagt zijn moeder. „Ik weet, dat Pietje van hiernaast Scott's Emulsion krijgt, maar ik geef mijn kind toch óók levertraan!”

Dergelijke zorgen maken moeders wanhopig. Toch is een oplossing gemakkelijk te vinden, indien men bedenkt, dat levertraan volkomen verteerbaar moet zijn, wil een kind er alle voordeel uit trekken.

De wetenschap heeft vastgesteld, dat alléén een emulsie, waarin de levertraan uiterst fijn is verdeeld, volkomen verteerbaar is.

Geef Uw kind daarom de witte roomachtige Scott's Emulsion - de levertraan, die onmiddellijk door het bloed wordt opgenomen. 30 Minuten na het innemen is elke druppel bezig, het geheele lichaam alle versterking te geven, die het noodig heeft. Behalve de vitaminen A en D van levertraan in zijn verdeelden toestand, bevat Scott's Emulsion phosphor voor hersenen en zenuwen en hypophosphieten van kalk en soda. Bovendien mist het dien afschuwelijken traansmaak.

Het kind, dat levertraan krijgt in absoluut verteerbaren vorm - Scott's Emulsion - komt den winter veel beter door dan andere kinderen. Binnen enkele weken zal het op krachten zijn en allen weerstand kunnen bieden, die het vooral in den winter noodig heeft, om vrij van verkoudheid te zijn en...
TE BLIJVEN.

Koop nog heden een flesch origineele Scott's Emulsion, de fijn verdeelde, dus direct verteerbare levertraan.

Uitsluitend bij apothekers en erkende drogisten verkrijgbaar.

en had hij zich omgekeerd, wyl hij zich dat opeens herinnerde.

Mannering moest zich geweld aandoen, om langs den zwaargebouwden man heen te loopen. Hij deed het, en bleef bij de eerste gelegenheid staan, om naar een étalage te kijken. Hij keek achterom en zag, dat de hoofdinspecteur doorliep naar de rechtbank.

Een lachje, maar half humoristisch, vertrok Mannering's lippen, toen hij het postkantoor binnenging. De gevaren van zijn positie begonnen hem scherper bewust te worden. 't Had in 't begin zoo'n goed plannetje geleken, en de moeilijkheden hadden gering gescheenen. Maar feitelijk waren ze ontzaglijk groot. Hij kon niet eens met een gerust hart op straat loopen en het gevaar werd acuut iederen keer, dat hij in relatie trad met Grayson, of met een der andere schurken en helers, met wie hij zich af moest geven, om de gestolen juweelen kwijt te raken.

Maar 't was het waard. Mannering's oogen schitterden, toen hij voor het loket kwam en naar 'n brief of pakje vroeg, bestemd voor „Mayle”.

„Voorletters?” vroeg de ambtenaar.

Mannering aarzde, inwendig woedend op zichzelf. Voorletters! Hoe kon hij zoo dom geweest zijn te vergeten, Grayson een voorletter op te geven?

Hij nam snel een besluit, sloeg er een slag naar.

„J,” zei hij. „Maar ik geloof niet, dat de afzender dat weet.”

Dit scheen den ambtenaar koud te laten. Hij keek in het hokje met „M”, trok er het pakje uit, dat Mannering's gretige oogen al gezien hadden en schoof het door het raampje heen. Toen wendde hij zich zwijgend af, vóór Mannering het pakje in handen had genomen.

„Wat een zure,” dacht Mannering.

Maar hij interesseerde zich voor weinig anders dan voor het pakje. Hij was zich bewust van de mogelijkheid, dat Grayson dubbel spel had gespeeld — dat hij het volle bedrag had ontvangen zou hij pas gelooven, als hij de bankbiljetten gezien had. Zijn vingers beefden een beetje, toen hij 't touwtje losmaakte, en hij haalde weer vrijer adem, toen hij ontdekte, dat Grayson eerlijk was geweest.

Het liep naar tweeën, toen Mannering terug was gekeerd naar Aldgate, zijn vermomming had afgelegd, afscheid had genomen van Harry Pearce en zich daarna had ontdaan van de kleinere vermomming, zoodat hij van eenen meneer Mayle in John Mannering veranderde. Hij zou zich moeten haasten, wilde hij dien middag de banken nog bezoeken.

De flat in de Brook-street kwam hem weer bijzonder te stade. De gedachte was wel eens in hem opgekomen, of het geen overbodige weelde was, maar nu verheugde hij zich, dat hij tot een bezuiniging aan dien kant nooit was overgegaan. Het was een adres in het hartje der stad, er was bediening, zoodat hij geen huisknecht hoefde te houden, en hij kon zich daar bewegen met minder gevaar voor bemoeienis van anderen, dan wanneer hij zich steeds in een hotel had opgehouden.

Hij had zelfs zijn kamers in de Elan al opgegeven, maar de opbrengst van het parelsnoer stelde hem in staat, die opnieuw te huren. Het was van groot belang, dat hij den schoonen schijn handhaafde. Hij moest *rijk* lijken. Welke bezuinigingen hij zich ook oplegde, zijn vertoon van weelde mocht niet minderen, zoolang zijn toestand niet wanhopig was.

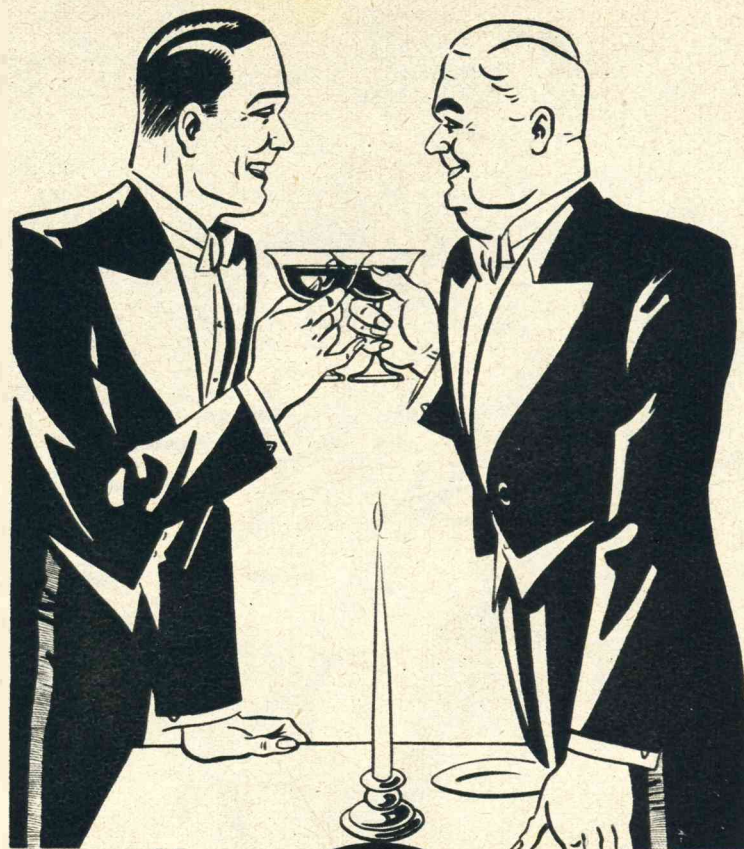
Maar hij maakte op die manier een vertering van vijfduizend pond per jaar, dus één een werd noodzakelijk: of zijn uitgaven besnoeien, of zijn inkomsten aanmerkelijk naar boven werken; dat stond als een paal boven water. Hij was goed gevaren met de kleinere voorwerpen, maar de diefstallen, waarnaar hij zelf moest helpen sporen, voor 't oog, moesten minder vlug op elkaar volgen. Hij moest een groter slag slaan. Maar dan werd de moeilijkheid, den buit van de hand te doen, weer zooveel grooter.

Grayson was tot nu toe heel geschikt, maar Mannering betwijfelde of de heler iets zou willen koopen voor een hooger prijs dan een vijftienhonderd pond en hij had ook geen zin, te vaak in het pakhuis te komen. Het oude probleem, een afzetgebied voor zijn juweelen te vinden, werd steeds nijpend. Hij had nog steeds de Rosa's, die tienduizend pond waard waren, als hij den geschikten koper kon vinden.

Mannering glimlachte, toen hij terugdacht aan zijn tweegevecht met Septimus Lee, alias Levy Schmidt en niet voor de eerste maal was hij benieuwd, of dat sluwe mannetje hem vergeten zou hebben of hem nog zou wantrouwen. Hij kon op zijn vingers wel natellen, dat Lee geducht op de loer lag naar de Rosa-parels; als die verkocht werden langs dezen of genen gewonen weg — dat wil zeggen: gewoon in het oog van den heler — zou Lee er zeker achter komen.

Intusschen zat Mannering er onprettig voor: al had hij de Rosa's onder zijn berusting, zijn banktegoed was gevaarlijk laag gezakt, tot hij deze twaalfhonderd pond machtig werd; met dit bedrag echter kon hij weer 'n poosje voort.

Wordt vervolgd

Opwekkend

Smakelijk

MARTINI

Gezond

Pittig

Is Meneer
van der Pol
gehard

„Ja, ik ben gehard,” beweert — ie. Maar wat baat gehardheid tegen besmetting, die overal kan plaats hebben, op kantoor, in de tram, in de bioscoop en wie weet waar?

Dus moet ook Meneer van der Pol redelijkerwijs Panflavintjes nemen, evenals U en ik.

De aangenaam smakende

Panflavin
PASTILLES

vormen een afdoende bescherming tegen besmetting, keelontsteking, verkoudheid

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten

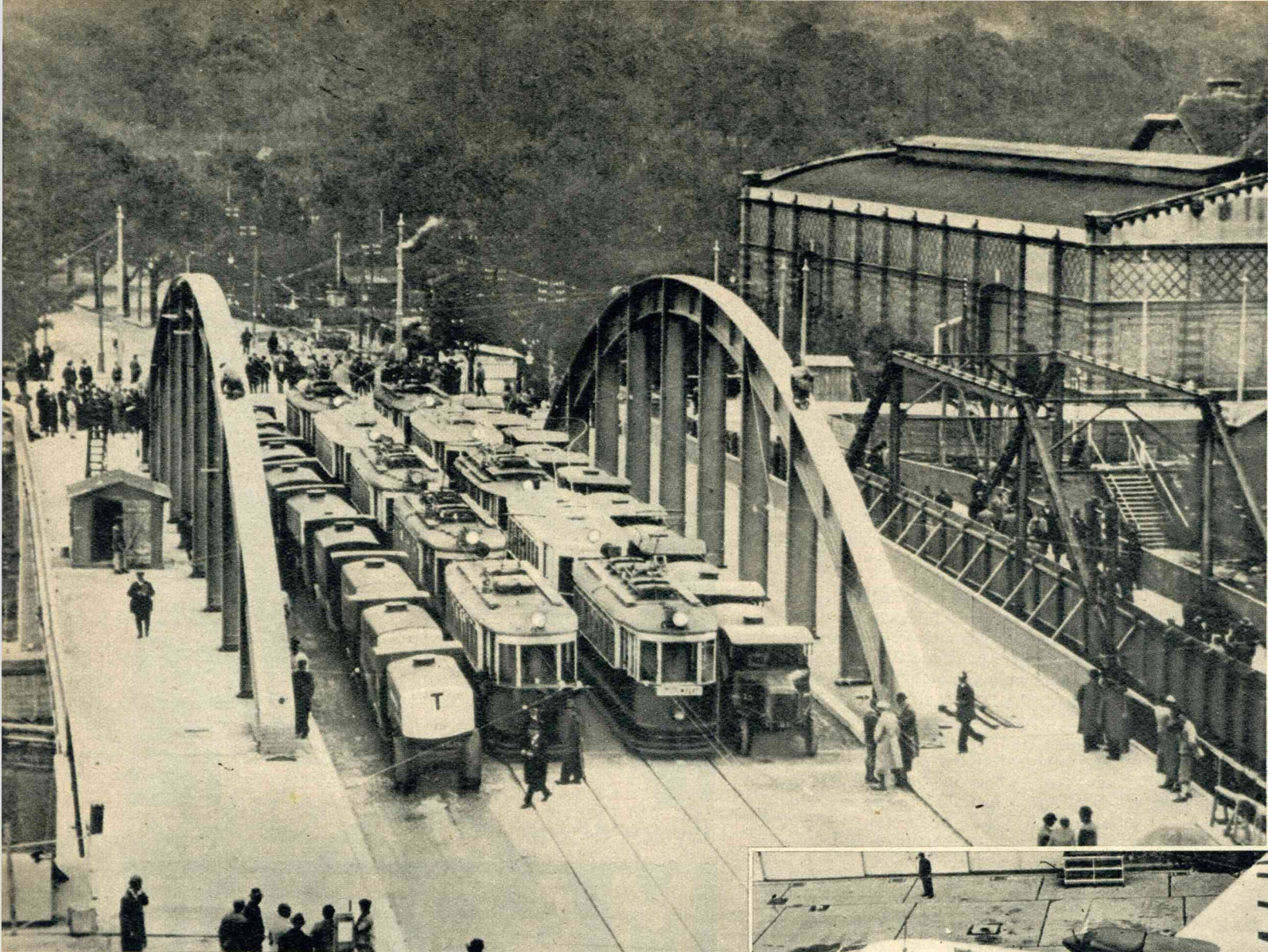
HAAST U!

Abonné's van ons blad, die nog niet in het bezit zijn van het fraaie boekwerk

HET VONNIS IS GEVELD
DOOR PATRICIA WENTWORTH

gelieven hun bestellingen zoo spoedig mogelijk aan den agent of bezorger op te geven. De oplaat is bijna uitverkocht. Prijs voor onze abonné's slechts **30 cent**

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam. 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 30540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telef. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevallenverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

De nieuwe Stadionbrug te Weenen moest een zware gewichtspreef ondergaan alvorens ze in gebruik genomen werd. Zwaar beladen vrachtauto's en trams met een totaalgewicht van 390.000 kg. op het brugdek.

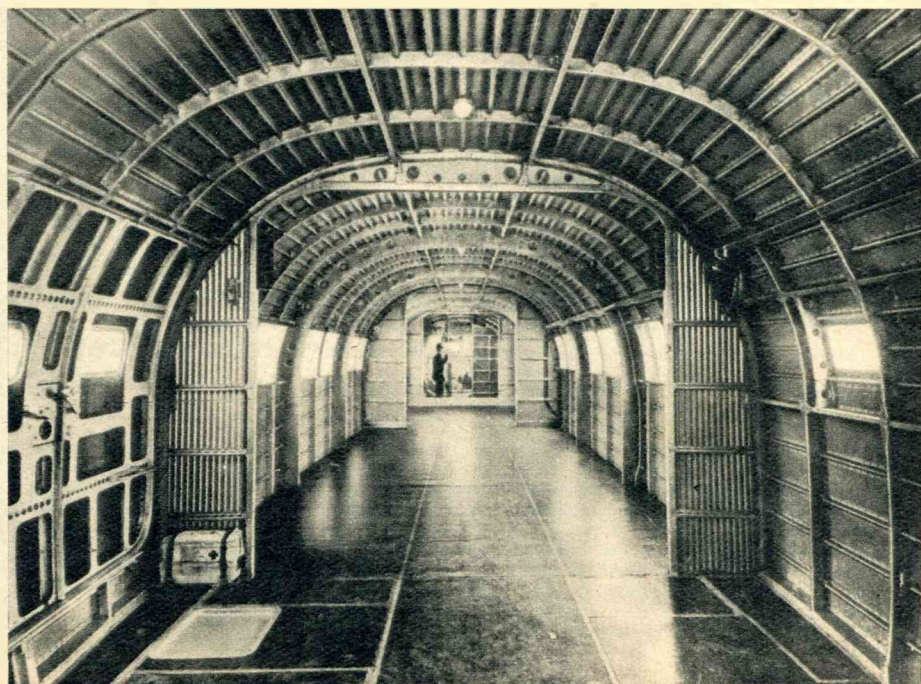
VARIA

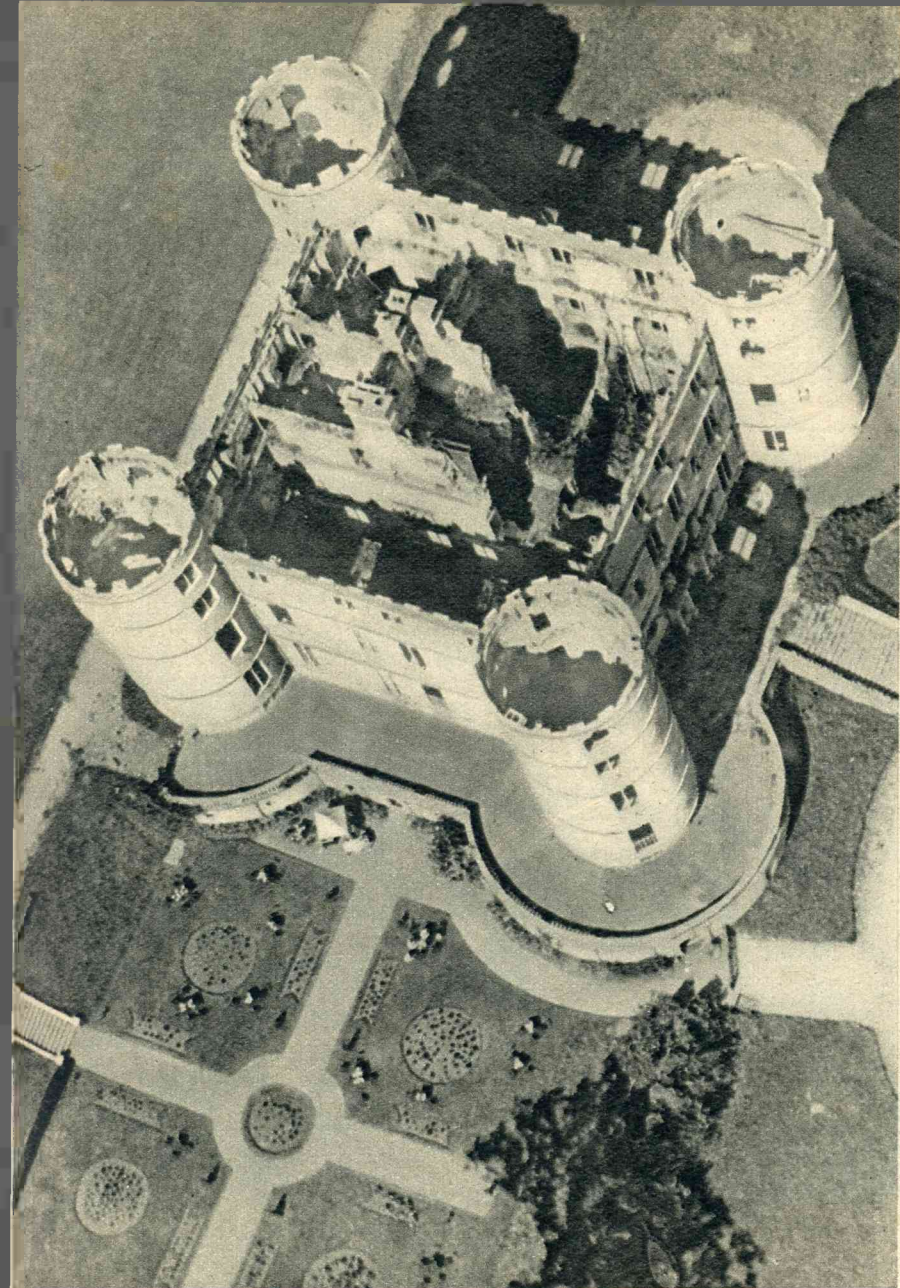

Op de zoogenaamde „Business Efficiency“-tentoonstelling te Earl's Court (Londen) werd de hierboven afgebeelde geldtelmachine gedemonstreerd, welke voor groote banken en wisselkantoren een ware welkomst beteekent. Ze sorteert en telt de geldstukken niet alleen, maar sluit ze nog netjes in afzonderlijke zakjes.

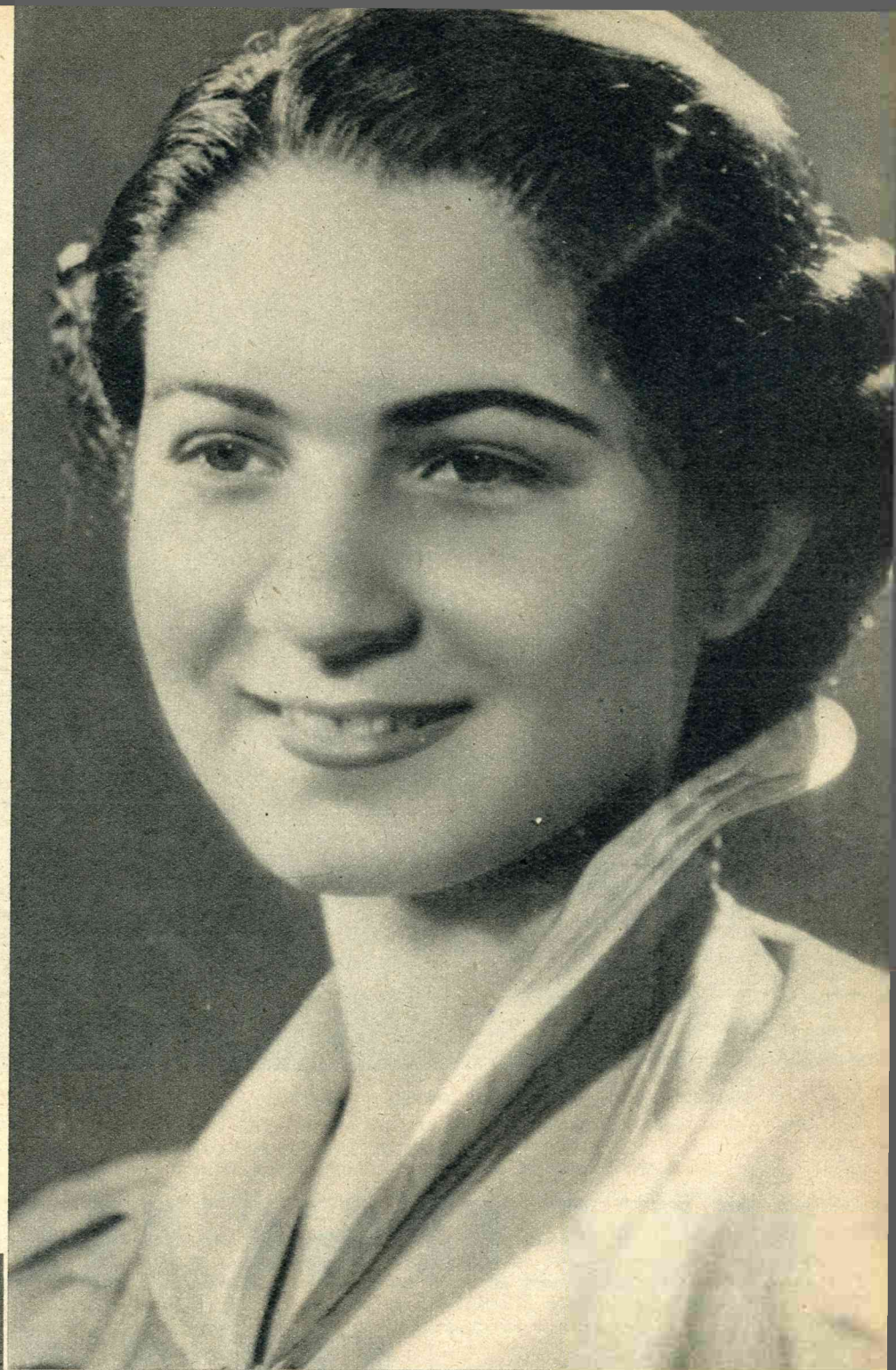

Het nieuwe viermotorige verkeersvliegtuig van de Junkerswerke te Dessau, dat dezer dagen is gereed gekomen. Het biedt plaats aan 40 passagiers, weegt omstreeks 22 ton en kan een snelheid bereiken van 400 km. per uur. Boven: de geweldige machine op het vliegveld. Onder: interieur van de enorme cabine.

Een eigenaardige foto van de ruïnes van het kasteel Lulworth in Dorset (Engeland). Men kan duidelijk zien, dat alleen de muren van het eeuwenoude gebouw nog maar overeind staan.

Het laatste portret van Farida Zulficar, de schoone bruid van koning Faroeek van Egypte.

De gas- en lichtfabriek van het schilderachtige plaatsje Gondhurst in Kent (Engeland) wordt slechts door één man gedreven. Buitendien moet hij in het dorp nog alle voorkomende reparaties verrichten en nieuwe installaties aanleggen.

8 September 1855. De vereenigde troepen van Turkije, Frankrijk en Engeland bestormen het fort Malakow, een van de verdedigingswerken van Sebastopol.

HEERSCHERS OVER RUSLAND

Rusland is in gevaar. Het lijkt, of de heele wereld tegen het zich naar boven werkende land samenzweert. De verbonden heerscharen van Engeland, Frankrijk en Turkije belegeren de Krim. De Russische vloot is vernietigd in de Zwarte Zee en zelfs in de Baltische Zee waagt de vijand het door te dringen tot nabij Kronstadt, het steunpunt der Russische hoofdstad.

Rusland in gevaar

De Oostenrijksche troepen houden Moldavië en Walachije bezet en vormen 'n bedreiging voor de Russische grenzen. Een afdeeling hulptroepen van den koning van Piëmont wordt ter versterking naar de belegeraars van de Krim gezonden en de legers van Zweden en Spanje kunnen ieder oogenblik volgen. Binnen het Russische rijk zelf ontspruiten protesten en ontevredenheid, aangeblazen door de eerste profeten der revolutie, aan de volkslagen. „Het spijt me, je mijn nalatenschap niet in dien toestand te kunnen achterlaten, dien ik gewenscht had. Je neemt er terzelfdertijd veel zorgen en moeite mee over.” Met deze woorden laat de stervende Czaar Nicolaas I het Russische rijk achter aan zijn zoon, den toekomstigen keizer Alexander II.

Heldhaftig verdedigen de Russische troepen Sebastopol tegen de geallieerde vijanden, maar, afgesneden als ze zijn van elken toever van versche hulptroepen, is hun nederlaag bijna onvermijdelijk. Op 22 Augustus 1855, een half jaar na de troonsbestijging van Alexander, valt Sebastopol.

250 JAREN RUSSISCHE GESCHIEDENIS

door

E. J. Smetanic-Klinsky

6

ALEXANDER II
ACHTTIENDE VERVOLG

de trotsche oorlogshaven van de Krim, en nog een half jaar later teekent Rusland te Parijs een vrede, die het prestige van het land geweldig schokt in de oogen der heele wereld.

Gasawat

Gasawat noemden de Mohammedaansche bergstammen van den Kaukasus den heiligen oorlog tegen de ongeloovigen, de Christenen. Bijna vijftig jaar lang weerden zij zich heldhaftig tegen het vooruitdringen der Russen. Aangevoerd door hun fanatieken leider Schamil, maakten zij zich in

Dagestan gereed voor 'n laatsen vertwijfelden slag. In Januari 1858 echter veroverden de Russische troepen den nauwen Argunsky-pas en in April van hetzelfde jaar viel Weden, het heiligdom der Kaukasische stammen, de zetel van den grooten Schamil.

Het einde was nabij. Op den ontoegankelijken top van den berg Gunib had Schamil zich met de rest zijner troepen opgesteld. De Russen zaten hen op de hiel en tijdens een donkeren nacht beklommen zij de hoogten. Urenlang donderden rotsblokken en steenen naar beneden op de vervolgers, maar wat onmogelijk scheen, werd hier verwezenlijkt: Gunib werd stormenderhand ingenomen.

De grijze Schamil wilde niet in handen vallen van de Giauren (Christenen). Hij beval zijn zonen, de vrouwen en kinderen, die hen tot daar waren gevolgd, te dooden om vervolgens, den naam van Allah op de lippen, met hem den dood te zoeken in den strijd tegen den gehaten vijand.

Toen bezon Schamil zich echter. Hij besloot de vrijheid der zijnen te koopen met zijn eigen leven. Met een witte vlag reed hij met zijn gevolg de Russen tegemoet. Doch toen de Russische troepen hun heldhaftigen tegenstander ontwaarden, begroetten zij hem met een geestdriftig hoera-geroep.

Op de plaats, waar de bevelhebber der Russische troepen, graaf Barjatsky hem opwachtede, kwam hij van zijn paard.

„Ik geef mij over. . . . Mijn leven, Sardar (bevelhebber), behoort u toe. Ik zou gevallen zijn met het zwaard in de hand zooals de groote profeet het ons heeft bevolen, maar mijn strijd zou tevens het einde

voor de vrouwen en kinderen hebben beteekend. Om hunnentwille geef ik mij over. Ik ben bereid om te sterven."

Maar Schamil stierf niet. De oude krijgsman, die in één jaar tijd talloze Russische vestingen had ingenomen, die in de bosschen van Andysky de Russische troepen had verslagen, en dertig jaar lang tegen den ongeloovigen indringer had gestreden om een machtig Dagestan te grondvesten, werd als een echte held naar het binnenste van het rijk gedepor-teerd.

Inmiddels werd Europa verontrust door het bin-nendringen der Russen in den onafhankelijken Kaukasus. De Engelsche gezant te Konstantinopel schreef als volgt: „Europa kan niet onverschillig blijven tegenover de verovering van den Kaukasus. Een onafhankelijke Kaukasus is evenzeer gewenscht als een onafhankelijk Polen."

*Schamil, de held-
haftige leider der
Kaukasische stam-
men, die dertig jaren
hardnekkig de Rus-
sische veroveraars
trotseerde.*

En niet zonder reden beschouwden de Engelschen Schamil als een bondgenoot, die aan de Russen den weg naar Azië moest versperren.

„Doe juist dat, wat je vijand niet wenscht," dit parool volgde Alexander op, toen hij op 25 Mei 1864 den Kaukasus definitief onderwierp aan het Russische rijk en dadelijk daarop, zonder eenige consideratie tegenover het buitenland of de hinderlij-ke bureaucraten van Sint Petersburg, met de grootste energie den Poolschen op-stand onderdrukte.

De volksbevrijder

Evenals Alexander I des-tijds door den huma-nen Laharpe werd opge-voed, zoo bezat in zijn jeugd ook Alexander II in den persoon van den liberaalgezinden dichter Schukowsky een uitstekenden leermeester en raad-gever.

Geheel in den zin der Europeesche opvattingen grootgebracht, had Alex-ander reeds als kroonprins het euvel der lijfeigenschap ingezien en beschouwde hij de bevrijding van den boe-renstand als een van zijn allereerste plichten.

De Czaar onderschatte echter ook de oppositie niet, die steeds maar be-weerde, dat de politiek der hervormingen noodzakelijk tot de ontkenning van

de goddelijke macht van den Czaar moest voeren. Elke hervorming was — haars inziens — een gods-lastering, want de Czaar onder-mijnde de macht, die God zelf hem in handen had gelegd.

De woorden van wijlen Czaar Nicolaas kregen nieuw leven en bezieling en werden meer en meer herhaald: „Lodewijk XVI is on-trouw geworden aan zijn heiligen plicht, doordat hij toegegeven heeft aan de eerste eischen der revolutie en daarvoor heeft God hem ge-straft."

Tot de oppositie tegen den Czaar behoorde — zooals ook vroeger het geval was — de adel, die in een bevrijding der boeren zoowel voor zichzelf als voor zijn belangen een nadeel zag, dat niet meer te her-stellen was.

Het kwam den Czaar overigens niet gewenscht voor de hervor-mingen onmiddellijk door te voe-ren, maar hij zocht nog steeds naar eenig begrip van zijn standpunt bij de vertegenwoordigers van de bevoorrechte klasse. Lang voor-dat hij het besluit had genomen het manifest der vrijmaking open-baar te maken, wendde hij zich in een rede tot den adel van Moskou, waarin hij de volgende historische woorden uitsprak:

„Mijne heeren. U begrijpt natuur-lijk, dat een macht over de zielen zich niet zonder eenige wijziging tot in het oneindige kan voort-planteren. Het is beter, dat de lijf-eigenschap van boven af worde afgeschafte dan dat men wachte, totdat die afschaffing van onder af begint."

Eindelijk is 5 Maart 1868 aangebroken. De kerk-klokken vullen Sint Petersburg met feestgelui. Ontelbare menschedrommen trekken door de straten en steeds opnieuw hoort men den naam van den Czaar binnen of buiten de huizen opklinken, zoowel in jubeltonen als in diepdoorvoelde gebeden. Een droom is tot werkelijkheid geworden. Twintig miljoen slaven kunnen zich thans vrije menschen noemen: Rusland kent geen lijfeigenschap meer.

Op hetzelfde Senaatsplein, waar Czaar Nicolaas zijn heerschappij begonnen was met kanonsalvo's, las zijn zoon Alexander II voor het eerbiedig knielen-de volk het manifest der bevrijding voor, dat hij ondertekend had op 19 April.

Toen de Czaar kort daarop met zijn echtgenoot naar de Krim ging, werd die reis een ware triomf-tocht. Vanaf Moskou, waar men gebruik moest maken van een rijtuig, werd dit — zooals blijkt uit

Czaar Alexander II en zijn gemalin Maria Alexandrowna, kort na de kroning.

de symbolische uitdrukking van een toenmaligen geschiedschrijver — niet getrokken door paarden maar door het dankbare volk. Deze tweeduizend kilo-meter lange weg was afgezet door een haag van be-vrijde boeren, die den volksvriend begroetten met brood en zout.

Sinds Elisabeth en Alexander I had nog nimmer een Romanow zooveel blijken van volksliefde onder-vonden, werd geen Russische Czaar zoo gevierd als Alexander II. En toch was hij, de welwillende bevrijder van zijn volk, een door het lot geteekend mensch, die met een gewelddadigen dood zou moe-ten betalen alles, wat hij zijn onderdanen aan goed-heid en welwillendheid had geschonken.

Revolutionnaire woelingen

Het uitbreken van den Poolschen opstand komt de hervormingsplannen even onderbreken en de wreedheid, waarmee generaal Murawiew den opstand onderdrukt, lokt heftige protesten uit in liberale kringen.

„Ik zal ophouden aan God te gelooven, als Hij ons niet straft voor alles, wat wij den Polen hebben aan-gedaan," roept vorst Suwo-row, 'n neef van den held-haftigen veldmaarschalk, uit, met betrekking tot de onmenselijke strafmaat-regelen. Opnieuw verschijnt Rusland in de oogen der wereld als het land der bar-baarsche onderdrukkers. Revolutionnaire kringen, gerecrueteerd uit Russische emigranten, zetten alles in het buitenland op het spel om den invloed van het Russische absolutisme nog meer te schaden. De anarchist Bakunin ken-merkt de Russische mo-narchie als den haard der wereldreactie en richt een dringend verzoek tot de jeugd, de scholen te verlaten en onder het volk

Alexander II in de maar-schalkenzaal van het winter-paleis te Sint Petersburg.

ONMISBAAR!

Voor lekkere koffie is toevoeging van een lepeltje Buisman's G.S. onmisbaar. Probeert het eens als U het nog niet wist, maar let vooral op, dat U gebruik maakt van de ÉCHTE

Motten stop!

De vraatzuchtige mottenlarven vinden in stoffen, welkemet EULAN zijn behandeld, geen voedsel meer. Zij kunnen dus geen schade aanrichten. Denkt bij Uw inkoop van wol, wollen dekens, meubelbekleding enz. aan EULAN en let op het EULAN-merk.

de vernietiging der bestaande politieke en sociale instellingen voor te bereiden. In zijn in Engeland verschijnend tijdschrift „Kolokol” (De Klok) predikt de revolutionnaire Herzen soortgelijke ideeën. Een algemeene tegen de regering gerichte samenzwering, steunend op de organisaties van landmacht en marine, moet den Czaar zijn macht ontrukken, zijn val bewerkstelligen om vervolgens een republiek te stichten en al het land in handen der arbeiders te geven. Drie jaar lang doet de terreur, die als strijdmiddel tegen het absolutisme wordt aangegrepen, 't Russische rijk op zijn grondvesten beven.

Geheime organisaties ontwierpen binnen dit tijdsverloop niet minder dan zeven aanslagen op den Czaar, waarvan er ook werkelijk drie werden uitgevoerd.

Ook de gevallen van politieke moord hoopten zich op. Het kwam zelfs tot gewapenden tegenstand bij aanhoudingen, tot gewelddadige bevrijding van gevangenen. In 1878 brengt haast elke maand nieuwe opwindende berichten over het vermoorden van spionnen en provocateurs, gendarmen of hooge vertegenwoordigers, zoowel van 't militair als burgerlijk gezag.

De politie is in het begin heelemaal niet opgewassen tegen dezen ondergrondse strijd, die het uitvloeisel is van een verbeterd conspiratie. Het is de persoon zelf van den Czaar, die voortdurend blootstaat aan die onzichtbare terreur. De Poolse emigrant Beresowski schiet op hem te Parijs, waarheen hij was gereisd op verzoek van Napoleon III. Een jaar later mikt de revolutionnaire Karakosow op Alexander en op 14 April 1879 lost de onderwijzer Solowiew vier schoten op het opperhoofd van den Czaar. Ook bij dezen derden aanslag bleef de Czaar ongedeerd.

Toen Solowiew werd aangehouden en, voor het gerecht gebracht, gevraagd werd eenige mededeelingen te verstrekken, weigerde hij kort en bondig elke verklaring: „Spaar u de moeite, u krijgt van mij niets te hooren. Ik ben reeds lang besloten mijn leven op te offeren. Mijn eedgenooten zouden me trouwens vermoorden als ik iets zou loslaten... zelfs binnen de muren van het gevang, waarin ik me thans bevind.” Politie en geheime dienst hadden hier te doen met een fanatieken en gevaarlijken tegenstander.

De Czaar echter was nog altijd gekant tegen energieke maatregelen, ofschoon de diepste ontgoocheling zich langzamerhand van hem begon meester te maken. De schoten, die tegen hem gericht waren: was dat de dank voor de vrijheid, die hij aan miljoenen zonen van zijn volk had geschonken? De dank voor de nieuwe wetgeving en de afschaffing van de lijfeigenschap?

Alexander geloofde nog steeds in zijn volk. De onrust, die in 't land heerschte, kwam niet voort uit het volk, zij was het werk van verblinde fanatiekelingen, die het volk zochten op te ruïnen en hun revolutionnaire denkbeelden tot gemeengoed van de massa wilden maken. Het nihilisme met zijn negatieve houding tegenover al 't bestaande was een mentaliteit, die het geloovige volk vreemd was, een product der jeugd uit den adelstand. Het idealisme, dat deze jeugd beheerschte, had weinig of niets te maken met de reële werkelijkheid en een normale ontwikkeling van den staat. Het werkte meer remmend dan opbouwend. Zóó dacht de Czaar, die het geloof in zijn volk nog niet verloren had.

De opstand der Slaven op den Balkan

De gebeurtenissen van 1876 veroorzaakten in het Russische leven een

ongehoorde nationalistische deining, die de visioenen der revolutie eenigen tijd deed verbleeken. Op den Balkan waren de Slaven in opstand gekomen. Bulgaren, Serviërs, Bosniërs en Montenegrijnen stonden gewapenderhand op tegen den Turkschen onderdrukker. De opstandige beweging strekte zich uit van den Donau tot de Egeïsche zee.

Het idee van het „panslavisme” flakkerde — zooals ten tijde van de groote Katharina — weer op. Onder de leuze der historische roeping van het Russische volk riepen begeesterde patriotten rijk en regering op ten strijde voor de vrijheid der Balkansche rasgenooten. De macht van het nationalistische gevoel hield zoowel boer als edelman in een koortsachtigen ban. Want zelfs de Czaar, die zich verzette tegen den waanzin van een Turkschen oorlog en beweerde, dat het onzin was méér Slaaf te zijn dan Rus, moest ten slotte zwichten voor den krachtigen druk van het volk. De Russische troepen werden samengetrokken in Bessabië en bij de zuidelijke grenzen van den Kaukasus. Vreedzame onderhandelingen met de Turken waren hopeloos en op 24 April 1877 gaf Alexander zijn troepen het bevel tot den eersten aanval. Voor de vierde maal in 68 jaren stonden Rusland en Turkije tegenover elkaar als vijanden.

De Russen pakten de operaties krachtig aan. Op 27 Juni trokken zij over den Donau en de Czaar zelf betrad met zijn troepen het Bulgaarsch gebied. De bevrijding der Slaven op den Balkan van het juk der Turken was begonnen in naam van het heilige rechtgeloovige Rusland. Reeds op 7 Juli wapperde de Russische vlag boven Tyrnow, de oude hoofdstad der Bulgaren.

Er kwam geen einde aan den jubel, die in Rusland was losgebroken. Men zag reeds het oogenblik naderen, waarop het kruis van Christus lichtend boven Konstantinopel zou staan. Toen kwamen de eerste ontgoochelingen den zegeroes verbitteren. Na de heldhaftige verovering van den Schipkas leden de Russische troepen bij Plewna een verpletterende nederlaag en ook het andere Russische leger, aan het front van den Kaukasus en onder commando van grootvorst Michaël, moest de belegering van de vesting Kars opgeven en Armenië ontruimen. Op den terugtocht kreeg dit leger bij Kisl-Tape nog een zware nederlaag te boeken.

Het geluk had den Russen den rug toegekeerd. De tegenslagen van het leger verwekten echter in Rusland een algemeene ontevredenheid en zoowel nationalisten als liberaalgezinden vielen op scherpe wijze de regering aan en brandmerkten haar onbevoegdheid. Tevergeefs probeerde de censuur de nederlagen te verdoezelen. De onvolkomenheid van de absolute keizerlijke macht vormde het middelpunt van zeer heftige aanvallen en in politieke milieu's sprak men zich onomwonden uit voor een constitutioneele hervorming. Zelfs het feit, dat de Turksche oorlog ten slotte toch nog met een overwinning eindigde, was niet in staat de algemeene ontevredenheid te sussen. Het congres van Berlijn vernietigde alle voordeelen van dien oorlog en de Russische diplomatie leed een van haar grootste nederlagen.

De atmosfeer van algemeene ontgoocheling was voor de tegenstanders van het regiem het sein tot ingrijpen. De terreur nam haar kansen waar en weer klonken in alle deelen van het rijk de schoten der revolutionairen, waarop weer tal van processen en wreede tegenmaatregelen volgden.

Voedzaam, lekker en voordeelig,

zoo'n heerlijke kop warme Droste Verpleegster Cacao! Gezond en opwekkend... vooral in deze kille dagen! Droste Cacao verwarmt U van binnen uit!

★ Droste Cacao is thans óók verkrijgbaar in Cartonverpakking van:
 1/2 K.G. ... f 1.87
 1/4 K.G. ... f 0.96
 1/8 K.G. ... f 0.50
 1/16 K.G. ... f 0.20
 (inclusief omzetbelasting.)

Droste

ALTIJD WELKOM!

Spaart bons voor kop, ketel, beker of blad.

Uw merk voor goede bouillon

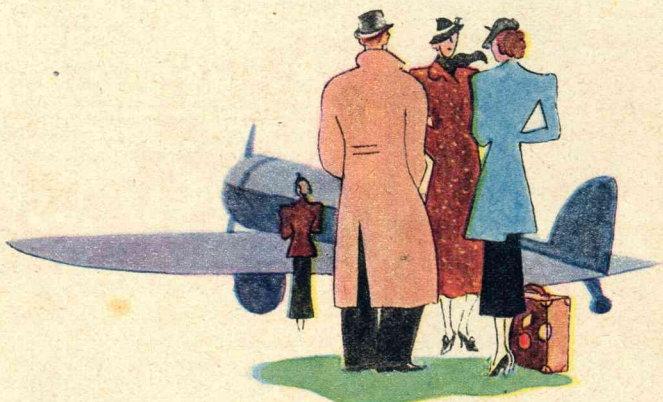
is **MAGGI** Wanneer U van **MAGGI** Bouillonblokjes bouillon bereidt, dan proeft U, dat U iets goeds hebt.

MAGGI Bouillon is een zuiver smakend, krachtig vleesnat, dat volkomen gelijk is aan de beste bouillon, die U zelf van vlees zoudt trekken!

Prijs: 1½ ct. per blokje.

MAGGI[®] BOUILLON

Wordt vervolgd

OP HET VLEGVELD

OP BEZOEK

OP DE WANDELING

IN DE DANCING

Overal is **Swift** present !

Overal waar goedgekleede mensen samenkomen, is Swift present. Swift heeft alle harten veroverd, want Swift-schoentjes voldoen aan den meest verwenden smaak.

Ook dit seizoen brengt Swift weer een weelde van nieuwe modellen. Sportieve en gekleede schoentjes, met hooge en lage hakken, in een rijke verscheidenheid van snitten en garneeringen.

En 't mooie is: 'n Swift-schoentje blijft flatteus, het houdt zijn keurig model tot het laatst toe.

Let daarom op Swift in de schoen-etelages.

UW VOET LIJKT EEN NUMMER KLEINER

De verwende dochter van den rijken Amerikaan (Loretta Young) weigert hardnekkig het hotel te verlaten, indien zij niet den man krijgt, op wien zij haar zinnen gezet heeft. Pa (Charles Winniger) schermt met zijn dollars en ma (Helen Westley) met haar moederliefde.

CAFÉ METROPOLE

Het is inderdaad kostelijk, hoe heerlijk de Amerikanen zichzelf in hun films kunnen ironiseeren. Deze onderhoudende en prettige FOX-film is daar weer een éclatant bewijs van.

Een goede gérant in een Fransch café heet Victor en zoo'n Victor moet in staat zijn om de meest eigenaardige klanten tevreden te stellen. Wat zoudt u bijvoorbeeld doen, indien een klant, die geweldige verteringen gemaakt heeft, maar niet uit het café

I. J. Paderewski is ongetwijfeld de beroemdste pianist ter wereld. Zijn naam was lange jaren op ieders lippen en er is wel geen enkele belangrijke stad in Europa, Noord- en Zuid-Amerika, Australië, Nieuw-Zeeland en Zuid-Afrika of zijn machtig piano-spel heeft er geklonken. Deze 75-jarige Poolsche grijsaard, die thans rustig en teruggetrokken te Morges bij Lausanne in Zwitserland leeft, heeft zijn krachten niet enkel en uitsluitend aan de muziek gegeven, doch kan ook terugzien op een politieke loopbaan, welke, zij het ook minder brillant dan zijn muzikale carrière, toch langen tijd de aandacht van de wereld getrokken heeft. Hij is zelfs minister van buitenlandse zaken en premier van Polen geweest en op het verdrag van Versailles staat zijn handtekening als vertegenwoordiger van dat land.

IGNACE JAN PADEREWSKI

Aardig is het verder te weten, dat zijn eerste optreden in Londen volslagen fiasco leed, doch dat Bernard Shaw, toenmaals criticus aan een Londensch blad, hem huldigde als een genie. Het gevolg daarvan was, dat hij in de provincies een geweldig succes had.

Blijkbaar als een vergoeding voor de miskennis, welke het oude Londen Paderewski aandeed, hebben eenige filmproducenten aldaar den grooten pianist uit zijn rust naar het filmstudio gehaald en 'n film van hem gemaakt, waarin hij de hoofdrol speelt. Daarin vertolkt hij de „Mondschein-Sonate” van Beethoven, alsook eenige door hemzelf gecomponeerde muziekstukken.

De film is inmiddels gereed en wordt door L. C. Barnstijn binnenkort uitgebracht, zoodat thans niet alleen enkele bevoorrechten zich erop kunnen beroemen dezen meester van de piano te hebben gehoord, doch ook zij die slechts over heel bescheiden middelen beschikken.

FILM-VARIA

Grace Moore, de bekende filmzangeres, kan ook goed koken. Eerstdaags zal zij een kookboek uitgeven onder den titel: „Schotels van een Prima Donna”, en daarin zijn alle heerlijke schotels, die zij zooal op haar wereldreizen in verschillende landen heeft gegeten, opgenomen.

In haar nieuwe film „Angel” (Engel) zal Marlene Dietrich weer een nieuw lied zingen, dat speciaal voor haar gecomponeerd werd en dat eveneens „Angel” heet.

Door de geweldige schade en de vertraging, welke bij filmopnamen vaak ontstaat door ziekte, heeft de Tonfilm besloten vóórdat een nieuwe film op stapel wordt gezet, alle medewerkenden geneeskundig te laten onderzoeken. Dit onderzoek strekt zich uit zoowel tot het technisch personeel als tot de sterren en figuranten.

Jean Parker koopt altijd heerenhoeden, welke zij net zoo lang vervormt en mishandelt, tot zij haar staan.

Gloria Blondell, een jongere zuster van de populaire Amerikaanse actrice Joan Blondell, is door Warner Bros gecontracteerd. Haar eerste film is „Accidents will happen”.

Dit is Adolphe Menjou als de geslepen gérant Victor met zijn slachtoffer, waarvan hij zich wil bedienen om een stordig miljoen francs van de rijke Amerikanen af te troggelen.

weg te krijgen is, omdat hij met alle geweld een gebraden adelaar wil hebben? Waarschijnlijk zullen slechts weinigen weten zoo'n klant opgeruimd de deur uit te krijgen. Victor weet dat echter wel en al is hij au fond dan ook een schurk in-rok, toch heeft eenieder bewondering voor zijn weergalooze geslepenheid. De geweldige tekorten, die hij in de kas van het café gemaakt heeft, moeten op een of andere manier worden aangevuld, daar controle dreigt. Nu zijn hem alle middelen welkom, om te zorgen, dat het onge-repte vertrouwen van de hoofd-directie in hem blijft voortduren. En even handig als hij den klant voor den gebraden adelaar de deur uitkeeg, zoo lost hij ook de moeilijkheden in zijn eigen be-staantje op.

Dat is Café Metropole, een film van de uitgaande wereld met rijke Amerikanen, protse vrouwen en verwende dochters. Adolphe Menjou is monsieur Victor — en een up-to-date Victor. Nooit is deze acteur nog zoo sympathiek geweest als juist in den laatsten tijd, nu er maar zoo weinig films van hem uitkomen. Nu is hij geen „mode-gril” meer maar een echte talentvolle artist, die gewaardeerd wordt om zijn kunst. Naast hem staan Loretta Young, Tyrone Power en vele anderen, die gezamenlijk deze film maken tot een echt gezellige en genoeglijke ontspanning.

Het slot van een drama

door Juan Mexicanos

Pepita Moreno was het mooiste meisje van Paulino. Zij was rank als een bloemstengel, had een teer-rose teint, koolzwarte haren en donkere oogen, waarin, als zij lachte, gouden vonken dansten van levenslust en overmoed. Paulino is een Mexicaansch dorpje in de buurt van San Blas. Het staat bekend om zijn mooie meisjes en de rijke haciendeira's uit de binnenlanden komen er vaak een bruid kiezen. Pepita was nauwelijks zeventien jaar oud, toen zij kort na elkander drie vererende aanzochten kreeg. Alle drie wees zij ze echter af. Zij was verliefd op José Caballo en José op haar.

José Caballo was circusartiest en reisde als boeienkoning, vuurvretter, slangenmens en gewichtheffer alle groote jaarmarkten af. In weerwil van zijn populariteit was hij echter arm en toen José op een dag om Pepita kwam, nam de oude Moreno hem van den bol van zijn sombrero tot aan de punt van zijn verlakte laarzen met een kleineerenden blik op. „Zoo, ben jij die vuurspuwende geweldenaar?” zei hij smalend. „Nou, maak dan maar gauw, dat je weg komt, want aan zoo'n hongerlijder van een artiest geef ik m'n dochter niet.”

José bedacht bijtijds, dat hij voor Pepita's vader stond en slikte de beleediging. „Ik verdien voldoende voor twee,” protesteerde hij.

De oude Morena wendde zich minachtend om. „Pepita is minstens tweeduizend Mexicaansche dollars waard,” zei hij over zijn schouder heen. „Kom nog eens terug, als je me die toonen kunt.”

Zijn hoonend lachje dreef José het bloed naar de wangen, maar hij hield zich in en ging heen. 's Avonds bezwoer Pepita hem echter, dat zij wachten zou en den volgende dag vertrok José met het circus naar Mazatlan aan de kust. Er verstreken een paar maanden en op een dag begaf Moreno zich met zijn dochter naar San Blas, om over den verkoop van zijn tabaksoogst te onderhandelen. Hij ontmoette er senior Alcaza, een van de rijkste haciendeira's uit het binnenland.

Senior Alcaza toonde slechts geringe belangstelling voor Moreno's zaken, doch zooveel te meer voor zijn dochter. Hij complimenteerde Pepita met haar schoonheid, vleide haar zoo lang, tot dat zij erin toestemde een keer met hem te dansen en nam bij het scheiden van de markt den ouden Moreno even apart. Zij spraken lang en nadrukkelijk en een paar dagen later bracht de post een brief aan de bescheiden woning van Pepita's vader. Moreno draaide hem om en om en kwam er eindelijk toe den inhoud te spellen. Toen hij ermee gereed was, stond zijn gelaat vertrokken van schrik. De pachtheer had hem de pacht opgezegt. Hij had drie weken den tijd om te kiezen tusschen koopen en vertrekken en de prijs dien hij voor de schrale hacienda vroeg bedroeg twaalfhonderd dollars....

Een week lang heerschte er een vergiftigde stemming in Moreno's woning. Moreno vloekte en Pepita's moeder liep den heelen dag te huilen. Toen werd het op een avond merkwaardig stil. Moreno zette zich bij zijn vrouw en zijn dochter en verklaarde somber, dat hij nog slechts op één manier uitkomst zag. Alcaza had hem tien dagen geleden om Pepita's hand gevraagd en als zij toestemde, zou hij zeker niet aarzelen hen te helpen. De vloeken en jammerklachten verstomden in huis,

doch thans was het Pepita, die schreierend rondging. Zij sprak niet en den heelen dag voelde zij de smeekende oogen van haar moeder en de verwijtende blikken van haar vader op zich gericht. Drie dagen voelde zij zich gevangen tusschen twee heete vuren. Doch eindelijk kwam zij tot een keus.

Op den morgen van den vierden dag verscheen zij met roodomrande oogen en een vlekkelig gelaat voor haar vader. „U kunt senior Alcaza waarschuwen, dat ik hem verwacht,” zei ze dof.

Vier dagen later maakte senior Alcaza zich in zijn diep in het binnenland verscholen hacienda gereed, aanzocht te gaan doen om Pepita's hand. Hij was niet zoo jong meer, maar het bezwaar van zijn leeftijd achtte hij ruimschoots ondervangen door een goedgevulde portefeuille. De oude Moreno had dat zaakje handig klaar gespeeld en een bruid als Pepita was ruimschoots tienduizend dollars waard. Senior Alcaza vertrok 's morgens vroeg en arriveerde laat in den avond in San Blas. Hij bleef er overnachten en zette den volgende morgen de reis voort naar Paulino.

Op een plein in een der buitenwijken van San Blas naderde hij een volksoploop. Hij reed met een behoorlijke snelheid en tot zijn grooten schrik zag hij, dat zich plotseling een man uit de menigte losmaakte en den rijweg overstak. Hij remde krachtig, doch het was reeds te laat. De man viel, of werd neergesmet, dat kon hij niet uitmaken, de auto sprong tweemaal op en stond met een schok stil.

Senior Alcaza zat een oogenblik als verlamd. Toen overviel hem een hevige angst. Hij dacht plotseling aan de stevig getraliede gevangenis van Mexico-city en aan de wijde oneindigheid van de Mexicaansche wildernis, waarin zijn hacienda gelegen was. Hij opende het portier, zag dat de aangereden man zich op zijn ellebogen verhief en wierp hem in een opwelling van vrees, edelmoedigheid en medelijden zijn portefeuille naar het hoofd. En terwijl de schrik van de menigte week en de menschen schreeuwend op het slachtoffer toeliepen, zette senior Alcaza den motor aan en vluchtte, nog steeds beangst voor de gevolgen van het ongeluk, hals over kop naar zijn verre hacienda terug.

Terwijl hij het plein verliet had het slachtoffer zich opgericht. Hij keek verbaasd naar den rijken inhoud van de portefeuille, nog verbaasder naar den pijlsnel verdwijnenden auto en wendde zich grinnikend tot het ontdane publiek. Uit de schacht van zijn laars haalde hij een wit doek, dat hij met behulp van een helper ontrolde en waarmee zij zich langzaam verwijderden.

„U hebt zooeven José Caballo aan het werk gezien,” stond erop geschilderd. „De man met de stalen ribben. Laat zich ongedeerd overrijden door een auto en toorst een last van een ton op zijn borst. Hedenavond eerste optreden in circus Cavaleini....”

Het slot van het drama speelde zich dien avond af achter de groote tent van circus Cavaleini.

„Nee, hij is niet gekomen,” zei Pepita Moreno met een gelukkigen glimlach. „Vader is woedend over die beleediging. En als je nu nog eens een kans wilt wagen, José....”

„Jawel, en ik breng tienduizend dollar mee,” viel José Caballo haar in de rede.

Vijf levende bewijzen..

World Copyright reserved - Nadruk verboden.

der goede werking van OLJFOLIE

en van PALMOLIVE zeep!

Hoe consequent heeft Dr. Dafoe gehandeld bij de verzorging van de Canadeesche Vijfelingen, die hij vanaf haar geboorte onder zijn hoede heeft gehad! Ter bescherming van haar uiterst teere huidjes mochten zij alléén in zuivere olijfolie worden gebaad.

Later, toen het gebruik van water en zeep noodig werd, koos hij zonder aarzelen Palmolive zeep voor de kindertjes Dionne. Waarom? Omdat bij de bereiding van Palmolive zeep groote hoeveelheden verzachtende olijfolie worden verbruikt.

Maak hieruit Uw eigen gevolgtrekking! Vertrouw de verzorging van Uw huid gerust toe aan de verkwikkende invloed van de olijfolie, in Palmolive zeep verwerkt. Een dagelijksch Palmolive bad zal Uw geheele lichaam ten goede komen. Want door Palmolive behoudt U de charme, die uitstraalt van een frissche, jeugdige huid!

GEEN OUDERWETSCHER TRAPROEDEN MEER!

Kijk!... ik heb ze vervangen door deze „Clipper“-traplooperklemmen. Geen overbodig werk meer! Het is uit met die plaag van roeden poetsen!

Zie eens hoe mooi ze zijn!

Zij doen het patroon van den looper beter uitkomen; er komen geen krassen op; het is altijd schoon en netjes. Geen stofnesten meer!... Ik ben er verrukt over!

— Maar, zeg eens, houden ze den looper goed op zijn plaats?

— En of! Ik heb gezien, dat de „CLIPPER“-traplooperklemmen in cinema's, hotels, restaurants, café's, loopers op hun plaats houden, die breder zijn dan de mijne... en ondanks het voortdurend heen en weer geloop. Die „CLIPPER“-traplooperklemmen uit één stuk, zonder scharnieren, veeën, krammen... worden door een enkele schroef vastgezet; zij kunnen dus onmiddellijk geplaatst en weggenomen worden.

BESCH DE ECHTE „CLIPPER“-TRAPLOOPERKLEMMEN. Zij zijn voorzien van dit fabrieksmerk: een „boot“.

De „Clipper“-traplooperklemmen zijn verkrijgbaar in 'bruin brons, gepolijst koper, verchromd. Verkrijgbaar bij alle behangers en ijzerwinkels. Zoo ge ze niet vindt, vraag dan het adres van dichtstbijzijnden winkelier aan:

W. A. TOLEDO

Bilderdijkstraat 125, 's-Gravenhage
Telefoon 394221

Per pr.
FL 0.40

Voor smalle loopers

FL 0.60 Voor

middelmatige loopers

FL 0.80 Voor

brede loopers

Uitvoering: Bruin Brons.

CLIPPER
TRAPLOOPERKLEMMEN

EENVOUDIG JURKJE VOOR ONZE KLEINTJES

VOOR DEN LEEFTIJD VAN ONGEVEER DRIE JAAR

Zulke heel eenvoudige modelletjes staan onzen kleintjes altijd het beste, en ze hebben dit voordeel, dat eenieder ze gemakkelijk zelf kan breien.

Voor het modelletje van onze afbeelding hebben we ongeveer 150 gr. soepele, dunne wol noodig in een aardige pastelleur, en 2 lange breinaalden nr. 2½.

Het knippatroon van onze afbeelding is bestemd voor den leeftijd van ongeveer 3 jaar. We kunnen echter dit jurkje voor iederen leeftijd breien, wanneer we zelf aan de hand van een goed passend jurkje een knippatroon maken.

Maat: 30 steken in de breedte en 40 naalden in de hoogte zijn beide 10 cm.

Het voorpand. We beginnen dit aan de onderzijde en zetten er 123 steken voor op ter breedte van 41 cm. Daarboven breien we als volgt:

1e naald (voorkant van het werk): * 3 r., 1 av. Vanaf * herhalen. We eindigen de naald met 3 r.

2e naald (achterzijde van het werk): de steken, die we bij de vorige naald recht gebreid hebben, breien we nu averecht. De steken, die we bij de vorige naald averecht gebreid hebben, worden nu recht gebreid.

Nu herhalen we deze 2 naalden voortdurend. Bij de 20e, 32e, 44e, 56e, 68e, 80e, 92e, 104e, 116e, 128e, 142e en 152e naald minderen we aan weerskanten telkens 1 steek. Aan het einde van de 152e naald is het werk vanaf den opzetrand gemeten 38 cm. hoog en is het voorpand van het rokje klaar. De laatste naald van het rokje breien we als volgt: * 3 r., den volgenden steek van de naald laten glijden. Vanaf * herhalen. Door wat aan den opzetrand te trekken, bewerken we, dat de steken, die we van de naald hebben laten glijden, heelemaal naar beneden „vallen”, waardoor tusschen de rijen van rechte steken rijen van dwarsliggende draden ontstaan, die het rokje een heel apart los en luchtig aanzien geven.

Aansluitend aan de laatste naald van het rokje, breien we de eerste naald van het pasje als volgt:

1e naald: * 2 r., 2 av. Vanaf * herhalen.

2e naald: de steken, die we bij de vorige naald recht gebreid hebben, worden nu averecht gebreid. De steken, die we bij de vorige naald averecht gebreid hebben, worden nu recht gebreid.

Nu herhalen we deze 2 naalden voortdurend. Om de armgaten te vormen kanten we bij de 3e, 4e, 5e en 6e naald aan beide zijden van het werk telkens 3 steken af. Bij de 8e naald gekomen verdeelen we het werk voor het splitje in tweeën en breien verder ieder deel afzonderlijk af.

De rechterhelft. Tot en met de 32e naald breien we door zonder te meerderen of te minderen. Bij de 33e, 34e, 35e en 36e naald minderen we aan de zijde van

den hals telkens 3 steken. Bij de 40e, 41e, 42e, 43e, 44e, 45e, 46e en 47e naald minderen we aan de zijde van het armgat, om den schouder af te schuinen, telkens 3 steken.

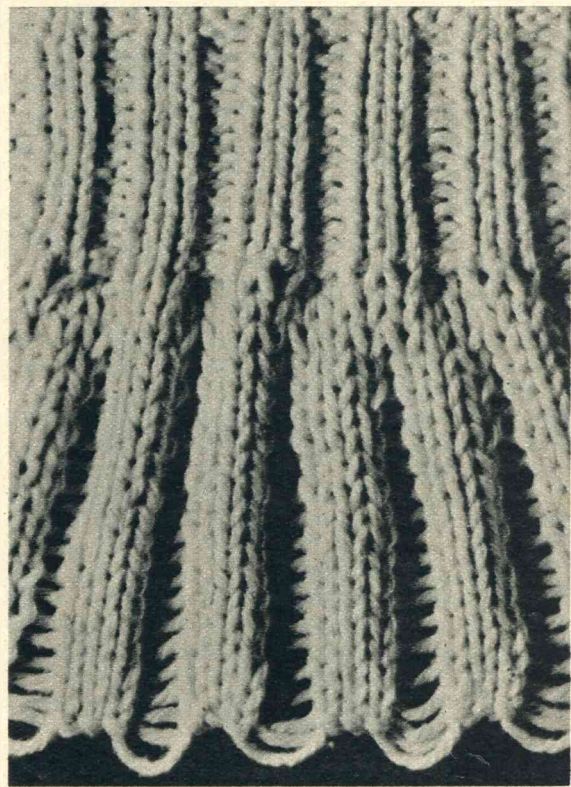
De linkerhelft van het pasje wordt op dezelfde wijze afgebreid.

Het rugpand van het jurkje wordt op dezelfde wijze gebreid als het voorpand. Alleen ontbreekt hier het splitje. Voor den hals verdeelen we bij de 45e naald (vanaf het begin van het pasje gerekend) het aantal steken in tweeën. Boven deze steken breien we verder ieder deel afzonderlijk af.

De rechterhelft. Bij de 45e en 46e naald kanten we aan de zijde van den hals telkens 6 steken af. De minderingen voor den schouder zijn hier hetzelfde als bij het voorpand.

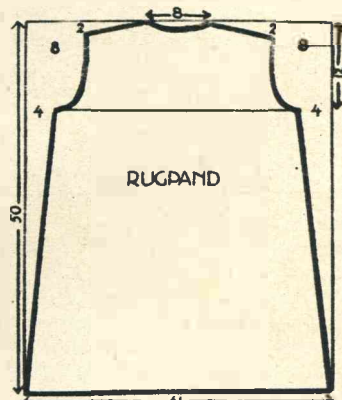
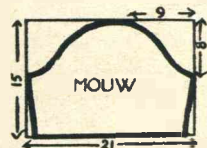
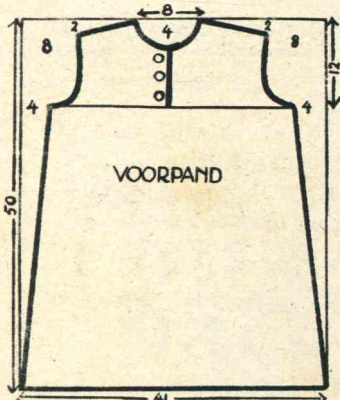
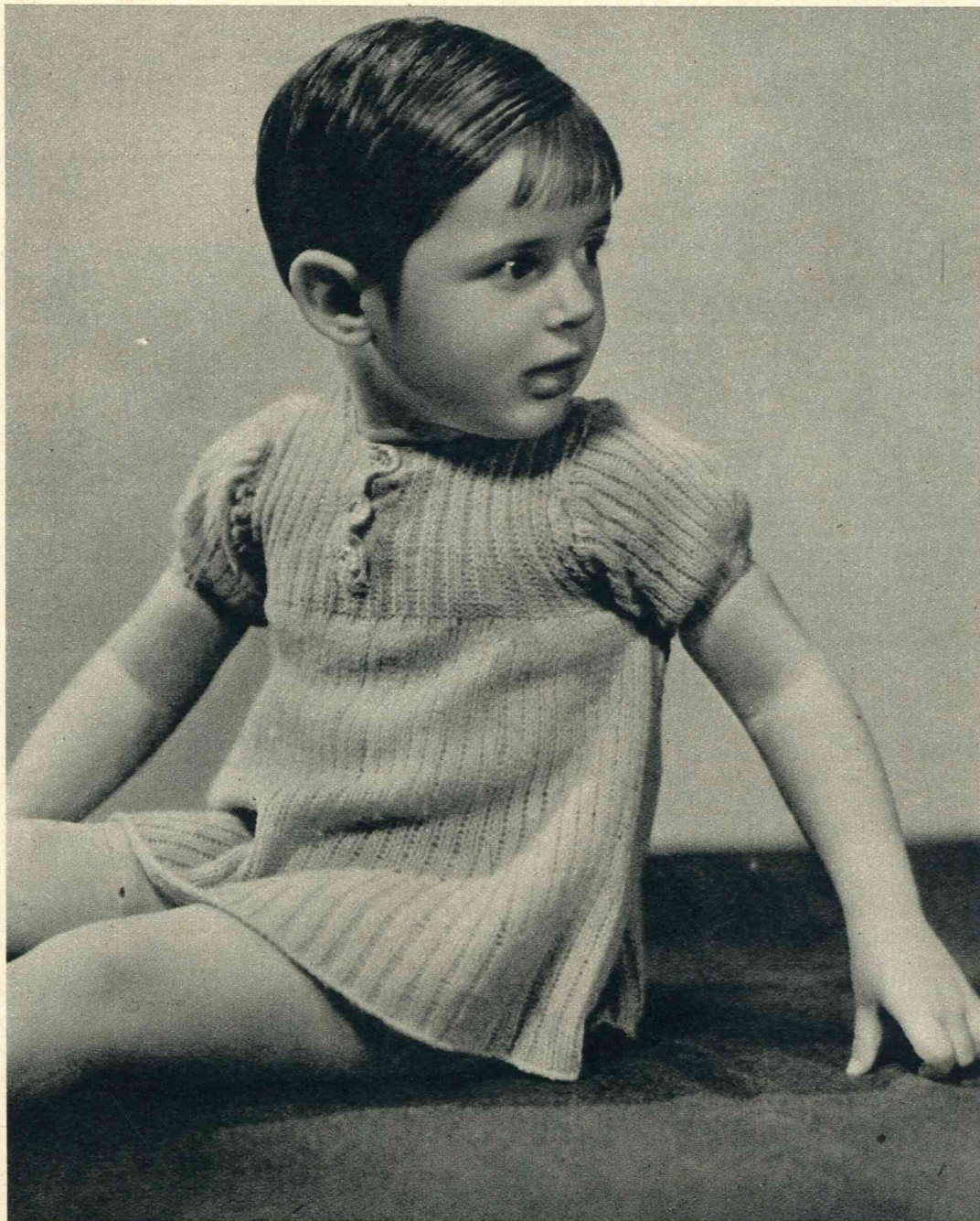
De linkerhelft wordt op dezelfde wijze afgebreid.

Het rechtermouwtje. Dit wordt op dezelfde wijze gebreid als het pasje. We zetten er 64 steken voor op ter breedte van 21 cm. Bij de 8e, 12e, 16e, 20e, 24e en 28e naald meerderen we aan weerskanten telkens 1 steek. Aan het einde van de 28e naald is het werk 7 cm. hoog en bevinden zich 76 steken op de naald. We beginnen dan met den kop van de mouw. Om dezen te vormen kanten we aan het begin en aan het einde van de 29e, 30e en 31e naald telkens 2 steken af; vervolgens aan het begin en aan het einde van de 32e, 33e, 34e, 36e, 39e, 42e, 45e, 48e, 51e, 52e, 53e en 54e naald telkens 1 steek; dan aan het begin en aan het einde van de 56e, 58e en 60e naald telkens weer 2 steken. Vervolgens worden de nog overblijvende steken in één keer afgekant.

De linkermouw wordt op dezelfde wijze gebreid. Vervolgens worden de verschillende deelen vochtig

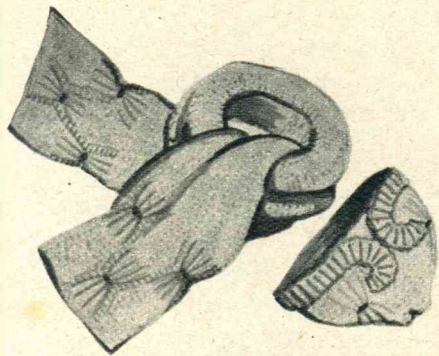
gemaakt en met behulp van spelden op het knippatroon gespannen, waar men ze goed laat drogen. Daarna worden ze overhands aan elkaar gezet, waarbij we erop moeten letten, dat het midden van de mouw tegenover den schoudernaad komt te liggen. Om het splitje haken we een rand vasten, waarbij we aan den rechterkant kleine knoopsgaatjes vormen door eenige lossen te haken en daarmee eenige randsteken over te slaan. Aan de linkerzijde naaien we tegenover deze knoopsgaatjes kleine glazen knoopjes. De onderzijde van het mouwtje wordt op de vereischte wijidte ingehaald, waarna we hierom evenals om den onderkant van het rokje nog een toer vasten haken. Ten slotte worden de verschillende naden nog even onder een vochtigen doek opgestreken.

EEN GEZELLIG GARNITUURTJE VAN RESTEN WOL

Hebben we van een jumper nog wat resten wol over, dan is het altijd leuk om er een mutsje en een sjaaltje bij te breien.

Voor het mutsje van onze afbeelding hebben we ongeveer 50 gr. tweedraads jumperwol nodig, en voor de sjaal, die 110 cm. lang wordt, ongeveer 100 gr.

We beginnen het mutsje in het midden met 8 steken, en breien het in de rondte steeds afwisselend 1 r., 1 av., waarbij we bij iederen toer verspringen. We meerderen geregeld, waarbij we in één toer de meerderingen zóó verdeelen, dat ze op acht verschillende plaatsen komen te liggen. Hebben we een doorsnede van 16 cm. bereikt, dan moeten we op deze wijze in totaal 144 steken op de naalden hebben. Daarna gaan we, zonder te meerderen, door als volgt: boven de eerste 18 steken steeds afwisselend 1 r., 1 av., waarbij we iederen volgende toer verspringen; dan volgt een strepenpatroon. * Boven de 21 steken die volgen, breien we 3 maal afwisselend 3 av., 3 r. en tenslotte nog 3 av.; boven de 14 volgende steken steeds afwisselend 1 r., 1 av., waarbij we bij iederen volgende toer verspringen. Vanaf * dit alles nog 2 maal herhalen en boven de 21 steken die overblijven nog eenmaal het strepenpatroon breien. Hebben we op deze wijze 30 toeren gebreid, dan volgen nog 15 toeren steeds afwisselend 1 r., 1 av., waarbij we bij iederen toer weer verspringen. Vervolgens kanten we alle steken af. Nu breien we nog een reep, die 70 cm. lang en 3 cm. breed is. We zetten een aantal steken op ter breedte van 70 cm. en breien voor dezen reep steeds afwisselend 2 r., 2 av.

Deze reep wordt bij wijze van rand op het mutsje genaaid, waarbij we, zooals op onze afbeelding te zien is, twee rondingen vormen, en deze aanbrengen op de plaats, waar we 18 steken steeds afwisselend 1 r., 1 av. gebreid hebben. Is het mutsje soms wat te wijd, dan kunnen we gemakkelijk onder dezen rand wat plooijs aanbrengen. Tenslotte nemen we telkens bij het strepenpatroon de 3 recht gebreide strepen te zamen en zetten deze vast met een afstekend kleurtje wol.

Voor het sjaaltje zetten we 67 steken op. Hierboven breien we 18 naalden steeds afwisselend 1 r., 1 av. waarbij we bij iedere naald verspringen. Bij de 19e naald gekomen, breien we boven de eerste 23 steken weer steeds afwisselend 1 r., 1 av.; boven de volgende 21 steken breien we het strepenpatroon zooals dat bij het mutsje beschreven is, en boven de overblijvende 23 steken breien we weer steeds afwisselend 1 r., 1 av. (bij iedere volgende naald verspringen).

Op deze wijze breien we 32 naalden. Daarna breien we als volgt: boven de eerste 2 steken steeds afwisselend 1 r.,

1 av., waarbij we bij iedere volgende naald weer verspringen, dan boven de volgende 21 steken het strepenpatroon, waarna boven de overblijvende 2 steken 1 r., 1 av. (verspringen). Hebben we op deze wijze weer 32 naalden gebreid, dan gaan we door met steeds afwisselend 1 r., 1 av. te breien, waarbij we bij iedere naald verspringen en geregeld aan weerskanten zooveel minderen, dat we, na vanaf het strepenpatroon 12 cm. gebreid te hebben, nog 40 steken op de naald hebben. Hierboven breien we nog 20 cm. en zijn dan aan het midden van de sjaal gekomen. De tweede helft wordt geheel gelijk, maar tegengesteld gebreid. We breien dus weer 20 cm., waarna we weer geleidelijk beginnen te meerderen, zóó, dat we na nog 12 cm. weer 67 steken op de naald hebben. Dan volgt het patroon zooals dat bij de 1e helft van de sjaal is beschreven. De recht gebreide strepen nemen we ook bij de sjaal weer te zamen en zetten deze met een afstekende kleur vast.

WAT ZULLEN WE ETEN?

- Zondag :** Russische eieren. Kalfsarbonade. Bloemkool. Aardappelen. Vanillevla met schuimkopjes.
- Maandag :** Bloemkoolsoep. Runderrolletjes. Gestoofde sla. Aardappelen. Fruit.
- Dinsdag :** Gebraden worst. Gestoofde prei. Pommes frites. Broodschoteltje met appelmoes.
- Woensdag :** Gekookte varkenstongetjes. Gestoofde bieten. Ragoutsaus. Aardappelen. Pannekoekjes.
- Donderdag :** Runderrib. Stamppot van roodekool. Watergruwel.
- Vrijdag :** Bruine-boonensoep(mager). Gebakken bokking. Andijviesla. Aardappelen. Beschuitje met kaas.
- Zaterdag :** Varkensribbetjes. Zuurkool. Aardappelpuree. Deensche vla.

UIT ONS MENU

RUSSISCHE EIEREN

Snijd hard gekookte eieren in de lengte doormidden en leg ze met den doorgesneden kant naar beneden op een schotel.

Bedek de gehalveerde eieren met een dikke mayonnaise, die men zelf van olie, azijn, peper, zout en mosterd heeft gemaakt of ook wel kant en klaar heeft gekocht.

Leg tusschen de eieren wat frissche blaadjes sla of andijvie en bedek de eieren met dunne reepjes ansjovis, die er kruiselings overheen worden gelegd. Leg in het midden nog een kransje van schijfjes tomaat, die in den vorm van sinaasappelpartjes worden gesneden en garneer hiermede ook den rand van den schotel aan den binnenkant, zoodat de eieren in een nestje van groen en rood komen te liggen.

Heeft Uw haar dien gouden gloed?

of is het langzamerhand dof en donkerder geworden? Het is toch werkelijk niet nodig er in te berusten, dat blond haar, dat van nature zoo'n heerlijk goudglans heeft, zijn bijzondere bekoring verliest. U zult versteld staan over de verrassende werking van NUR-BLOND, de speciale shampoo voor Blondines, die zonder verstoffen, henna of schadelijke bleekmiddelen Uw haar de oorspronkelijke lichte tint en jeugdige gloed hergeeft.

Het nieuwe bestanddeel van NUR-BLOND, het wetenschappelijke „ViteF“, heeft een rechtstreekse werking op de haarwortels en hoofdhuid en is daardoor méér dan een normale shampoo. NUR-BLOND met „ViteF“ voorkomt en bestrijdt haaruitval en hoofdroos en bevordert bovendien den groei van gezond, zacht en weelderig natuurblond haar. Overal verkrijgbaar à 20 cent per pakje.

NUR-BLOND
De Engelsche
BLOND-SHAMPOO
met „ViteF“

Verrast...

... en opgetogen zult U zijn, wanneer U de uitwerking ziet van een dagelijks gebruik van Daggett & Ramsdell's Perfect Vanishing Cream. Let eens op hoe zij elke kleine oneffenheid van de huid verbergt... hoe zij zich uitstekend vermengt met Uw poeder en make-up. U zult van geen andere Vanishing Cream meer gediend zijn.

Daggett & Ramsdell

Imp. H. HAGEMEIJER - Hoogstraat 30 - Den Haag

sterker, gezonder
en opgewekter
door
Tonicum Noury!

Wanneer U zich na Uw dagtaak zoo moe en uitgeput voelt, gebruik dan eens Tonicum Noury. Reeds na een paar dagen zult U de heerlijke, opwekkende werking van dit buitengewone middel bemerken. U zult zich opgewekter voelen, U zult niet meer tegen de dagelijksche zorgen en moeilijkheden opzien. Tonicum Noury versterkt het geheele lichaam, het geeft weerstandsvermogen en veerkracht. Bovendien bezit het een weldadig kalmeerende werking op het zenuwstelsel. Tonicum Noury! Een weldaad voor Uw geheele wezen. Eén theelepeltje voor de maaltijden.

TONICUM NOURY

f 1.50 per flacon. Dubbele flacon f 2.25. Fabr.: N. V. Nourypharma, Deventer

ZWART VOERT DEN BOVENTOON

Voor den middag is er nu een keur van vlotte japonnetjes, waarvan het meerendeel in zwart is gehouden, zij het dan ook, dat een fleurige noot het geheel verlevendigt.

Van vele zwarte zijden jurkjes is niet alleen het lijfje maar óók de rok van voren gedrapeerd. Een vorm, dien we niet gelukkig kunnen noemen, want terwijl de ingerimpelde ruimte voor het meerendeel der vrouwen zelfs voor het corsage al bedenkelijk is, doet het gefronste voorpand van den rok welhaast elke vrouw zwaarder schijnen dan ze is.

Naast de blikkerende loovertjes-versiering is de applicatie van soepel goudleer, het garnituurtje in turkoois of de garneering van enkele samengevoegde contrastkleuren buitengewoon populair. In dit opzicht vinden we buitengewoon geslaagd de combinatie van zacht bleu met vlamvend fuchsia; het paars in verschillende tinten van zacht lila tot diep bourgogne en het terra met bleu doen het eveneens goed.

Ook het goudgalon viert triomfen en het wordt aangebracht in fraaie motieven.

Buitengewoon origineel is het idee om de verschillende naden langs mouw, schouder en taille te accentueeren door incrustatie van een smal biesje goudlamé.

De voorliefde voor gefronste ruimte midden in het voorpand van den rok is alleen bij slanke figuren verantwoord.

In kant wordt steeds meer variatie gebracht. Een geliefde garneering is het garnituur van strasz-knoopjes.

Op de zwart-zijden deux-pièces zien we hier een applicatie van banden met motieven in fel terra. Bijzonder modern lijkt het opstaande kraagje.

Het bont ziet zich niet langer teruggedrongen tot het domein van mantel en pakje, maar het siert ook menig jurkje. Deux-pièces met een rand bont langs de sluiting van het lijfje; zakjes, manchetten en kraagje van 'n kortharige bontsoort; voor de lange slanke vrouw zelfs een randje bont langs den rokzoom, overal krijgt het als versiering zijn kans.

Zooals we zeiden, viert zwart weer triomfen, meestal in combinatie met felle kleuren, vaak echter op sobere en gedistingeerde wijze versierd met motieven in open borduursel, dat aan de discretie geen afbreuk behoeft te doen.

Voor middag en avond is zwart weer troef, echter met dien verstande, dat voor groot-gala metaalbrokaat en lichte damastzijde geduchte concurrenten zijn.

Tressen in aflopende breedte sieren menig japonnetje.

Aardige Najaarsmodellen voor het jonge volkje

918a

919a

919a. Manteltje van velours, bontkraag, aangezette schoot. Verkrijgbaar in bovenwijdte 60-64 cm.

925a. Jongensjas van effen stof, aangesloten model, twee rijen knopen. Benodigde stof: 2.25 m. à 140 cm. breed. Verkrijgbaar in bovenwijdte 76-80 cm.

926a. Mantelcostuum van tweed, rok met plooijs, manteltje met twee rijen knopen. Benodigde stof: 2.50 m. à 140 cm. breed. Verkrijgbaar in bovenwijdte 76-80 cm.

964a. Driekwart mantel van effen stof, bontkraag en -garneering op zak en mouw, twee rijen knopen. Verkrijgbaar in bovenwijdte 76-80 cm.

De benodigde stof voor meisjesmantels is ruim 2 x de lengte à 140 cm. breed.

925a 926a

918a. Driekwart mantel van velours, fluweelen kraag en manchetten, opgestikte zakken. Verkrijgbaar in bovenwijdte 72-76 cm.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums die ontleend zijn aan het modaalbum „Winterweelde“ zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatsnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 295651, door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s. v. p. niet van 6 cent) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA“
NASSAUPLEIN 1 — HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

VANILLEVLA MET SCHUIMKOPJES (6 PERSONEN)

1 liter melk, 80 gram suiker, $\frac{1}{2}$ stokje vanille, 40 gram maizena, 3 eieren, wat poedersuiker.

Breng de melk met de vanille langzaam aan de kook. Scheid het eiwit van de dooiers. Klop het eiwit zeer stijf en roer er wat poedersuiker naar smaak doorheen. Vorm van het eiwit kleine ronde kopjes, kook deze even op in de kokende melk en neem ze er, wanneer het eiwit gestold is, vlug weer uit. Klop de eierdooiers en vermeng ze met de suiker. Voeg er de maizena en zoo noodig nog een beetje koude melk bij. Neem de pan even van het vuur, voeg er het maizenapapje roerende bij en laat de vla onder voortdurend roeren weer aan de kook komen en 2 minuten doorkoken.

Doe ze vervolgens in een vlaschaal en leg er de eiwitkopjes bovenop, die als versiering nog belegd worden met een Fransch vruchtje of een likje jam.

CORRESPONDENTIE

Mevr. H. K. te Zijpe. Het plakken van het zeil ligt aan de kwaliteit. Ons is geen middel hiertegen bekend.

Mej. Sp. te Scheveningen. Met tetra, eventueel nog gevolgd door een weinig

alcohol, zult u de resten van de vetvlekken ongetwijfeld uit uw gabardine regenjas kunnen verwijderen. Vooral niet te veel vloeistof gebruiken en steeds goed droogwrijven, zoodat geen kringen ontstaan. De alcohol kan zoo noodig tevoren even au bain marie verwarmd worden, dus in geen geval zoo op het vuur.

Mej. T. M. te Voorburg. Een wekelijksch dampbad is uitstekend tegen meeëters en puistjes, die daarna één voor één met een steriel gaasje kunnen worden uitgedrukt. In plaats van een gewoon dampbad kunt u een kamillenbad nemen (plm. anderhalve liter kokend water, waarin een handvol kamillen; de kamillen moeten eerst een minuut of vijf trekken). In den handel zijn ook speciale middelen tegen meeëters. Een bepaald merk mogen wij u niet opgeven; hiervoor moeten wij u naar onze advertentierubriek verwijzen. Ook voor de groote poriën zijn dampbaden aan te raden, gevolgd door afspoelen met koud water. Hierdoor trekken de poriën zich samen. Ook zoudt u het gezicht na kunnen wrijven met een stukje ijs. Het ontstaan van de groote poriën kan het gevolg zijn van het gebruik van minderwaardige cosmetische middelen, b.v. sommige soorten poeder.

Een verzorgd uiterlijk....

heeft iedere dame, die Grossmith's Old Cottage toilet-artikelen gebruikt. Speciaal voor dit doel onmisbaar zijn:

Old Cottage Zeep en Lavender Water

Importeurs:
Richard Wernekinck & Co.
Huddestr. 9
Amsterdam-C.

Grossmith's
Old Cottage

IEDEREEN ZEGT DAT IK ZO'N
TEVREDEN KERELTJE BEN.
HOE DAT KOMT? WEL, MIJN
KLEERTJES WORDEN IN LUX
GEWASSEN!

Moeder weet
precies, wat zij
doen moet om te
zorgen, dat ik vro-
lijk en tevreden
ben. Zij zorgt
dat mijn kleertjes
nooit schijnen op mijn
huid. Hoe zij dat doet? Zij wast
doodeenvoudig al mijn
wolletjes in Lux. Alleen in Lux
blijven ze zo zacht en krimpen niet en nooit heb ik last, dat ze mij niet prettig zitting. En... Moeder is zuinig. Daarom koopt zij Lux altijd in het reuzenpak! Ook weet zij wat voor leuke dingen zij voor de Lux geschenkenbons kan krijgen.

Standaardpak 12½ ct.
Reuzenpak 25 ct.

LX 63-0101A

BOVENDIEN BEVAT ELK PAK EEN FRAAI BREIPATROON EN DAN NOG EEN WAARDEVOLLE GESCHENKENBON

VERHELDERT UW GLIMLACH MET KOLYNOS

Kolynos maakt doffe tanden mooi en blank. Het antiseptisch reinigende schuim dringt in elk gaatje in de tanden en doodt de gevaarlijke bacteriën, die aanslag en tandbederf veroorzaken. Probeer Kolynos—U zult ook zeggen, dat het een wonder is.

Wees zuinig—koop de groote tube

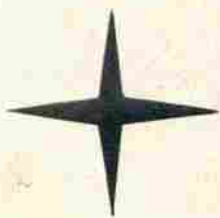

Een muzikaal wonder

genaamd:

CONTRAST

EXPANSIE

EEN fabelachtige bijzonderheid van den Philips' Concerto: de „Contrast-Expansie"! Wanneer de zender uit technische noodzaak bepaalde muzikale passages extra versterkt en andere afzwakt, dan gaat daar binnen in den Philips' Concerto iets aan het werk! Alsof een dirigent de afgezwakte passages weer opzweept en de sterke dempt! Zóó krijgt de „afgevlakte" muziek weer haar oorspronkelijk reliëf, haar oude levendigheid!

DE LA MAR

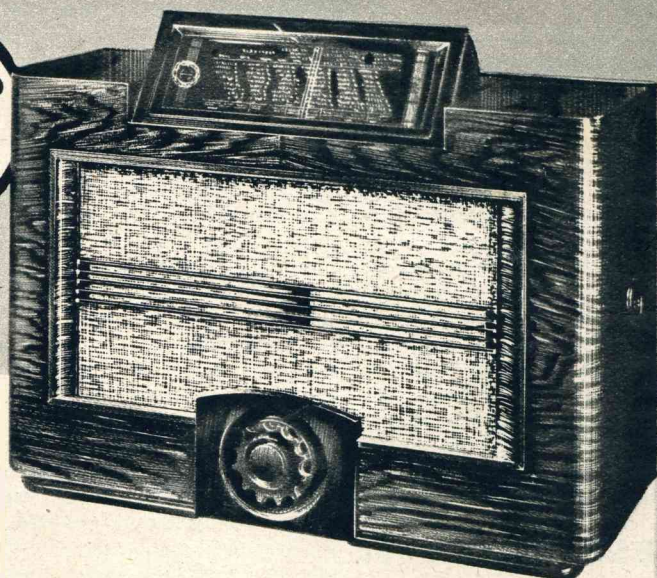
PHILIPS'

Nieuwe "Symphonische Serie"

CONCERTO

type 890 A

PRIJS F. 249.-

GAAT DEZE PUNTEN NA!

„Denkende" monoknop • automatische afstemming • automatische toonbalans • contrast expansie • drie-dioden-schakeling • klankverstrooier • geperfectioneerde opklapschaal • economische lamper van groote capaciteit • uiterlijke en acoustische harmonie • Talloze andere verfijningen, als regelbare selectiviteit, stations-corrector, speciale vergrendeling, ingebouwde antenne, spannings-carrousel, aansluiting voor extra luidspreker, veiligheidscontact, enz.

Niettegenstaande de gestegen kostprijzen door de verhooging der materiaalkosten, is het door de sterk opgevoerde productie mogelijk geweest, de prijzen aanzienlijk te reduceeren.